

P
O
R
T
A
N
T
V
E
U

PALAMÓS

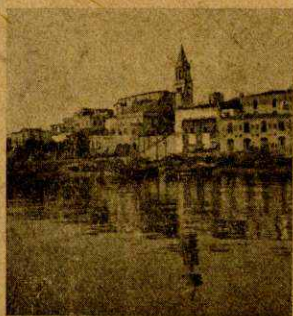
EXTRAORDINARI

for. M. Ballester

SALA DE LECTURA

Fot. de Ll. Maspera

Preguem l'intercanvi de Portantveu.

Solicitamos el intercambio con las entidades afines.

Reciprocité désirée.

Reciprocation wanted.

Pregghiamo contraccambio.

Austausch gewünscht (o gewuenscht)

ANY I + GENER 1936 + N.º 1

COBERTA
DIBUIX DE
LL. MARGARIT

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMOS · * · BRUC, 1

EDITORIAL

Gener del 1934. Inauguració de «Nostre Ideal Club». Quatre mesos de sacrificis, de privacions, de treball incessant, per l'arranjament del nostre estatge. Dificultats superades. Satisfacció al contemplar la nostra obra. Felicitacions i encoratjaments. Preparació de la tasca cultural i esportiva a realitzar. 1934-1936. Dos anys d'actuació. Tasca silenciosa, inèdita, però profunda, profitosa, de portes endintre. Necessitat d'expansió de la nostra obra. De demostrar que a la nostra Vila ens preocupem també de la cultura i de l'esport ben entès. De què sentim ànsies de renovació. Que volem cooperar al moviment cultural de la nostra estimada Catalunya. De què a Palamós també hi ha qui reclama un lloc en la lluita, un lloc a la croada pro-cultura empresa arreu de la nostra terra.

Per això en el segon aniversari de la nostra fundació tenim l'immensa alegria de donar a llum el nostre Portant-veu, des d'on donarem a conèixer a la nostra Vila i a fora d'ella, les nostres activitats, amb l'esperança d'una bona acollida per part de qui ens honori amb la seva lectura. Des d'ací, saludem i ens oferim a totes les entitats similars de Catalunya, tot i sol·licitant l'intercanvi de llurs respectius Portant-veus, per així establir un contacte permanent amb elles i obrir, d'aquesta manera, el camí que ens ha de menar vers l'assoliment del Nostre Ideal.

Literària

A l'hort de les monges

Per JOAN PUIG I FERRETER

—Tot passa, diu Maria-Mercè a la vilafranquina. Això, que les monjes ens recorden tot sovint com una consolació, jo trobo que és el trist de la vida. Les alegries duren poc, però els dolors també. Tot és massa lleuger, tot s'esvaeix massa aviat. Som com aquestes fulles...

Mira els arbres de l'hort, que l'abril ha pintat de nou i que fa poc eren destenyits, despullats. Passejen per l'ample caminal que el travessa de cap a cap.

—Potser sí que oblidem massa fàcilment, diu, concirosa, la vilafranquina.

—Més que oblidar, són els sentiments que se'n van. Oh, si oblidéssim per la força de la voluntat això ens seria un bé. Es que se'n va allò mateix que voldríem retenir... L'altre dia, quan tornàvem de passeig, vora el convent, no et vas adonar d'un home que ens passava molt a prop, i semblava voler reconèixer alguna de nosaltres. Amb el capvespre, no hauria assegurat que ho fos, però em semblà endevinar un home que jo havia estimat molt. L'únic que fins ara he estimat .. Després he sapigut que ha tornat al poble. Era ell.

—I què? demanà, ansiosa, l'amiga.

Les històries d'amor la trasbalsaven encara, despertaven en ella una vibració personal.

—Em creia que si un dia el tornés a veure em faria una impressió molt gran, que tota jo en sofriria. Doncs no me'n va fer gens. Gens. Que dues persones que s'han cregut ésser-ho tot l'una per a l'altra, demà es puguin mirar amb aquesta indiferència, jo ho trobo molt trist. Més que la mort. Per a mi, millor; perquè ara puc estar tranquil·la ni que ell sigui aquí. Però en general ho trobo horrible. La mort dels sentiments és més desolada, així en conjunt, que la de les persones.

Una vaga sensació de l'ineluctable i també del precari dels sentiments humans envaïa l'ànima de Maria-Mercè d'ençà que li havia semblat descobrir Ardèvol en l'home que escrutava la filera de les col·legiales, l'altre vespre, al passeig. No n'havia dit res a ningú. Ara en parlava per primera vegada a la seva millor amiga. En el temps n'havia tinguda una altra de millor, quan s'escrivien amb Antoni, però aquella se n'havia anat. I l'havia substituïda aquesta, no tan aguda, però potser més bona. D'antuvi s'havia dit que l'agudesesa de la intel·ligència era millor que no pas la bondat, i encara s'ho repetia alguna vegada, però a poc a poc s'havia acostumat a

aquesta i havia mig oblidat aquella. També l'amistat experimenta la fluïxesa dels sentiments. Quan el noble abandonà la vilafranquina l'amistat entre elles dues esdevingué completa, gran. Maria-Mercè tot i essent més mundana que religiosa tenia coses de germana de la caritat. La vilafranquina admirava l'equilibri natural de la seva amiga, que li semblava obtingut sense esforç i es feia creus de la seva experiència que no s'explicava com podia haver adquirit al convent. Aquesta experiència de l'amiga, creia la vilafranquina que li havia servit de molt per ajudar-la a superar la seva crisi de desencany.

Potser sí que Maria-Mercè tenia una rara experiència per una noia que ha viscut de joveneta a un convent. Però era una experiència innata, una mena d'intuïció, a la manera dels poetes joves i genials. Cal advertir, tanmateix, que el seu do no era totalment innat en ella. El seu pare, en diferents èpoques de vacances, durant els seus viatges a Europa, l'havia portada pel món i àdhuc pel món elevat dels salons diplomàtics de Londres, París, Madrid i els burgesos de Barcelona. Ultra això, que no és un gran observatori un convent on havia vist desfilar tantes col·legiales i monges en l'espai de dotze o catorze anys? Per això Maria-Mercè coneixia tant les dones, molt més que els homes, naturalment, sobre els quals alimentava grans errors. Eren les altres qui no coneixien a ella, ni la vilafranquina l'havia descoberta tot i llur amistat. Diguem, però, que Maria-Mercè, sense tenir res de la hipòcrita, sabia amagar-se molt bé, concentrar en el seu interior la seva personalitat més pregona, no pas pel gust del secret — o potser sí. Sembla, però, que era per natural reserva o pudícia, o qui sap si per una vaga consciència de que allò era una força. El cas és que quan tots la creien tan equilibrada i serena, ella es sentia una ànima apassionada, ardent, capaç d'abrusar-la; i àdhuc sentia, esgarrifada a moments, que li agradaria, com una cosa nova i enorme, d'abrusar-se en aquell foc. Alhora, igualment, es sentia una expontaneïtat, una frescor d'esperit, una ingenuïtat llindant a la candidesa, que ella defensava a tota consciència, envoltant-se de netedat, claror i alegria innocent, segura de que allò la protegiria contra qualsevol disbarat lleig o sutzura nascuda d'ella mateixa o dels altres. Només per això tolerava la seva estada entre les monges. Però sentia fredor vers algunes i fins necessitat d'allunyament. En canvi adorava sor Casta. Era un amor bo, fet d'admiració i de tendresa. Adhuc hi influïa la blancor del seu nom. No; no li eren iguals totes les monges, per religions que fossin i complidores de llurs deures. Sentia que hi havia una religió clara i una de fosca; persones transparents i persones tènholes i que aquesta diferència també existia al convent. En tot cercava l'humà, àdhuc en Jesucrist en qui el trobava sublimitzat i en qui es recolzava quan li fallaven altres puntals religiosos.

Per a ella l'humà era la bondat, la joia, la netedat moral i física i la claror.

—Un d'aquests m'ha escrit, un d'aquests que ens segueixen per aquí fora. M'ha donat les senyes perquè el pugui conèixer, explica la vilafranquina, corresponent a la confiança de Maria-Mercè. Diu que si el diumenge anem a missa major, com que és el de Rams, portarà un brot de llorer a la mà. Em voldria informar de qui és. Si fos bona persona i a casa seva estiguessin bé, potser faria un pensament...

—No n'hi ha cap que valgui res, diu Maria-Mercè, només serveixen per a fer-nos babarotes... Són molt poca cosa els homes...

—Qui sap? Algú n'hi pot haver...

Maria-Mercè plany la seva amiga, secretament. Què s'és feta, on s'és envolada la seva desesperació d'ahir?

La tarda moridora té una dolçor infinita, groga d'or vell a les finestres del convent. Així és d'infinita la comprensió de Maria-Mercè. Si l'ànima de l'amiga no dona per a més, cal exigir li, humanament, un penós treball que a una altra li serà motiu de joia i guany interior? Li sembla que els Sants han tingut aquesta mena de comprensió. Agafa la seva amiga per la cintura.

—A mi m'han escrit diversos d'aquests... No me n'alabo, sents? Es natural, amb els anys que fa que soc aquí. No he contestat a ningú. Cap no m'ha interessat després d'aquell. I ara, ni ell. Veig altres coses a la vida que el casament i l'amor a un home. Voldria consagrar-me a alguna cosa elevada, a una missió... Si ésser religiosa no fos tan fàcil, si fos una cosa heroica, dolorosa... anar entre els salvatges que et poden matar, o bé a la guerra, a recollir ferits...

—Els recullen els homes, les monges es queden als hospitals.

—No, no! Jo voldria recollir-los sota les bales!

La seva sobtada energia sorprèn la bona vilafranquina. Maria Mercè somriu.

—Però no veus la dolçor d'aquí? S'hi està massa bé. És el que embafa del convent. Si fent-se monja una pogués arribar a Santal... Santa Teresa, oh!

La cara absurda de l'amiga, que no entén el seu èxtasi momentani i profund en evocar la gran Santa d'Avila, la fa devallar a terra. Esclafeix a riure, una ganyota graciosa li escurça el nas, ja de si arromangadet, la tranquil·la i profunda flama dels ulls se li fa maliciosa.

—Potser seré ballarina, qui sap! O una cosa pitjor! Es a dir, una gran dançarina sí que m'agradaria d'ésser-ho. Però de les més grans! Una Pawlowna! La vaig veure a París! Oh!... Allò, o el convent.

Després es calma.

—També m'agradaria ésser una gran escriptora. Oh!... No trobes que és meravellós expressar en formes belles els teus pensaments i sentiments?

No per a que et celebrin... sinó per a influir damunt la gent, per a fer-la més bona, millor, més comprensiva... Perquè tu et sents que duus una cosa que l'has de dir, una cosa bona per a tothom en general, i que ells potser la senten en el fons, però no l'acaben d'entendre prou bé... Jo només així comprenc l'escriptor, m'entens?

No; l'amiga no l'entenia. No comprenia l'ardent entusiasme ideal en què de vegades esclatava Maria-Mercè. Altres cops l'havia vista així i mai no l'havia poguda comprendre.

— Potser fracassaré i no seré res; potser en la caiguda aniré tan avall que seré una cocota...

Va fer un somris amarg, de repulsió.

— Però vull sortir d'aquí, d'aquest estancament. Vull ser alguna cosa! Una artista, una santa... o una destroçadora d'homes! Ja és hora de provar!

L'amiga es sentí remoguda per aquella força extraordinària dins una persona tan dolça, tan suau que tothom veia com una nena gran i sovint en tenia el posat i els ulls.

Irònica, ofensiva vers ella mateixa, Maria-Mercè exclamà:

— Perquè ja sóc vella! Ja tinc vint-i-vuit anys! I no sóc res!

Evidentment, la tornada d'Antoni havia remogut en ella algun pòsit profund, algun pòsit d'odis que potser no es sabia dins.

— Per què dius això, tu? Tens un pare que és un personatge important, i, a més, sou rics. El dia que et prengui amb ell seràs el que voldràs.

— Qui! El meu pare? Ni es recorda de mi!

Una sombra de tristor li passà pels ulls. Però la tristesa no era pas un sentiment dels seus.

— El pare n'haurà tingut la culpa si jo no sóc res de bo!

Immediatament afegí:

— Però no li tinc odi, sinó que l'estimo molt. No tinc odi a ningú. El meu cor no coneix l'odi llevat de quan perdo el control. Ho estimo tot, tothom. Fins els que em fan mal. Però és que m'estimo tant a mi mateixa que de vegades sóc injusta amb els altres. Aquest defecte m'impedirà de ser santa que és el que més hauria volgut ser.

Somrigué dolça, completament calmada.

Pocs sospitaven aquestes ardències en el cor de la suau col·legiala. L'amiga que les presenciava no les podia comprendre.

— Diràs que sóc guillada... Potser sí... De vegades penso que només els guillats són capaços de fer alguna cosa.

Sor Casta se'ls acostava pel caminal i canviaren de conversació.

(De la novel·la inèdita «*La Farsa i la Quimera*» pròxima a sortir a la «Biblioteca A tot vent».)

Comentaris lliures

El premi Nobel i la literatura a l'any 1935

Per LLUÍS MARGARIT

El premi Nobel de literatura, d'enguany, ha estat declarat vacant.

Les agències informatives han escampat arreu del món aquesta nova, que s'ha convertit en el tema obligat de totes les reunions i tertúlies literàries.

El premi Nobel és el més preuat dels atorgats fins avui als escriptors, als químics, als físics, etc. i fou fundat per Alfred Nobel, inventor de la dinamita, enginyer, químic, fundador i director tècnic del Trust de la dinamita, organització semblant a la formidable casa alemanya Krupp.

Què va ésser el que influí tan eficaçment en el seu esperit, qui sap si aturmentat davant de la magnitud destructiva del seu invent tan terrible, perquè es produís aquest canvi psicològic?

Potser una dona?

Sí; una dona.

Una dona admirable.

Berta von Suttner, secretària aleshores del poderós inventor.

Otto Lehmann, en un llibre recentment aparegut, ens explica una conversa sostinguda per Nobel amb la que feia 16 anys havia estat la seva secretària.

Les meves fàbriques — diu Nobel — acabaran potser amb la guerra abans que els vostres congressos pacifistes. El dia que dos exèrcits puguin mutualement destruir-se en un instant, totes les nacions fugiran atemoritzades de la guerra i llicenciaran llurs soldats.

Les paraules dites per Nobel, d'un agut sentit crític, deixen veure la influència que sobre ell, exercia la seva distingida ex-secretària, que es veié reflexada anys després amb la fundació del gran premi, pel qual deixà tota la gran fortuna que li havia produït la dinamita.

El premi Nobel de literatura, d'enguany, ha estat declarat vacant.

Per què l'Acadèmia d'Estocolm ha declarat desert el més gran dels premis concedits fins avui a la millor obra literària de l'any? Pot ésser originat per un descens notable en la producció literària mundial o també per manca d'escriptors de gran vàlua? El que succeix, segons sembla deduir-se dels acords dels acadèmics suecs, és que hi ha un excés de producció que seria més convenient que disminuís a l'ensem que augmentés la qualitat de les obres.

Si ens dol aquest acord pel que representa a la literatura mundial, ho sentim molt més perquè s'inclou també a l'autor «Del sentimiento trágico de la vida», el pare espiritual de diverses generacions d'escriptors espanyols, Unamuno, filòsof, novel·lista, poeta, dramaturg, que constitueix un dels màxims exponents de la nostra literatura.

Cultural

L'esperit femení davant del Club

Per MARIA DOLORS FONT

Què és *Nostre Ideal Club*?

Segons el lema que porta, «una associació que es proposa la cultura i l'esport». Blonskij potser el definiria com a «comunitat de treball», i qui sap si Kerchensteiner diria que és «una sana formació de les voluntats joves»...

Pel nostre criteri femení, saturat d'amor envers tot el que pot enlairar-nos mitjançant la cultura i el treball, *Nostre Ideal Club* significa l'alliberament de la dona ideal que està latent en cadascuna de nosaltres, alliberament possible, amb els bells lligams de cultura, solidaritat i comprensió que en el Club se'ns brinden.

La societat actual és força exigent amb nosaltres. Es clar que encara som semblants en sensibilitat, en qualitats i fins en defectes a les romàntiques donzelletes vuitcentistes, més no és per a nosaltres el paper d'aquelles pàl·lides damisel·les que no tenien medis d'afrontar-se amb la vida i que en lloc d'ésser comprensives i bones companyes de l'home n'eren tan sols esclaves. Estem en un segle d'intensiva cultura. Modernitat vol dir progrés. I la nostra modernitat debem aconseguir-la, no fumant cigarretes ni exposant teories contra l'amor (cosa tan freqüent en les noies falsament modernes) sinó volent superar-nos cada dia més, refinant el nostre esperit mitjançant la cultura i l'art.

Nostre Ideal Club ens brinda el seu horitzó ampli i lluminós. Ell respon a les necessitats d'una juvenesa que sent en el seu cor el batec constant d'un bell esdevenidor fet d'il·lusions i de grandesa i té, amb les seves ànsies d'enlairament de la societat, un íntim lligam amb l'esperit femení del nostre segle.

Per altra part, la nostra animeta femenina també significa quelcom pel *Nostre Ideal Club*. «Què seria l'esperit sense poesia?» —ens diu el poeta. Es de reconèixer que una entitat de cultura i de treball on manqués l'art que embelleix les coses seria massa àrida. I quant a aquest aspecte les noies podem i devem fer molt pel Club, puix diuen que és ben nostre l'instint d'embellir les coses.

Nosaltres, que sabem posar fervor en la consecució dels nostres fins, debem desenvolupar nostres bones qualitats a fi que si *Nostre Ideal Club* significa millorament davant l'esperit femení podem nosaltres significar millorament davant l'esperit del Club.

La joventut ardida....

Per M. OLIVER ALBERTI

Quan per qualsevol causa o circumstància, surt d'entre el fang materialista que corca a la societat actual, un crit de renovació espiritual; quan del mig de la confusió espantosa dels nostres dies, s'ovira un raig de llum esperançador, quan d'entre el devasall de passions ignominioses no contingudes esclata, com per art d'encantament, un culte fervorós a la idealitat, s'eixampla el cor i vibren les fibres més íntimes de la nostra sensibilitat.

Això representa el vostre esforç germans empordanesos, això és el que he sentit al comunicar-me el vostre propòsit i al demanar-me la meva minsa cooperació.

Sou catalans i sou empordanesos i com a tals porteu a dintre de cada un de vosaltres una potencialitat i una energia que venç tots els entrebancs i totes les dificultats. Sou joves i com a tals l'esperança de l'esdevenidor. La nostra Catalunya té posada la seva mirada amorosida damunt de tots vosaltres, no defraudeu les seves il·lusions, que la vostra catalanitat, que la vostra vigoria d'empordanesos de pura raça, i que la vostra joventut vos impelin a lluitar aferrissadament pel redreçament del nostre poble.

Fa llàstima la nostra Societat; fa vergonya veure els joves del dia córrer adelaradament, bojament darrera de coses que val més no anomenar per satisfer els seus més baixos instints. No els parreu pas de cultura ni d'espiritualitat, ni de religió, ni de moral. Es posen a riure sarcàsticament. Ells poden prescindir-ne d'aquestes banalitats, d'aquests romanticismes. Viuen de realitats, menjar, beure i disfrutar i veus aquí tot el seu lema.

Creieu-me amics, que fa tristesa veure una generació de joves tan gran que no tenen cap més alicient que aquest viure.

Es urgent, és peremptori un remei que faci obrir els ulls a tants cecs que corren per les nostres viles i places.

Es necessari una mica de ferment que fructifiqui dins la massa i faci variar els seus ideals materialistes vers el camí d'una idealitat més espiritual i més humana.

Es convenient que cada un de nosaltres treballi sense defallir en la família, en el carrer i entre els companys per deixondir aquestes energies fecundes que es perden i que podrien ésser la cobejada realitat del nostre redreçament espiritual.

Res més, amics, treballeu infatigables, per un ideal tan noble.

Retorneu amb el vostre esforç aquella catalanitat suau i comprensiva a la nostra terra que fa temps n'és fora.

Sigueu els capsdavanters d'aquesta croada que ha de tornar fer forta, gran i immortal a la nostra Pàtria, a la nostra Catalunya.

Girona, desembre. 1935

E s p o r t i v a

S o m n i ?

Per ERNEST ARTIGAS

Riiiiing! El despertador toca; és hora de llevar-me. Soltadament despertat, no puc dissimular la meua sorpresa. Però!... Ah!... sí... No!... Què? On sóc? I els homes corpulents que m'esguardaven, als que volia preguntar tantes coses? Han desaparegut. Miro el carrer per darrera els vidres, tampoc hi són. Solament unes quantes fulles, empeses per la glaçada tramuntana, corren errants d'una banda a l'altra del carrer. Una esgarripança de fred recorre el meu cos. Començo a recordar.

* * *

Recordo que anava muntat damunt una espècie d'avió; però no recordo com era. Tinc present només que era molt veloç.

Vaig arribar a una ciutat i sortiren al meu pas una munió de nois que corrien com uns desesperats. Els contemplo astorat. Es que són tots boigs? Esguardo un vellet esquifit, de barbes llargues i mans trèmules que els contemple somrient. M'acosto a ell i veig que no és tant vell com semblava. — Escolteu, bon home, que feien aquests nois corrent així? Una rialla va acollir la meua pregunta. Escorregut de la primera topada, recorro tota la ciutat, encuriós. Només m'era donat contemplar homes dèbils, insuficients per a cap força, prematurament envellits.

Pujo al meu, diguem-ne «vehicle».

Corro mils i mils llègües, visito ciutats i sempre les mateixes visions.

En aquesta, en lloc de veure que els joves corrien, els trobo muntats en sengles bicicletes. Allà corren al darrera d'una bola, molt cremant per les apariències, per quan veig que només la toquen amb els peus i sempre li donen puntades, allunyant-la. En aquella altra veig que es tiren de cap en una piscina, i corren per l'aigua com si es trobéssin en el seu element.

Adès en contemplava uns, que mireu si eren boigs, que es donaven cops-de-puny. Adès d'altres que es tiraven unes pilotes d'un a l'altre emprant unes pales... Porto ja recorregudes moltes ciutats i sempre el mateix: nois corrent, jugant, sempre igual; però també sempre homes gastats, dèbils; però somrients. Què significa això? Misteri.

Censat d'aquestes coses, recelós, pregunto a un home que feia bona cara: — Què fan aquests? — No ho sabeu? Fan *esport* — em contesta estranyat; però veient el meu astorament, continua: — L'esport és cultivar la força, fer salut, desenvolupar els músculs, *fer homes nous!*

Amb el pensament enterbolinat per les paraules d'aquell bon home, vaig a la recerca del meu estrany «vehicle», que sempre corre empès per una força invisible i guià per una mà misteriosa.

Sento un soroll a l'empedrat i em sembla que vénen molts cavalls; però, nou astorament, no són cavalls, són nois també; porten unes sabates amb claus, que semblen ferradures. A l'esquena duen uns sarrons molt replens. Caminen amb pas ferm i parlen animadament. A preguntes meves diuen que van d'*excursió*, que els sarrons són plens de menjar, i que tot el dia caminaran...

Pujo al meu vehicle, que emprèn una cursa pròpia d'un llampec, i m'allunyo de la Terra, travessant l'espai incessantment.

* * *

Ara sóc al mig de l'univers, la Terra volta entorn del Sól, i jo admiro les estrelles, semblants a magnífiques perles que adornen el cel.

La Terra volta molt depressa; ja ha fet deu voltes, vint, quaranta, vuitanta, cent!... Altra vegada el meu «vehicle» torna vers ella, amb velocitat exhorbitant. Jo penso... què veuré ara?

* * *

Té, aquesta ciutat la reconec, ha canviat bastant des de que no hi he estat, però és ella, sí, la mateixa; no hi ha dubte. Encare hi han carrers que són iguals, però la reconec per les muntanyes que l'envolten i pel riu que li dóna aigua abundant...

Només la gent ha canviat força. Ja no veig els vells gastats i dèbils; al seu lloc hi han homes forts, plens de vigor, rebossants de salut.

Corro cap una altra ciutat, també la reconec; també, com en l'altra, hi han els nois que corren, juguen, fan «esport»; però no hi han vells dèbils, al seu lloc hi han homes forts, com en la primera ciutat.

Ara, vaig a preguntar a aquells que em miren somrients les causes d'aquest canvi, perquè jo no puc endevinar-ho. No vaig entendre el que

em volgué dir el vell de l'altra vegada i provaré si entenc aquests homes d'ara que segurament m'ho explicaran al meu gust.

* * *

Però, el fidel rellotge de la meva tauleta de nit m'avisa que és hora de llevar-me, i, grollerament, posa fi a l'encant.

Noticiari

—El nostre estimat amic i consoci Artur Ruset, ja fa uns quants dies que es troba allunyat de nosaltres a causa d'haver de complir el servei militar. No cal dir com sentim la seva absència. Li desitjem una bona estada a Cartagena.

—Continuen amb l'entusiasme de sempre els curssets d'anglès a càrrec del nostre volgut amic i consoci Alfred Maier.

—El proppassat novembre es començaren les classes de Català a càrrec de la Srta. Professora i consòcia nostra Srta. Maria Dolors Font. Constatem amb satisfacció l'entusiasme i èxit assolits.

—El Sr. Estanislau Macowiecki, cultíssim enginyer polonès, que passa una temporada entre nosaltres, ens dóna amb gran competència, digna d'ell, uns curssets de dibuix.

—Organitzat per la Comissió d'Esport, ha donat començ un campionat de ping-pong, en el qual prenen part tots els aficionats del nostre Club. Al temps oportú donarem a conèixer el resultat del mateix.

AQUEST NÚMERO
HA ESTAT VISAT
PER LA CENSURA

Imp. C. Barnés - Palamós - Telèfon n.º 100

LECTOR: ET RECOMANEM ALS NOSTRES ANUNCIANTS.
QUEDARAS BEN SERVIT.

AUTOS DE LLOGUER Se us recomanen els de la casa BAÑERAS Major, 6 / Telèfon, 22 Barberia / PALAMÓS	FOTOGRAFIA PALLI Venda de tota mena de material fotogràfic. Treballs de laboratori Pi i Margall, 38 PALAMÓS
HOTEL I BAR TRIAS TOT CONFORT GARATX Telèfon, 35 PALAMÓS	S. PLAJA VILLENA Centre de suscripcions de periòdics i revistes Pàges i Ortiz, 49 PALAMOS
<u>QUEVIURES FINS ::</u> LLUIS PARIS Xampany i conserves de totes classes Major, 49 / PALAMOS	<u>PERRUQUERIA</u> MARIA AYATS Ondulacions, tintures Permanents Pau Clarís, 3 PALAMOS
<u>CASA DE MENJARS</u> de J. OLIVERAS «XIULA» Avinguda F. Macià PALAMOS	CONFITERIA I PASTISSERIA de JOSEP FORNÉ Especialitat en tota classe de dolços i encàrrecs Carrer Major, 1 PALAMOS

DIDAC
GARRRELL

Agent
comercial
col·legiat

Telèfon, 7
PALAMÓS

JOAN
COLOREU

=====

SASTRE

Plaça
República, 5
PALAMÓS

BAR ARNAU

=====

BEGUDES
DE MARCA
SERVEI
ESMERADÍSSIM

•

Fermí Galan, 2 — Avda. F. Macià, 35
PALAMÓS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

Domènec Oliver

Servei d'encàrrecs
entre Palafrugell, Palamós
i Barcelona

=====

BARCELONA :

Pau Iglesias, 11 (Princesa) / Telèfon 19844
Urgell, 25 / Telèfon 32783
Rec, 18 / Telèfon 10302

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE

=====

PALAMÓS

Francesc Soler

=====

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MAQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

•

Tallers: N. Salmeron, 7 / Telèfon, 14
PALAMÓS

LA MILLOR
MAQUINA PER A
COSIR I BRODAR

Wertheim
Ràpida, S. A.

LA MARCA
DE QUALITAT

Passeig
Castelar, 3
PALAMÓS

CALATS I BRODATS MECANICS
ESPECIALITAT EN TREBALLS
PER A MODISTERIA

CONÇOL
TORRÓ

VENDA
EXCLUSSIVA
DE LES
RENOMBRADES
LLANES
«LA BALANGUERA»

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Fusteria Mecànica de JOSEP JUBERT

FABRICA DE CADIRES

SANT JOAN DE PALAMOS — GARCIA HERNANDEZ, 21 i 23

...

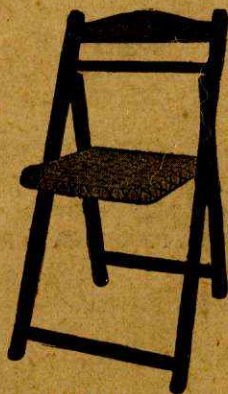
CONSTRUCCIÓ
D'OBRES DE
TOTES CLASSES

Cadires per arrendar
per temporada i
Festa Major, als
envelats, cafès i bars;
pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport.

A PREUS
REDUITS

Tancat

Obert

Tancat

Obert

Museu

CONTRA LLUM

Fot. de J. Soler

Preguem l'intercanvi de Portantveu.

Solicitamos el intercambio con las entidades afines.

Reciprocité désirée.

Reciprocation wanted.

Pregghiamo contraccambio.

Austausch gewünscht (o gewuenscht)

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

EDITORIAL

«Nostre Ideal Club», ha vist correspost els seus esforços, en l'aparició del nostre portaveu, per la bona acollida que se li ha dispensat dins tots els estaments de l'activitat palamosina. Després de l'aparició del nostre primer número, han estat nombroses les felicitacions rebudes i les notes d'encoratjament que'ns han adreçat, les agraïm sincerament en tot el seu valer.

Celebrem la victòria. No volíem pas altra cosa: satisfacció i comprensió per la nostra obra, que mirarem sempre d'enlairar i prosseguir incansablement.

El Butlletí és el reflex de la nostra obra; obra que'ns hem imposat i que mirarem de complir fins allà on ens permetin les nostres possibilitats.

Es indubtable que tot el qu'es pensa fer, tots els projectes que tenim, i els que pensem fer, serien d'una més fàcil realització, si comptéssim amb l'ajuda entusiasta de tots els nostres conciutadans.

Què fem? Què aspirem fer?

Fem tot el que podem, en benefici de l'esport, de la cultura palamosina, però és natural que quants més serem, més tasca podria fer-se. Si el Club tingués una potencialitat econòmica més gran, amb l'experiència d'ara, cal dir quantes coses es podrien fer?

La nostra aspiració, el desig més gran, és que el Club es vegi intercalat en la vida ciutadana, i fer que aquesta vila, esdevingui més notable, en quan a cultura i esport es refereixi.

No pot passar desapercebuda de ningú l'ajuda qu'ens manca per fer-ho, i és per això que creiem serem ajudats en tots els nostres actes.

Col·laboració femenina

Recordant

Continuant la secció de col·laboració femenina, iniciada en el número anterior, amb el treball de la Srta. Maria Dolors Font, tenim el goig de publicar, avui, el present article.

He llegit el primer portantveu del «Nostre Ideal Club». Ningú pot imaginar-se el goig que m'ha causat.

Nostre Ideal Club! Es un nom que em porta tot un seguit de records.

Estiu del 1935. Era l'estiu passat quan tornant a la meua vila nadina de la qual havia estat molt temps allunyada vaig tenir l'immensa sorpresa de conèixer el vostre nom «Nostre Ideal Club».

Uns joves del meu poble s'havien agrupat i havien donat vida, ja feia temps a un Club que per nom li posaren «Nostre Ideal».

No sabeu com va interessar-me. Vaig sentir de seguida, el desig de trobar si l'ambient del Club responia al nom tan bonic que l'hi havieu donat. Vaig tenir el goig de veure el vostre estatge i vaig respirar l'aire, l'únic aire que em mancava en la meua vila.

No en vaig sortir defraudada: el Club era un niu per a cultivar les aspiracions de la joventut.

El Jovent de la meua vila s'havia aplegat per a fomentar l'Esport i la Cultura. Per a mi, fou com un somni que es realitzés.

Palamós! Moltes vegades hi havia pensat des de ciutat en la meua vila de la Costa Brava. Hi havia pensat i sempre amb un deix de recança al sentir-me'n allunyada.

Oh! els que hi viuen els que tenen la sort de poguer-se passejar pels seus carrers, no ho veuen pas prou bé el que és bonic aquell recó de món. No ho veuen amb els ulls tan clars com un que hi arriba, cansat dels sorolls de la vida ciutadana. Si sabessiu com els envejo poder contemplar cada dia aquests mar i cel tan blaus.

I sempre em condolia, al veure que la joventut hi passava indiferent. Perquè són els joves els que s'han d'aprofitar i gaudir les bel·leses de la Natura.

Avui però he llegit a Barcelona el vostre portantveu. El record del «Nostre Ideal Club» s'ha remogut a l'impuls del vostre butlletí. Aquest estiu havia trobat uns nois que s'havien adonat de les bel·leses de Palamós i les volien utilitzar per a millorar-se físicament i espiritual. I ara n'he llegit el seu portantveu com un senyal de que tiren endavant.

Cultural i literaria

Seamos humanos

Encare que el nostre butlletí ha d'ésser redactat preferentment en llengua catalana, fem excepció amb el present article del nostre distingit col·laborador, el cultíssim enginyer polonès Sr. Estanislau Macowiecki, tinguent en compte que dit Sr. és estranger.

¡Yo vivo, tu vives, el vive!

¿Cuántas veces, hablando de los acontecimientos del día, conjugamos éstas palabras? ¿Cuántas veces las hemos repetido, y cuántos lo hemos efectuado? ¿Cuántos? Estoy seguro, que todos. Pero al repetir las tan a menudo, ¿cuántos nos dábamos cuenta de la significación verdadera de este verbo; corto para pronunciarlo pero ¡cuán grande para ejecutarlo! ¿Cuántos le hemos consagrado una pequeña reflexión, sea la más breve y la más escasa?

¡Vivimos, vivís, viven, dice la gramática! ¿Vivimos?

Muy bien. ¡Nos parece tan natural que vivamos!

Y este verbo lo pronunciamos como otro cualquiera, sin fijarnos en su significación y en su valor extraordinario. Pues esta pequeña palabra encubre el misterio más grande de este mundo. El misterio, no sólo tan profundo, en el que nuestro limitado cerebro se pierde errando por sus abismos, sino también el más atrayente y apasionante, el misterio que perpetuamos a veces con admiración, pero siempre sin comprensión. Es de él que se preocupa desde hace siglos y siglos, la más selecta parte de la humanidad.

La millor sorpresa però, ha estat la que m'ha provocat la col·laboració de les dones.

Oh! les dones. Si elles volguessin! De quina manera més decisiva us ajudarien, en aquesta obra d'Esport i Cultura, cos i esperit, com a flors seves per cultivar.

Si jo pogués fer un xic perquè compreguessiu com n'és de bonica l'obra i l'intenció del «Nostre Ideal Club» donaria els meus goigs per sadollats.

Però estic tant lluny... No puc més que desitjar, uns bons èxits a la tasca del «Nostre Ideal Club» i una bona empenta per a seguir endavant en l'obra començada.

Barcelona 16 - 1 - 36

M. A.

Es él, que atrae, igual que una luz en la noche, o como la hermosura un poco enigmática de ciertas mujeres, a nuestra admiración y a nuestro espíritu conquistador. Es él, que llama y llamará siempre, mientras haya tan sólo un hombre en nuestro mundo, al empeño de la inteligencia humana.

Desde los tiempos más remotos, los hombres, no satisfechos con el cumplimiento de los pequeños ritos cotidianos, o con los placeres — ¡tan embriagadores! — a veces, de la vida corriente, fácil y sonriente, buscaban la explicación de los milagros, de los cuales nos rodea la buena Naturaleza, después de habernos creado.

Pues nos ha dado al crearnos, unos ojos para ver, y unos cerebros para comprender. Nos ha dotado de unas posibilidades magníficas, permitiéndonos andar con la cabeza alta entre los demás compañeros de la vida terrestre, y considerarnos dueños de los cuatro elementos. Reconocemos gustosamente, que la Madre Naturaleza ha sido buena con nosotros, pero — ¡hay una cosa ideal en este mundo! — dándonos los medios de comprender, se ha negado y se negará, quizás siempre, en abrirnos el paso hacia las entrañas de ciertos misterios. Y, cuánto más nos empeñamos en penetrarlos, tanto mejor nos damos cuenta de las dificultades, que amontonándose ante las especulaciones de nuestro pensamiento, nos quitan la esperanza de llegar jamás hasta las verdades básicas de la vida.

Poseedores de la noble manía de saber, estudiar y comprender, cuando elevándose por los diversos grados de la ciencia tropezamos, por fin, con la muralla inamovible, dispuesta alrededor de algunos conceptos vitales cuando nuestro ímpetu se rompe contra lo imposible, heridos en el amor propio de vencedores de ¡tantas y tantas! — ¿quién puede decirlo? — batallas filosóficas contra lo desconocido y lo oscuro, proclamamos bien alto, que somos víctimas de una injusticia: tenemos un cerebro para comprender y, no llegamos a hacerlo.

Criticar es siempre cosa fácil. Criticar a la Naturaleza es, sin embargo, cosa atrevida e injusta. ¿Quién sabe, si esta obra tan perfecta y maravillosa, que es nuestro mundo, no se agrietaría no se desequilibraría, estándonos concedido el derecho de comprender, quién somos y por qué vivimos? ¿Quién sabe, si entonces tendría la vida los mismos valores y atractivos de ahora?

Pues la vida es como nuestra amada: la despreciamos si se nos entrega entera, y tanto la amamos, cuanto más nos proporciona cuidadosamente sus encantos, guardando siempre en su fondo, sabia y prudente, algo de misterioso e impenetrable. ¿Nuestro cerebro, siendo dueño de todos los misterios, qué haría de nosotros? Altanero y satisfecho,

rezumaría en nuestros corazones el dulce y tóxico licor del abandono, del sueño y de la muerte.

Pero, si nos es imposible y. puede ser, prohibido saber «el porque» vivimos, no nos olvidemos por eso que podemos estudiarnos nosotros mismos y averiguar «el como» vivimos. Los pueblos más antiguos ya empezaron a profundizar su conocimiento del mundo exterior. En los principios la ciencia todavía vacilante, estaba representada por varias ramas independientes, que aprovechándose de los esfuerzos continuos de los cerebros humanos, parecían desarrollarse en sentidos divergentes. El conocimiento del mundo estaba entonces dividido en varios sectores separados, sin relación alguna los unos con los otros. Estos sectores eran escasos y no llegaban a formar un círculo completo, capaz de encerrar en sí a todos los fenómenos, que gracias a nuestros sentidos, podemos presenciar en el mundo. Pero a pesar de esta impotencia de la ciencia en su más remota edad, el hombre obedeciendo al llamamiento irresistible de lo desconocido, ya se creyó lo suficientemente fuerte para emprender una obra de síntesis, llamada filosofía. Vino Grecia, sus héroes y genios, y fué entonces cuando la filosofía logró un desarrollo y un esplendor raramente alcanzado después. La ciencia pura, que parecía primero tener pocas relaciones con la filosofía, iba aumentando el equipaje de sus conocimientos y la perfección de sus métodos de investigación, ensanchando en el transcurso de los siglos el campo de su actuación. Empezó la ciencia por ser únicamente ejercida por el clérigo que a veces, como en el antiguo Egipto, la aprovechaba para los fines prácticos de la religión. Pero, habiendo sufrido con el tiempo el perfeccionamiento que le trajo la cultura antigua, y mucho después, el aliento vivificante del Renacimiento, se libró de la influencia eclesiástica, hasta el punto de volverse varias veces contra el obscurantismo de la escolástica y contra sus tutoras de antes, las iglesias. La ciencia desde luego libre y emprendedora, siguió un camino de ascensión continua, sembrado de hazañas difíciles y de descubrimientos maravillosos. Nombres célebres subieron al firmamento de nuestra admiración, quedándose incrustados para siempre en nuestra memoria: Kopernik, Galileo, Neroton, Darwin, Parteur, — cuánto siento no poder nombrar más — renovaron completamente nuestras concepciones estrechas y falsas del mundo. Sus genios, obrando en el servicio de la Humanidad, nos abrieron unas vistas nuevas sobre todos los fenómenos, que tanto tiempo permanecían sin explicación. Las distintas ramas de la ciencia, empujadas vigorosamente, empezaron a crecer desarrollándose en la profundidad y la superficie, llegando por fin a unirse entre ellas, para formar un horizonte continuo y generalizador de toda nues-

tra sabiduría. La filosofía, que seguía primero sus propios caminos un poco apartados de las ciencias puras, no ha podido permanecer ajena a estos adelantos magníficos. La unión de todas las ciencias en un sistema homogéneo, con la sobre posición de la filosofía como corona de la síntesis científica, constituye el último toque, último — aunque dado desde hace muchos años — de la organización científica.

Fueron muchos, los que creyeron desde luego en una época nueva, los que seguían con fiebre las experiencias de laboratorio y la creación de las últimas teorías. Todos esperaban de la Ciencia Nueva, la contestación a nuestras preguntas humanas. Pero en vano. La ciencia no es capaz de explicarnos, ni tampoco las especulaciones filosóficas, el «porqué» vivimos. Si queremos comprender el enigma de la vida debemos volvernos hacia nosotros mismos. Los valores eternos de la humanidad, no están ocultos en las cavernas subterráneas, ni tampoco colgados alto entre las estrellas. ¿Queremos encontrarlos? tendremos que reflegarnos sobre nosotros mismos, pues ellos están escondidos en el fondo de nuestros corazones. Toda la ciencia y la filosofía, no tiene desde luego, ningún valor en sí, no representan ningún fin digno de ser perseguido. Son éstas solamente los útiles que nos estamos haciendo y perfeccionando, para lograr el más exacto conocimiento del mundo. Estos útiles, los aplicaremos a nosotros mismos, a nuestras almas y a nuestros corazones.

¿Queremos saber por qué vivimos? Que no nos arrastren las altas y cuán poco seguras especulaciones transcendentales. No subamos demasiado alto, pues desde estas cumbres peligrosas la humanidad nos parecerá muy pequeña, y hasta incomprensible. Volvamos a tierra y preguntémonos: ¿cómo vivimos? No por qué, ni para qué, sino sencillamente: como. Emprendemos la obra difícil, pero pronto veremos cuán fecunda, de estudiarnos y analizarnos. Miremos, como la humanidad vive, como nacen los hombres, como crecen, aman, luchan, odian y mueren. Acerquémonos sin prejuicios ni supersticiones al hombre y a sus pasiones. Veremos cuan poco conocemos a nosotros mismos y a nuestros hermanos. Veremos cuan injustos son a veces nuestros juicios sobre las actitudes de los demás, cuan bárbaras son las costumbres que aceptamos tranquilamente, considerándolas como naturales. En esto no será útil la ciencia. Estudiamos con la ayuda de la fisiología, de la psicología clásica y de la psicología moderna sea la creada por S. Freud, Adler, y otros, las pasiones humanas, hasta el punto de comprenderlas y llegar al fondo de nuestros caracteres. Después, fuertes en la comprensión de muchas manifestaciones nuestras que permanecerán ¿para todavía cuántos hombres? obscuras, emprendemos la obra magnífica

Conducta errada

Oïm sovint dels llavis de molts adults aquestes o semblants expressions: «Deixa això, quan seràs gran ja t'ho ensenyaran». «Els nens, callen i escolten». Quant tinguís sis anys t'envià a l'escola per a que t'adrecin... i moltes altres advertències i amenaces que estan ben lluny de produir els efectes terapèutics desitjats.

Considerem, però, les forces que empenyen als menuts al obrar amb certa faisó, i quasi sempre espontàniament. Des d'els primers anys de llur existència tenen una concepció, un criteri, ben diferent del nostre, respecte al món que els envolta. Dificilment sab trobar l'infant el límit on acaba la seva persona i on comencen les coses: es creu omnipotent, el dominador de tot, i tot li pertany.

Però, quan tot gronxant-se al bressol es dóna un cop a la mà, o quan tot fent gimnàsia es mossega als dits del peu, aleshores comença l'experiència dolorosa: s'enfronta amb la realitat allisonadora.

Aquestes i altres lluites comencen de primer antuvi a «autoeducar» a l'infant. Però ben lluny d'envalentonar-lo, puix creix en el seu interior un cert temor i desconfiança que poc a poc es tradueix en el seu mirar, en el seu parlar i en els seus moviments. Qui no ha vist aquells nois que no gosen alçar la vista, que cal esforçar-se per a que responguin quan s'els pregunta?

En veure's el noi constantment coaccionat pels medis físic i social del seu entorn fa que es cregui perseguit i ultratjat. I la manca de força i valor per tal de vèncer els entrabancs crea, en ell, una mena de desconçol, i, fent ús d'una expressió molt corrent en el terreny de la «psicologia individual adleriana» diríem que comença a desenvolupar-se el

de construcción de un sistema moral y ético nuevo, libre de supersticiones medievales, que son la vergüenza de los tiempos modernos, libre de opresión de nuestras, tan a menudo, justas aspiraciones.

Esta obra de cultura humanista, pertenece a la juventud de cumplir. A esta juventud, que siendo la esperanza y el futuro de los pueblos lleva sobre sus hombros, débiles pero entusiastas, este deber tan importante. La juventud nunca, en la historia se ha sustraído a su glorioso papel de ser la estrella anunciadora de la humanidad. En ella, ahora cuando aparecen nuevas formas de civilización, ponemos toda nuestra confianza.

ESTANISLAO MACOWIECKI

«sentiment o complex d'inferioritat» el qual molt sovint conserva arxivat en les seves vivències anímiques durant «tota la vida».

Cal pensar, doncs, en les conseqüències funestíssimes de la conducta dels adults vers els infants. Quantes vides esporuguides, quants caràcters desviats i, fins, quants genis ofegats per les falles de l'educació!

En dir al noi «Deixa això, quan seràs gran ja t'ho ensenyaran» no fem altra cosa que accentuar-li la sensació d'impotència i d'inferioritat. Potser fóra més educatiu dir al vailet que s'empenya a construir un aeroplà, per exemple: «Et costarà un xic, però amb voluntat podràs eixir-ne».

I més racional fóra tal volta respondre a les continuades preguntes que ens dirigeix, que no respòndre-li amb la frase tant grollera de «Els nens callen i escolten». Cal pensar que la mainada desitja sempre eixamplar el cercle de llurs coneixements, que el seu frapant interès vol saber el perquè de totes les coses i fenòmens que els envolten; i, esbrinant els seus dubtes contribuïm a minvar el «complex d'inferioritat» que es innat en ells.

I, finalment, no ens atrevim a qualificar l'última frase amb què hem encapçalat aquestes ratlles. Només direm que el «sentiment de temença» pot donar lloc a dues «caracterologies» ben oposades: rebels i hipòcrites. Sempre aconseguirem més avantatges, amb els infants, amb «amor» que amb «amenaces». «L'amor totes les coses iguala» — deia el Quixot quan convidava a Sanxo a menjar a la seva taula.

I, per avui, punt final.

E.

Finalitat que perseguim

Anem al Club que després del treball, sia físic o mental, hi trobarem un lloc que ens serà al·licient en tots conceptes. Si és que la nostra mentalitat està cansada de la labor desentrotllada en l'oficina, sempre hi trobarem un bon company per a fer una partida de ping-pong, per parlar de la excursió projectada per el diumenge vinent, o bé, la nostra tertúlia serà un tema d'actualitat.

I no cal dir si el treball ha estat completament físic, com és el que realitzem la majoria de nosaltres, durant la jornada haurem gastat part de les forces musculars, forces, que més o menys, sembla que ens veiem entre uns i altres; però, ben mirat, aquestes, només són un àtom de la nostra personalitat. Ens en queden una gran part per gastar durant el reste de la jornada que ben administrades ens poden donar un rendiment de molta més utilitat que les primeres; aquestes, són les psíquiques o mentals. Ben cultivades, seran les que ens faran ésser homes de profit dins la comunitat, les que ens ajudaran a vèncer moltes dificultats de la vida i ens privaran d'ésser uns monótons dins la col·lectivitat; obrarem per propi criteri, tindrem una idea, A o B, i la podrem defensar i ens apartarem del tipus d'home «comodón» que s'allunya en lo possible de les decisions voluntàries i que la seva vida decorre uniformement sense fer mai cap esforç creador ni decisiu.

Per conrear aquestes forces, després del treball, tenim un lloc i aquest és la biblioteca, en ella hi trobarem tot una colla d'amics, que ens esperen amb els braços oberts, aquests, ens seran sincers, ens contaràn moltes coses passades, presents i ens donaran moltes idees per a l'esdevenidor. Una vegada n'estiguem cansats, solament ens demanen que els deixem on els hem trobat per poguer ésser cinc minuts més tard els mestres d'un nou deixeble.

I per fi, pensem que la societat actual és de tendència evolucionista i de regeneració espiritual i moral, per lo tant, tinguem l'impuls instintiu d'instruïrnos nosaltres mateixos, l'afany de volguer veure, saber examinar tot el que ens sia possible per a convertir en propietat nostra el que ens volta i desitjar, que en el moment de desaparèixer, deixar el menys possible que no hagi estat en contacte entre nosaltres.

C. M.

Esportiva

El dia 12 del passat mes de Gener va tenir lloc la primera reunió d'atletisme, de les vàries que té projectades organitzar la competent Comissió d'Esport, reunió que va resultar un vertader èxit, tant en l'aspecte esportiu, com en el de concurrents, ja que ha estat l'acte esportiu més concorregut de tots els efectuats fins ara per nosaltres, essent una demostració més del trajecte ascendent que segueix la nostra entitat.

La reunió va efectuar-se a la veïna platja de «Castell», situada en un dels indrets més admirables de la Costa Brava, lo qual va ésser un encert, doncs a més d'ésser molt adient a la finalitat que'ns hi duia, donà ocasió a una curta i agradable excursió.

Les proves atlètiques, foren precedides d'una interessant sessió de gimnàsia sueca, dirigida pel consoci Ramon Jiménez, en la que ens demostrà els seus molts coneixements, i tot seguit van començar les proves atlètiques, quins resultats, tinguent en compte la condició de principiants, fan preveure les magnífiques possibilitats d'alguns dels nostres elements, doncs obtenir 1'35 m. en el salt d'altura, 22'70 m. en el llançament del disc, 4'31 m. en el salt de longitud, etc., creiem hi ha motius per sentir-nos optimistes, ja que aquests resultats seran segurament superats en les properes proves. A més van efectuar-se algunes curses de 100 m. i 200 m., lluita de corda i llançament de la javelina.

Finalment hem de remarcar l'aspecte de companyerisme que va haver-hi i l'alegria i rapidesa amb què es donà compte de l'esmorzar, durant l'intermedi, en la cala «dels Canyers», demostrant la conveniència i també el molt agradables que són els actes d'aquesta mena, per la joventut que segueix les iniciatives del nostre Club.

Havent-se acabat el campionat de ping-pong, que anunciàvem en el nostre número anterior, a continuació donem els resultats obtinguts:

CAMPIONAT PING-PONG

CLASSIFICACIÓ GENERAL

Jugadors	P. J.	J. G.	J. P.	G. F.	G. C.	G. F. C.	Punts
Joan Jofra	9	17	1	115	55	60 F.	17
Antoni Lledó	9	15	3	103	57	48 F.	15
Joan Soler	9	11	7	104	87	17 F.	11
Lluís Cantó	9	11	7	102	87	15 F.	11
Joan Colomer	9	8	10	77	84	7 C.	8
Francesc Roure	9	8	10	85	97	12 C.	8
Pere Caparrós	9	7	11	88	96	8 C.	7
Pere Lloret	9	6	12	73	97	24 C.	6
Pere Salvador	9	6	12	77	102	25 C.	6
Josep Pacreu	9	1	17	50	111	61 C.	1

LA COMISSIÓ D'ESPORT

Noticiari

Acaba d'arribar d'Osca, on complia el servei militar el nostre estimat consoci Miquel Simon. Rebi la nostra més cordial benvinguda.

Per contraposició, el nostre volgut amic i consoci Joan Colomer, va marxar el passat mes a la capital catalana, on el criden els seus deures militars. Li desitgem una bona estada dintre el servei.

El nostre amic Lluís Margarit, President de la Comissió de Cultura, acaba d'obtenir el Títol Oficial d'Auxiliar de Farmàcia i Laboratori, de Catalunya. Ens plau felicitar-lo entusiastament.

Seguint la tradició establerta en anys anteriors, la nit del 31 de Desembre passat, «Nostre Ideal Club», en commemoració del segon aniversari de la seva fundació, celebrà un sopar de germanor a l'Hotel Trias.

L'acte es veié concurridíssim, essent l'entusiasme la nota predominant, arribant al seu punt àlgid a l'hora del brindís, pronunciant-se discursos, tots ells dedicats a enlairar la nostra volguda entitat.

Els infatigables dirigents del Museu «Cau de la Costa Brava», joia de Palamós, han tingut la gentilesa d'enviar-nos els dos números publicats de «Terra Nostra».

No haurà passat desapercebut a ningú el gran valor que té per a Palamós la publicació d'aquest butlletí ja que en ell s'ens explica d'una manera competent tot el que fa referència a la nostra terra.

Rebin dits Srs. la nostra més entusiasta felicitació.

AFAVORIU ELS NOSTRES ANUNCIANTS, JA QUE ELLS AJUDEN A LA NOSTRA OBRA SOCIAL.

AUTOS DE LLOGUER

Se us recomanen
els de la casa
BAÑERAS

Major, 6 - Telèfon, 22
Barberia - PALAMÓS

FOTOGRAFIA PALLI

Venda de tota mena
de material fotogràfic.
Treballs de laboratori

Pi i Margall, 38
PALAMÓS

HOTEL I BAR TRIAS

TOT CONFORT
GARATX

Telèfon 35
PALAMÓS

S. PLAJA VILLENA

Centre de suscripcions
de periòdics i revistes

Pagés i Ortiz, 49
PALAMÓS

QUEVIURES FINS

LLUIS PARIS

Xampanyes i conserves
de totes classes

Major, 49 - Palamós

PERRUQUERIA

MARIA AYATS

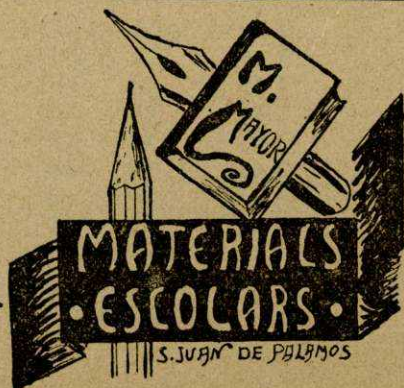
Ondulacions,
Tintures
Permanents

Pau Claris, 3
PALAMÓS

JOSEP OLIVERAS «XIULA»

Casa de menjars a la carta
i entaulat.
Vins del país de tota classe.

Avinguda F. Macià, 26 - PALAMÓS

DIDAC
GARRRELL

Agent
comercial
col·legiat

Telèfon, 7
PALAMÓS

JOAN
COLOREU

=====

SASTRE

Plaça
República, 5
PALAMÓS

BAR ARNAU

BEGUDES
DE MARCA
SERVEI
ESMERADÍSSIM

•

Fermí Galan, 2 — Avda. F. Macià, 35
PALAMÓS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

Domènec Oliver

Servei d'encàrrecs
entre Palafrugell, Palamós
i Barcelona

=====

BARCELONA :

Pau Iglesias, 11 (Princesa) / Telèfon 19844
Urgell, 25 / Telèfon 32783
Rec, 18 / Telèfon 10302

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE

PALAMÓS

Francesc Soler

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MAQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

•

Tallers: N. Salmeron, 7 / Telèfon, 14
PALAMÓS

LA MILLOR
MAQUINA PER A
COSIR I BRODAR

Wertheim
Ràpida, S. A.

LA MARCA
DE QUALITAT

Passeig
Castelar, 3
PALAMÓS

CALATS I BRODATS MECANICS
ESPECIALITAT EN TREBALLS
PER A MODISTERIA

CONÇOL
TORRÓ

VENDA
EXCLUSSIVA
DE LES
RENOMBRADES
LLANES
«LA BALANGUERA»

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Fusteria Mecànica de JOSEP JUBERT

FABRICA DE CADIRES

SANT JOAN DE PALAMOS — GARCIA HERNANDEZ, 21 i 23

...

CONSTRUCCIÓ
D'OBRES DE
TOTES CLASSES

Cadires per arrendar
per temporada i
Festa Major, als
envelats, cafès i bars;
pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport.

A PREUS
REDUITS

Tancat

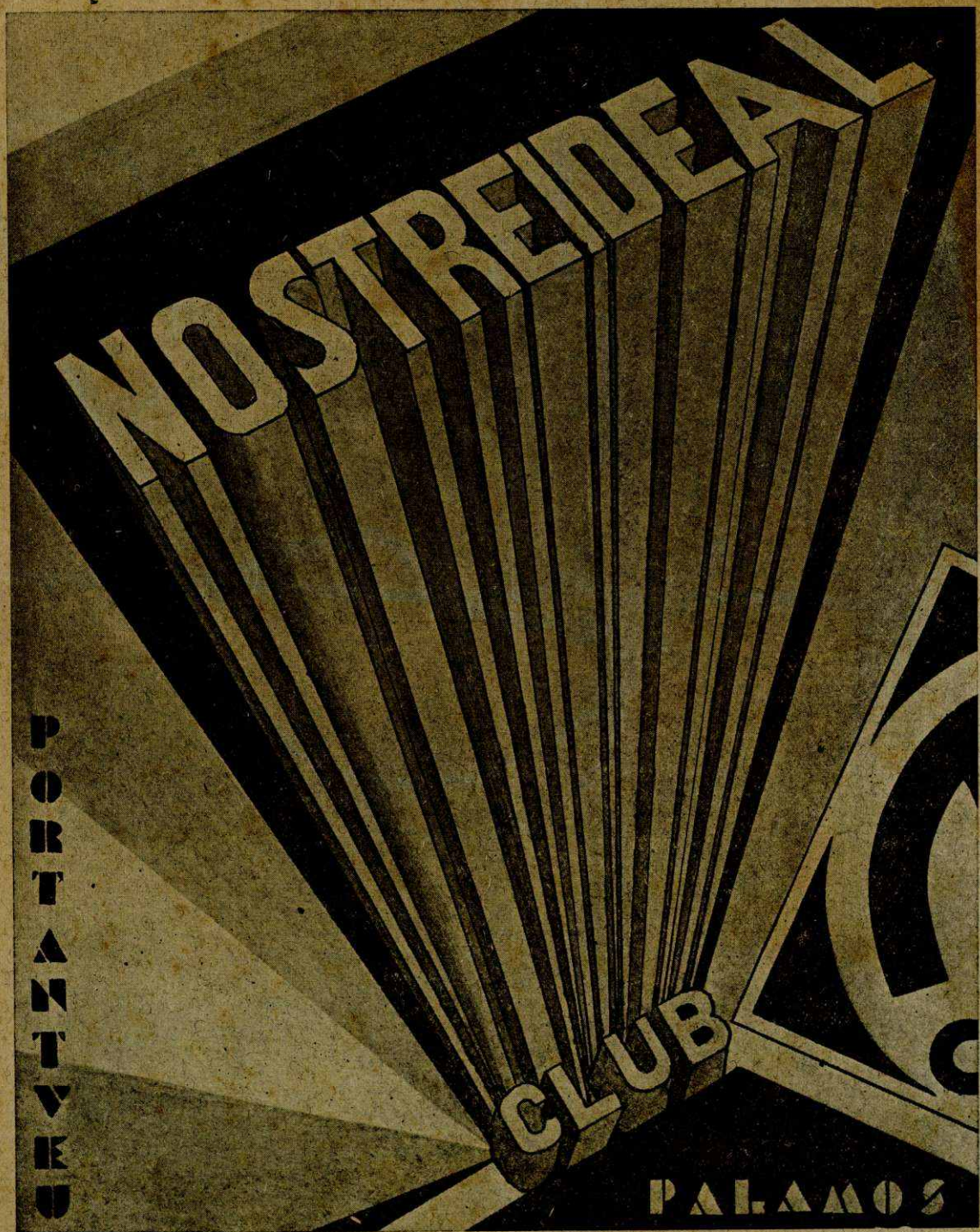
Obert

Tancat

Obert

Dr. Xim. Borrador

PERSPECTIVA

Fot. de Lt. Maspera

Preguem l'intercanvi de Portantveu.

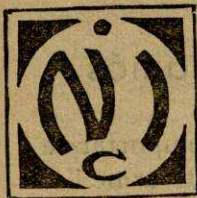
Solicitamos el intercambio con las entidades afines.

Reciprocité désirée.

Reciprocation wanted.

Pregghiamo contraccambio.

Austausch gewünscht (o gewuenscht)

NOSTRE IDEAL CLUB
PALAMÓS BRUC, 1EDITORIAL**Voluntat, companyerisme i desinterès. ⁽¹⁾**

Heu-vos ací tres qualitats que ha de reunir un individu per a formar part d'una societat. Voluntat per a crear, companyerisme per a tractar i desinterès a l'actuar. Allà on no arriba la intel·ligència, arriba la voluntat, allà on hi ha companyerisme hi ha comprensió, allà on hi ha desinterès hi ha puixança. Aquestes qualitats individuals, posades al servei col·lectiu fan les societats grans i fortes.

Aquest és el cas de la nostra. Des de la seva fundació fins a la data, el nostre Club, gràcies a aquesta voluntat, companyerisme i desinterès, ha mantingut aquella cohesió, aquell esperit de sacrifici, aquella comprensió, aquella cordialitat que manté l'afecte mutu i el converteix en factor principalíssim pel nostre tracte col·lectiu. Per això no hem fet mai marxa enrera.

Hem vist amb joia com poc a poc hem anat bastint el foc on anar a delectar-nos i a fruir del benestar que proporciona la comprensió i el mutu respecte, com anàvem engruixint els nostres rengles, com ens vèiem honorats per la col·laboració i entusiasme encomanadís de distingides Srtes. consòcies, com anàvem adquirint gairebé inconscientment un tracte social més acusat, com al constatar al nostre progrés, ens envaeix l'optimisme, refermem la nostra voluntat per a una constant superació i roblim les nostres conviccions per a fer que la nostra joventut sia sinònim d'espiritualitat i noblesa.

Tenint aquestes qualitats per norma, i el «Nostre Ideal Club» per guia, farem que el nostre Club es mantingui en constant puixança per així assolir les finalitats que ens proposarem al crear-lo i que a tots ens són comunes.

(1) Al referir-nos al desinterès ens referim a la manca d'egoisme.

LITERARIA

Visions emocionals de Palamós

Molt poc li costa a la gentil vila de la Costa Brava emportar-se l'admiració del foraster, i ben poc temps necessita per captivar-ne l'afecte i la simpatia.

Tots els que hi han romàs un temps, se'n van amb recança, emportant-se la visió d'una vila blanca i tranquil·la, com una gavina adormida vora el mar remorós, dolçament bressada pel cant de les ones, mentre els pins de les muntanyes que l'abracen inclinen cap a ella les verdes cabelleres vetllant el seu repòs, i al cel, d'un blau puríssim, petits núvols cotonosos volten i volten ajogassats.

Però si bé és aquesta visió clara, tranquil·la i rica en colorit la que presenta gairebé sempre la fisonomia de Palamós, té també aspectes insospitats que sorprenen i causen una emoció ben diferent de la primera.

El dia que albira quiet i pàlid, matisat en una sinfonia de grisos, des del plombi al gris argentat, mou l'emotivitat en un sentit completament diferent al dirigit per la visió lluminosa.

Palamós en dia núvol perd en colorit, en alegria, en llum, en ufana vivacitat, però guanya en espiritualitat, en fi misticisme que fa la seva visió somniosa i enervant al presentar-se emboirada d'enigmes. El mar ja no és turquí ni sospira dolces sonatines, sinó que impressiona fortament en la seva grandiositat apoteòsica aegantant-se en muntanyes de plom rogents com creació wagneriana, assotant el brau roquissam, al que adorna després, com penedit, de meravelloses randes albes. El cel no és ja porcelana blava, sinó argentat vel de fada teixit de boires de plata; el verd dels camps perd l'estridència del to i es fa suau i agrísat; els contorns de la vila s'esfumen, i sembla que les cases s'acostin i s'agrupin al voltant de l'església, quin campanar s'afina, s'allargassa, sembla que vulgui clavar l'agulla al firmament i esparregar els núvols per a descobrir el més enllà.

Quines emocions més delicades ens proporciona la visió de Palamós en dia gris! Però aquestes suavitats evocadores d'horitzons nòrdics són solament estimades com a excepció per a nosaltres, fills del migdia en quines venes corre sang llatina. Nosaltres sabem aspirar profundament l'emoció suau i intensa al mateix temps d'un dia que fa somniar i ens abranda de sentiment líric fins al misticisme, però aviat en-

yorem el sol esplendent, la vida opulenta que se'ns ofereix gloriosa sota el cel mediterrà. Si en un dia de Novembre ens plau veure els arbres despullats coberts de boires grises, no concebim aquests dies de Renovament sense les clarors que il·luminen la visió clara i brillant de Palamós. Es en mig de molt de blau. blau de cel i blau de mar, és coronada de boscos maragda, és daurada per un sol magnífic de llum, com estimem avui a Palamós.

Així volem celebrar el neixement de Primavera, en la vila tota blanca, corrent entre pinedes murmurants, entre Natura tota embriagada de vida. En aquests dies que esclata el misteri de la Renovació, a Palamós, en els seus encontorns deliciosos, veurem obrir-se les flors en un somriure de promeses, vestides amb nous colors que llueixen frescos sota el polsim d'or dels raigs, ja càlids, que filtren entre els pins; oïrem el cant d'alegria de les aus que retroben son niuet d'amor, veurem papallons que con flors voladores fluctuen en l'aire perfumat jugant a plaure's, i aquest aire saturat de polen creador, pren una salaborr més forta que ens enfebra els llavis al acariciar-los, i ens omplena la boca deixant un regust amarg a la gorja.

Aquesta visió de Palamós, aquesta visió tremolosa per l'onada de vida que la sotmou, aquesta visió que riu i que canta, que respira la Poesia de la Vida Nova, arrenca de nostre pit tendreses càlides, emocions vitals i pures com una flama d'encens.

La visió de Palamós és sempre bella, l'emoció que d'ella emana és sempre intensa, i és el plaer de viure en aquest petit paradís el que fa optimistes i plens d'esperances als palamosins, sobre tot a aquesta joventut inflamada d'entusiasme i de fe en els ideals, a aquesta joventut que sap aspirar el perfum privilegiat de Palamós, que vol fer més gran el seu nom fomentant la seva cultura i que, alguna vegada, des de la terrassa de NOSTRE IDEAL CLUB, recés espiritual estimadíssim, sospira un somni tot mirant la meravella violeta i grana d'un capvespre o el pampallugueig de la Lluna que riola ajogassada sobre els miralls inquiets de les ones.

La visió de Palamós és sempre bella, l'emoció que ella inspira és sempre intensa, volgüem-la viure doncs i gustar la Poesia que generosa ens ofereix.

M.^a DE LA CONCEPCIÓ BECH

Visat per la prèvia censura

Lliure com les flors boscanes...

Era una tarda de primavera. La meva amiga i jo, arribem dalt el turó, bon xic cansats de la llarga caminada. Des del cim llancem els nostres esguards vers la llunyania. Al lluny dels lluny tot just albirem el grupet de cases que formen el nostre poble. Al nostre entorn les masies semblen petites casetes de pesebre, rodejades de verdor. Els camps, com gegantines figures geomètriques traçades per la mà mestre de la Natura, pletòrics de vida, ofereixen als nostres ulls un espectacle meravellós, magnífic. La mar blava com el cel pur, en una calma absoluta, reflexa en el seu sí la nostra incomparable costa...

La meva amiga em mira. —

— No se t'aixampla el cor i no s'et sadolla l'esperit de l'alè vivificador que exhalen els camps i els arbres en plena florida?

— Sí — responc jo —. Es la primavera, i la joventut de la Natura que es desborda, és l'agraïment de la terra vers els que l'han regada amb llurs suors, vers els que li han donat un xic de la seva vida...

Baixem. La meva amiga té ganes de contemplar d'aprop, de saturar-se de tanta bellesa.

— La primavera — reprenc jo, tot volent portar la conversa vers altres viarany — és a la Natura el que la joventut a la Dona.

— Sí, però amb la diferència de que la dona en perdre la joventut, perd la bellesa, i la Natura en perdre la joventut, primavera en aquest cas, conserva la bellesa.

— Així també trobes bonic l'hivern, amb els seus freds, desolació...

— Tot és bonic en la natura. Les tempestes més grans, les freds més rigoroses, les neus més glaçades, no tenen el seu atractiu, no tenen la seva bellesa?

— Bé... però en tot cas, serà d'una bellesa purament subjectiva.

— Però és que tota bellesa no ho és de subjectiva?

Callo. El meu esperit materialista, tem d'enfrontar-se amb la seva espiritualitat.

* * *

Seguim per un indret al bell mig dels camps. La meva companya s'endinsa en un d'ells, en busca de flors boscanes per a fer-ne un ramell. Jo contemplo enbadalit, com la seva gràcil figura es mou d'un lloc a altre per escollir les més boniques. Quant el té fet, corre com un infant gran, vers mí, el rostre somrient, els cabells un xic esbullats pel moviment, els ulls riallers radiant-li joia.

—Mira—em diu—quin ramell. Aspira el seu perfum. Tota la Natura hi és condensada en aquesta flaire.

—A tú, que t'agraden tant les flors, bé en tens de ben boniques al jardí de casa teva.

—Oh, sí, però prefereixo les boscanes, les trobo més boniques, més pures... Tal vegada m'agraden més, perquè són més lliures—em diu després d'una pausa i amb un deix de melangia.

Jo quedo tot sorprès al notar aquest canvi sobtat. Voldria esbrinar-ne la causa.

—Les flors del meu jardí—reprèn—no puguen amb la llibertat i ufanor que aquestes. Aquestes, neixen, creixen, i moren amb complerta llibertat, sense els perjudicis a què estan subjectes les de jardí. sense els lligams que molt sovint les esclavitzen, sense la poda a voltes prematura, sense el perill de què hom les malmeni tot i volent-les conservar...

Ella ha notat la meva sorpresa i afegeix: —No t'estranyis de la meva sobtada melangia. Es que entre les flors del meu jardí i nosaltres les Dones i ha una certa analogia. Nosaltres també com elles, estem gairebé lligades. Amb els lligams invisibles del convencionalisme, falsos prejudicis socials, la societat actual, tot i volent el nostre bé, ens té subjectades a una falsa moral que obstaculitza el desenrotllament de les facultats més pures del nostre esperit, i fa que esdevinguem tímides i ens manqui el coratge, moltes de vegades, per afrontar les vicissituds i salvar-nos dels paranys que aquesta mateixa societat, encara que sembli paradoxal, ens imposa. Per això jo voldria ésser lliure com les flors boscanes. Viure en una societat neta de convencionalismes, lliure de prejudicis socials i d'aquesta falsa moral que'ns tiranitza, per així assolir, l'espiritualitat, el ple desenrotllament de les nostres facultats, la plena experiència de la vida que porta en el seu si el fruïment d'una llibertat absoluta i ben compresa.

Restant admirat, al notar que sota un temperament tan romàntic, i d'una sensibilitat tan acusada s'hi amagui un latent esperit de rebel·lia, li responc compartint el seu criteri: —Quanta raó tens! Quantes vegades aquests prejudicis socials han portat la desolació a les llars i el desesper a molts joves! Quantes accions nobles i pures no han deturat aquesta falsa moral i aquests convencionalismes!

Ens adonem que és tard, i és hora de tornar-nos-en. Tot vorejant la nostra costa, tornem vers el punt de partença. Arribats que som, la meva amiga em despedeix amb un amable somriure, satisfeta de la llarga passejada. A l'allunyar-se, sento la flaire del ramell de flors boscanes

Comentaris lliures

BÉCQUER

En el primer centenari del seu neixement.

Signat pel distingit escriptor senyor Enric Blanco va aparèixer, no fa gaires dies, en un diari barceloní un bell treball periodístic en el qual recordant la data del vint-i-cinc de febrer del 1936, centenari del neixement de Bécquer feia una crida a tots els poetes, a tots els literats i a totes les entitats i Clubs culturals de Catalunya perquè s'adherissin al moviment iniciat a Madrid commemoratiu de tan gloriosa efemèrides.

Catalunya, que tant fina sensibilitat artística i espiritual posseeix, no pot estar al marge en la commemoració d'aquest centenari. Aquesta sensibilitat, tantes voltes demostrada, exigeix d'ella la seva adhesió al requeriment i ho exigeix perquè l'altíssim poeta no fou un poeta regional ni nacional. Gustau Adolf Bécquer fou el poeta universal, el poeta etern ja que el sentiment de l'amor que brota de les seves rimes batega en tot el món presidint els millors i més bells instants de l'existència.

Qui no ha sentit vibrar la seva ànima a l'impuls d'una dolça emoció com la que's despren de la lectura de les delicades estrofes becquerianes? Qui com el diví poeta va poder amb solament quatre versos fer una més breu, completa i acertada definició de la poesia?

«¿Qué es poesía — dices mientras clavas
en mi pupila tu pupila azul —
Qué es poesía? ¿Y tú me lo preguntas?
Poesía... eres tú.»

que graciosament l'acompanya, talment com si percebís, materialitzades, les seves ànsies d'emancipació.

* * *

La conversa amb la meva amiga m'ha fet reflexionar. Em fa pensar que nosaltres, els que doblem ara els vint anys, posant el pensament ben alt, assegurant-nos de la noblesa dels nostres sentiments, amb la força impulsiva de la nostra joventut, som els que hem de forjar una més humana societat, on es puguin desenvolupar sense destorbs, els anhels innats en tot esperit juvenívol.

ARCADI BACH

Y la poesia és això i l'íntim sentiment que ens inspiren uns bells ulls davant dels quals quedem extasiats lluny de tot el que no sigui la delicada emoció que ens dicten: la de l'amor, perpètua font de tot el sublim, de tot el bell,

El gran poeta sevillà morí el dia 22 Desembre de l'any 1870 als 34 anys d'edat. La seva mort va passar desapercebuda gairebé de tothom. Catorze anys després, Sevilla, volguent honrar el seu fill preclar demanava que les despulles del «incomprés poeta sevillà» com anomenaven aleshores, fossin dipositades en el temple de l'Universitat lo que es duia a terme després de vèncer moltes dificultats el dia 10 d'Abril del 1913, celebrant-se per aquest motiu una gran festa.

Abans, a l'any 1910, els insignes autors, germans Alvarez Quintero amb motiu d'uns Jocs Florals celebrats a Sevilla que actuaven de mantenedors, dirigint-se a les autoritats allí presents llegiren unes belles quartilles dedicades a enlairar el poeta demanant fos immediat l'oblit amb què el poble tenia el seu més digne cantor. A l'any 1911 es veia satisfet l'anhel dels insignes comediògrafs erigint-se en el merevellós parc de Maria Lluïsa un magnífic monument, que havia de perpetuar a Sevilla el seu record.

Bécquer, sense proposar-s'ho va anar redactant poc a poc el breuari de l'amor, aquest magnífic breuari en el qual resen cada dia els enamorats. La suau vibració de la lira becqueriana ha estat recollida pels cors juvenívols de totes les èpoques i en la solitud dels jardins sota les platejades claretats de les nits de lluna i al florir els arbres en la primavera el tema dels seus versos es repeteix com un ressò molt dolç sortit de milers de boques enamorades.

La seva obra ha estat el far potent que amb la seva llum cegadora ha guiat els passos als elegits de l'amor.

«Nostre Ideal Club» s'uneix a la legió dels devots del seu art i a falta de millor homenatge hem escrit aquestes senzilles ratlles que com un ramell de flors dipositem sobre la seva tomba.

LLUIS MARGARIT

Primer Concurs-Exposició de Dibuix i Fotografia

En el proper mes d'Abril obrirem el Primer Concurs-Exposició de Dibuix i Fotografia per als socis de Nostre Ideal Club. Confiem que tots hi contribuïreu i que cada un de vosaltres es constituirà en el més gran i entusiasta propagandista i col·laborador.

Ens plau exposar-vos el següent reglament, confiant que serà del vostre gust.

El Vocal de Cultura, donarà tota mena d'explicacions i detalls als que tinguin a bé sol·licitar-los.

REGLAMENT

- 1.er El concurs queda reservat als socis del Nostre Ideal Club.
- 2.^{on} Les fotografies deuran ésser sense retocs. El format dels dibuixos és lliure i el de les fotografies no inferior a 4 x 6 $\frac{1}{2}$.
- 3.er Cada soci podrà presentar els treballs que trobi per convenient. Els dibuixos deuran anar signats. Les fotografies cada una amb un títol i el conjunt amb un lema. Per cada lema es deurà acompanyar d'una plica tancada, contenint al davant el lema i a l'interior el nom de l'autor.
- 4.^{art} Els treballs deuran ésser entregats abans del 31 de Març al Vocal de Cultura.
- 5.e L'Exposició restarà oberta del 12 al 19 d'Abril.
- 6.e El Jurat examinarà tots els treballs del Concurs i donarà el seu veredicté dos dies després d'oberta l'Exposició; éssent inapel·lables les seves resolucions.

PREMIS

Premis Fotografia.

Premi d'Honor.— A la fotografia de tema i procediment lliures que es faci acreedora d'aital distinció.

Premi Paisatge.— A la millor fotografia sobre aquest tema.

Premi Marina.— A la millor fotografia d'assumpte de mar.

Premi Excursionisme.— A la millor fotografia que reflexi alguna escena d'excursió o acampada.

Premis Dibuix.

Premi d'Honor.— Al dibuix que sobre tema lliure es faci acreedor d'aital distinció.

Premi Pàtria.— Al millor dibuix sobre monuments històrics o tipus de la terra.

Nota: La Comissió de Cultura, es reserva el dret d'admissió dels treballs que's presentin.

Distinció

Higiène

Masculinitat

RHUM-QUINA

CRUSELLAS & Cía.

BADALONA

PIDA LOS NUEVOS
BOTELLINES

MARTINI & ROSSI
TAPON ROJO

Representant:

Domènec Ballesta

PALAMÓS

EN CADA UNO
ENCONTRARA UN REGALO

Servei d'Arxiu Municipal de Palamós

Esportiva Orientacions de Cultura Física

Si el qui es passeja per una ciutat dona una mirada escrutadora als vianants que passen i traspassen prop seu, seguint cadascú la seva via, treu la conseqüència que existeix una deformació física a la majoria de les persones. Homes revínguts de cos i de cames primes; d'espatlles torçades uns, caigudes altres. Uns tals, encorbats, el pit endins i el ventre sortit; uns tals altres, pofus, plens de grassa que els priva de tenir agilitat en llurs moviments. Poques són les persones que veiem caminar dretes, el pit sortit; és a dir, sense deformació de cap mena. La cara afable, plens de salut; moviments àgils, caminar desinvolts...

Molts de nosaltres heredem dels pares un desenrotllament incomplet i unilateral. Si no tenim cura de millorar la nostra condició, de corregir els nostres defectes físics, pitjor per a nosaltres.

La nostra existència serà breu i encara exposats a tota mena de malures.

Són molts els que pensen que treballant, menjant i dormint força, no tenen necessitat de seguir un mètode de cultura física i àdhuc arriben a creure's, erròniament, que els fóra perjudicial per tal com els ocasionaria un desgast—creuen ells—desproporcionant al que poden rendir llurs forces. Diuen: «Bé en faig prou, jo, de gimnàs».

Terrible equivocació. No es donen compte que no existeix cap treball que desenrotlli tots els múscles simultàniament.

Gairebé tots tenen l'inconvenient de donar tot el moviment a un múscle determinat, desenrotllant més aquest i deixant a l'oblit els altres. Un ofici, posem per cas, donarà molt de moviment als braços i encara a vegades a un sol; a l'esquena o a una determinada part del cos humà; però, no totes les parts de l'home fan el mateix treball alhora; les cames, per exemple, restaran a una completa inacció.

Qui conegui la gimnàsia sueca, alternada amb jocs atlètics, es preguntarà: «Com és possible que la gent es resigni, durant més i més anys i qui sap si tota l'existència, portant una vida tan mancada d'aquella gràcia i bellesa exteriors i d'una salut avantatjosa, rejuenidora de llurs òrgans vitals?» No obstant això i d'ésser relativament fàcil d'aconseguir-ho, es donen a un fatalisme mal entès, deixant perdre tot un doll de salut i de bellesa exterior, sense preveure ultra això, que molts fills rebran d'ells.

Com a únic i trist do, vicis orgànics i tendències malaltisses que hom hauria pogut evitar. Encara, a part dels avantatges d'ordre físic, la gimnàsia és altament favorable per a l'esperit. Es diu que en un cos sa hi correspon una ànima gran, un esperit juvenil, una voluntat fèrria a ultrança, virtuts essencials per a triomfar de la vida.

Pel nostre millorament, pel millorament de la societat actual i sobretot a benefici de les futures generacions, feu-vos un deure de practicar la gimnàcia.

ESTEVE JUNCA

Noticiari Esportiu

Continuant la marxa ascendent d'aquesta secció, s'ha confeccionat el següent programa pel mes corrent, no dubtant que serà de l'acceptació de tots.

Dia 1. Secció d'esports. Sortida matinal a la Torre Valentina.
Sortida de l'estatge social a les 7 matí. Vocal. Ll. Cantó.

Dia 8. Excursió per tot el dia a Romanyà.
Sortida a les 6 matí de l'estatge social. Guia: P. Salvador.

Dia 15. Secció d'esports. Sortida matinal a la Torre Valentina.
Sortida 7 matí. Vocal: J. Soler

Dia 19. Excursió ciclista a Girona.
Sortida a les 6 i mitja, matí de l'estatge social. Vocal: J. Soler

Dia 22. Excursió per tot el dia, sota el següent itinerari: Palafrugell, Esclanyà, Bagur, Aiguafreda (esmorzar), La Tuna, Fornells, Aiguablava, Aiguagelida, Tamariu, (dinar), Sant Sebastià, Llafranc, Calella, Cap Roig, Castell, La Fosca i Palamós.

Sortida a les 5'40 matí, de l'estació de tren. Presupost: 0'80 pessetes.
Guia: R. Jiménez.

Notes: Durant aquesta excursió es visitarà el Semàfor de Bagur.

Aquesta excursió es farà amb mires al pròxim concurs fotogràfic; es prega l'assistència dels interessats.

Dia 29. Secció d'esports. I concurs social d'Atletisme, a la Torre Valentina. Sortida a les 6 i mitja matí. Vocal: R. Jiménez.

Noticiari

Assabentem a tots els nostres consocis que, podran fer efectives llurs quotes mensuals durant tots els dies de la primera setmana de cada mes, de 6 a 8 de la vetlla, i els dimecres i divendres de la mateixa setmana, de 9 a 11. Passat aquest termini els que no l'hagin fet efectiva, se'ls passarà la cobrança a domicili, amb el 10 % de recàrrec.

= El dia 20 de febrer últim va passar a millor vida en Ramón Viader, pare dels nostres estimats consocis En Gaspar i En Pere.

Reposi en pau el finat, i rebi la seva dissortada família el nostre més sentit condol, i la nostra adhesió a la dolor que en aquests tristos moments els afligeix.

= A començaments de Febrer passat, va marxar a Madrid, en compliment del servei militar, el nostre estimat amic i consoci, n'Antoni Lledó.

No cal dir com li desitjem una bona estada en la seva nova residència.

AFAVORIU ELS NOSTRES ANUNCIANTS, JA QUE ELLS AJUDEN A NOSTRA OBRA SOCIAL.

AUTOS DE LLOGUER

Se us recomanen
els de la casa
BAÑERAS

Major, 6 - Telèfon, 22
Barberia - PALAMÓS

FOTOGRAFIA PALLI

Venda de tota mena
de material fotogràfic.
Treballs de laboratori

Pi i Margall, 38
PALAMOS

HOTEL I BAR TRIAS

**TOT CONFORT
GARATX**

Telèfon 35
PALAMÓS

S. PLAJA VILLENA

Centre de suscripcions
de periòdics i revistes

Pagés i Ortiz, 49
PALAMÓS

QUEVIURES FINS

LLUIS PARIS

Xampanyes i conserves
de totes classes

Major, 49 - Palamós

PERRUQUERIA

MARIA AYATS

Ondulacions
Tintures
Permanents

Pau Claris, 3
PALAMÓS

JOSEP OLIVERAS «XIULA»

Casa de menjars a la carta
i entaulat.

Vins del país de tota classe.

Avinguda F. Macià, 26 - PALAMÓS

Imp. Grassot - Telèfon 112 - Palamós

DIDAC
GARRRELL

Agent
comercial
col·legiat

Telèfon, 7
PALAMÓS

JOAN
COLOREU

=====

SASTRE

Plaça
República, 5
PALAMÓS

BAR ARNAU

BEGUDES
DE MARCA
SERVEI
ESMERADÍSSIM

•

Fermí Galan, 2 — Avda. F. Macià, 35
PALAMÓS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

Domènec Oliver

Servei d'encàrrecs
entre Palafrugell, Palamós
i Barcelona

=====

BARCELONA :

Pau Iglesias, 11 (Princesa) / Telèfon 19844
Urgell, 25 / Telèfon 32783
Rec, 18 / Telèfon 10302

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE

PALAMÓS

Francesc Soler

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MAQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

•

Tallers: N. Salmeron, 7 / Telèfon, 14
PALAMÓS

LA MILLOR
MAQUINA PER A
COSIR I BRODAR

Wertheim
Ràpida, S. A.

LA MARCA
DE QUALITAT

Passeig
Castelar, 3
PALAMÓS

CALATS I BRODATS MECANICS
ESPECIALITAT EN TREBALLS
PER A MODISTERIA

CONÇOL
TORRÓ

VENDA
EXCLUSIVA
DE LES
RENOMBRADES
LLANES
«LA BALANGUERA»

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Fusteria Mecànica de JOSEP JUBERT

FABRICA DE CADIRES

SANT JOAN DE PALAMOS — GARCIA HERNANDEZ, 21 i 23

...

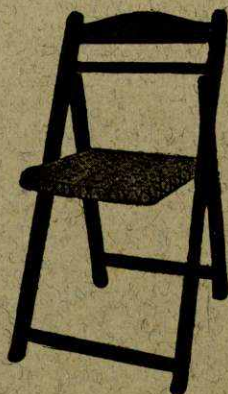
CONSTRUCCIÓ
D'OBRES DE
TOTES CLASSES

Cadires per arrendar
per temporada i
Festa Major, als
envelats, cafès i bars;
pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport.

A PREUS
REDUITS

Tancat

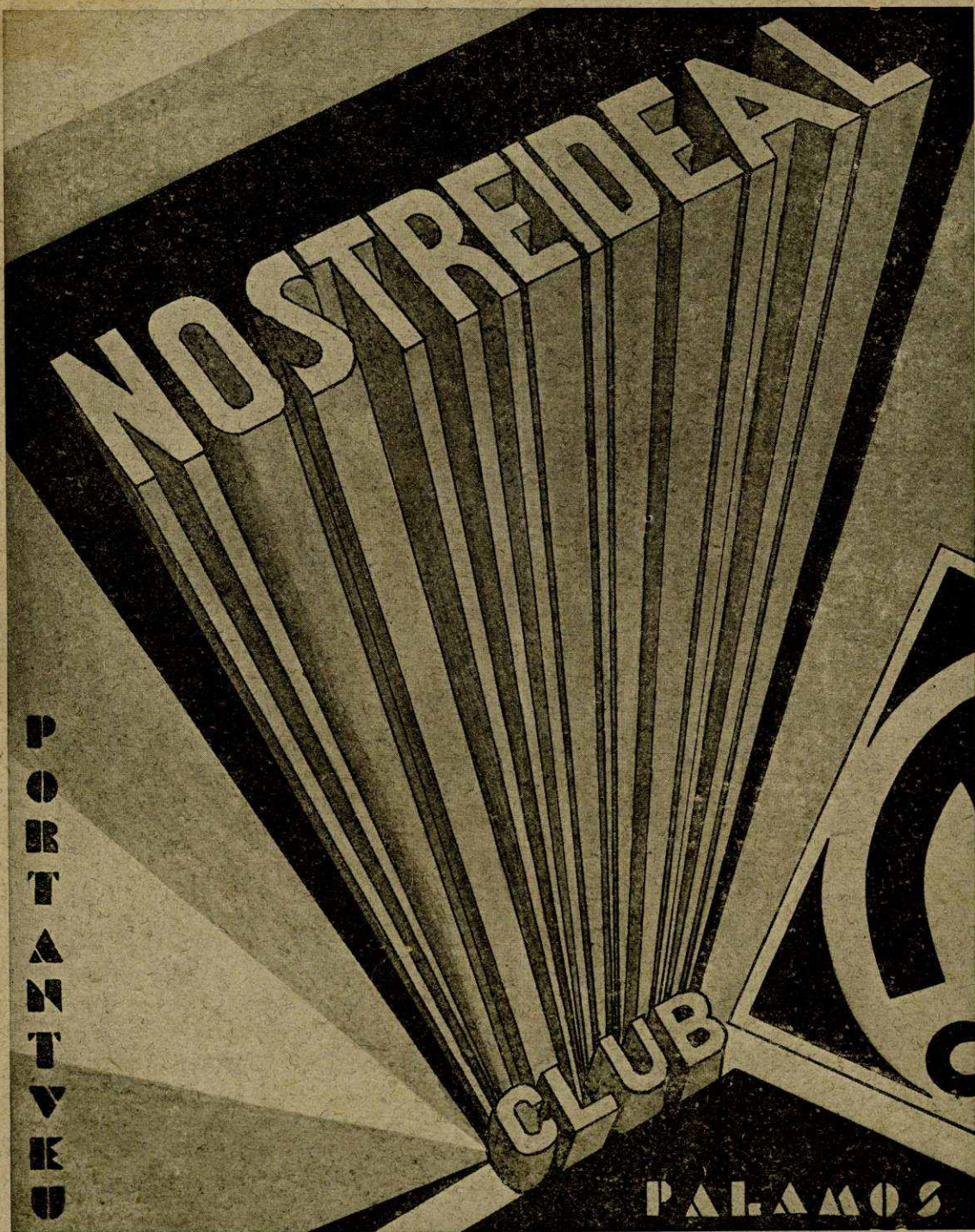
Obert

Tancat

Obert

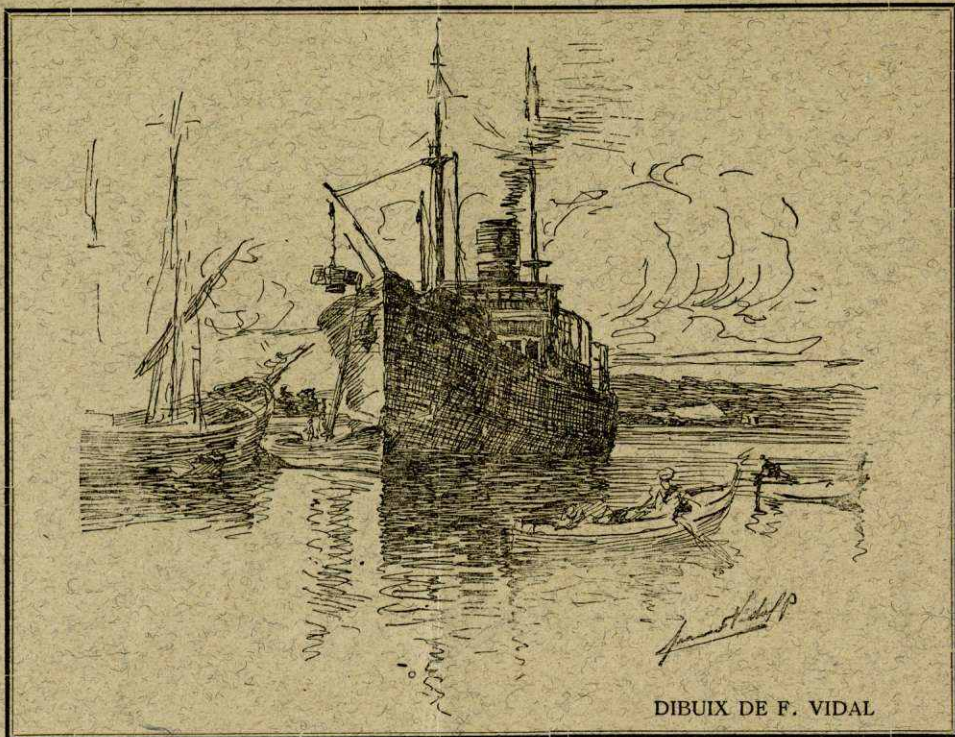
P
O
R
T
A
N
T
V
E
U

PALAMÓS

Sr. Il·l·m. Barrio

Servei d'Arxiu Municipal de Palamós

ABRIL 1936

DIBUIX DE F. VIDAL

**PIDA LOS NUEVOS
BOTELLINES**

MARTINI & ROSSI
TAPON ROJO

Representant:
DOMENEC BALLESTA
Palamós

Preguem l'intercanvi de Portantveu.
Solicitamos el intercambio con las entidades afines.
Reciprocité désirée.
Reciprocation wanted.
Pregghiamo contraccambio.
Austausch gewünscht.
Oní deziras intersangon.

**EN CADA UNO
ENCONTRARA UN REGALO**

Servei d'Arxiu Municipal de Palamós

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

La conducta com a norma d'actuació

PER MARTÍ VALERO

ENIM per lema nostre dos mots que per si sols expressen tot el nostre anhel. Són un programa, tot un poema d'aspiracions sintetitzat en cinc síl·labes, en dues paraules tan significatives que només amb el seu acte de presència sota el nostre títol, parlen del què som, del què volem, a què aspirem.

Cultura i Esport: Veritat és que els valors inclosos en aquests dos conceptes són de difícil assolir amb plenitud, molt més del que aparentment sembla.

De la mateixa manera que els fundadors al posar-los com a fites del nostre ideal els varen pesar i escollir com a paraules que més pròpiament traduïen el seu sentir, tots ara ens les hem de fer nostres i repesant-les amb el cor jove, plètòric d'esperances i propòsits renovadors, n'hem de fer objecte de tota la nostra voluntat, de tot el nostre empeny, de tota la nostra ànsia, per millorar-nos, que és la única manera possible per a començar la missió que s'ha emprés el nostre club.

Cada individu del N. I. C. ha de tenir molt present la responsabilitat que té contraïda davant del públic pel sol fet de pertànyer a una organització que s'ha fet seu un desig latent que està en l'ànima d'una minoria selecta; la magnitud i importància del lloc que reclama el N. I. C. per crear un esbart de gent jove i culta, li ho exigeix. El paper que detentem és de responsabilitat; hem llençat al vent palamosí unes protestes de fe en la nostra obra tot

just començada, uns propòsits que hem de complir malgrat totes les dificultats. Hem de demostrar plenament qui som i de què som capaços: si hem afirmat en públic que volem fer obra cultural i esportiva, no queda altra remei que llençar-nos a la conquesta total i completa del nostre lema.

Deia algú, en parlar de la caritat que aquesta comença per un mateix. Res de més cert i evident. De la mateixa manera, per estendre una obra cultural, per fer-la sortir de les parets del nostre casal i difondre-la per l'àmbit palamosí, tal com és la nostra aspiració, n'hem d'estar amarats. Tant que arreu on estem es vegi que som del Club, que es noti la nostra presència com si portéssim una alenada de civilitat que s'escampés als quatre vents. Què és difícil lograr això? Prou, però al nostre entendre es el primer pas indispensable. Si això aconseguim tindrem les més belles perspectives pel pervenir; del contrari no passarem d'ésser un mer casinet amb pretensions altruistes.

Avui, més que mai, les circumstàncies imposen que per representar qualsevol paper en la vida pública, l'actuació ha d'apoiar-se en una base ferma de moral: sense aquest sosteniment cauen per encant i en un moment determinat, totes les brillants personalitats que hom pogués formar amb la quincalla i pedreria de les falses apariències.. El vestit ja no enllüerna, l'oratòria, plena de fullaraca ja no convenç; ni propòsits ni promences; fets i moralitat. I això hem de tenir-ho present: ni una presentació afalagadora, ni una hàbil simulació, ni jocs de paraules boniques podrà amagar la realitat. Per lo qual abans d'emprendre la croada mirem si tots ens podem creuar; pensem en l'exemple de la caritat.

En un dels seus diàlegs, Plató conta de la manera que Sòcrates prova a un regidor de la cosa pública la seva ignorància sobre tal matèria. Li provenia de no haver mirat i estudiat minuciosament tots els problemes que viuen els pobles. Tenia una cultura formada a les envistes de la conquesta del càrrec, per exercir-lo, quin descuit! no se n'havia preocupat. No sabia administrar una hisenda seva, però es creia prou suficientment preparat per a regir una ciutat. Tinguem present també això.

Doncs bé; siguem sincers amb nosaltres mateixos. Cadascú que es mesuri i vegi si tots els valors sumats, formen la força col·lectiva necessària per poder sortir al carrer. Clar que hi haurà compensacions; i si bé interessa el conjunt col·lectiu, s'ha de pensar, que en un moment donat, la gent, el gran públic, que fa els judicis a cop d'ull i de la manera més primària, només veu en certs moments uns individus separats

que poden desentonar per la seva actuació d'una massa gairebé homogènia i perfecta. I sobre l'actuació d'aquells pocs, que en el moment res tenen a veure amb el nucli matriu, aquella gent sentència i escampa arreu el concepte que sobtadament n'ha format. I ja sabem prou be tots, l'afany que hi ha per generalitzar, i d'uns casos purament particulars en fan regla general, sovintment injusta.

— Això ens obligarà a portar una conducta pública sempre dreta i amb un autocontrol sever. Es la única manera, al nostre entendre, de prendre el prestigi necessari per a totes les empreses d'ambició noble; així agafarem aquella tònica moral que esmentàvem al principi.

No cal assenyalar fets ni portar records sobre el paper. En l'ànim de tots hi batega aquesta ànsia de prestigi, merescut no per nosaltres particularment, sinó pel Club. Res de més afalagador per nosaltres que les alabances que ens han tributat en ocasió de l'acte públic que celebrarem perquè teníem el convenciment profund de que ens les mereixiem. No es menys veritat però que també ens han dedicat censures. Ara no es el moment ni el lloc adequat per examinar i especificar el que hi ha de veritat en cada una d'elles; només té interès el fet de la crítica. I cosa dolenta es que se'ns atribueixi quelcom que no es pot elogiar. El que cal doncs es seguir el camí amb impetuositat i amb ganes de fer forces coses per tal de desfer mals entesos nascuts de les injustes generalitzacions. Mirar de complir tot el lema, perquè, en arribar al punt final del guió, poguem estendre'l amb nous horitzons. De la manera que hem d'aconseguir tot això no es pas difícil trobar-ho; cal només bona voluntat i per fortuna aquesta matèria prima imprescindible, per fer les grans coses, resideix en la gairebé totalitat del Nic. Cal també una altra qualitat sobre la qual és arriscat fer comentaris, per lo qual ens n'abstindrem. I es l'incompatibilitat del soci del Club per produir-se de segons quina manera; sense cap mena de dubte hi han coses que ens estan vedades. Pel que volem ésser, per l'altesa dels nostres propòsits, pel lema mostrat, per la dignitat del Club i la pròpia, siguem incompatibles amb segons quines accions. Si així ho fem guanyarem aquell prestigi, obtindrem el reconeixement de la moralitat indispensable i adquirirem l'autoritat necessària per a presentar-nos com a paladins i fermes defensors del nostre magnífic lema.

VISAT PER LA PREVIA CENSURA

Cultural i Literaria

Saludant la festa del llibre

PER PILAR GURNÉS

L'abril ha arribat amb el perfum de les roses a mig obrir, envellutades, odorants, embriagoses... Ens les porta embolcallades de llegenda i tradició. Són les flors que enlairen l'esperit i que'ns donen el melangiós optimisme de totes les coses veritablement belles, doncs s'esbadellen en plena eflorescència primaveral; són les flors de l'esperança, flors de St. Jordi.

Bonica diada aquesta en que arriba el cavaller de la galania embolcallat de roses poncellades, com partícules d'estels minúsculs, encesos i perfumats, sota un cel fulgurant i resplendent i sobre el mar on les ones gegantines creixen i pugén en esclatant triomf.

Bonic jorn que mentre en els camps esclaten les primeres roselles, en els llogarets, viles i ciutats hi floreixen disseminades les flors que alliberen l'esperit, les flors del pensament, el LLIBRE.

Floriran arreu, i tentaran el nostre esguard, més... les nostres mans haurien de restar indecises temeroses d'una punxada. I és que molts ens mostraran la riquesa artística d'una portada o procuraran atreure'ns amb un tern elegant però hi ha tants trossos d'or clavats en vil metall! Hi ha tantes flors que porten en el seu sí el verí que pot penetrar poc a poc en la nostra ànima, destruint en ella els sentiments innats en tot ésser humà. Però també n'hi ha tantes que són com una claror oscil·lant que atrau i fascina, i que educant el patrimoni natural de la intel·ligència, de la memòria i de la voluntat són ànima gegantina de totes les civilitzacions.

Deia Balmes «escolliu bé els llibres». I és que'ls bon llibre és el millor amic de l'home. Ell és el que l'acompanyarà dolçament en els camins de la vida vorejats de margarides i violetes... i també serà ell el qui de cara al mar, al vent, al sol, als rius i les muntanyes li parlarà de les coses que estima a l'ensens que desenvoluparà i perfeccionarà les seves qualitats natives; que sembrarà en la seva vida les flors de la virtut i l'esperança les quals donaran lloc a la floració esplèndida de la seva ànima i aquesta serà tan més perfecta quan més variats, fecunds i nombrosos hauran estat els elements que l'hauran enriquit.

Comentaris lliures

In Memoriam

PER LLUÍS MARGARIT

En un bell escrit d'una entusiasta consoci aparegut en el nostre portantveu es deia d'una manera eloqüent i amb inspirades paraules que'l nostre Club és un recés espiritual.

Celebrem la felicitat interpretació dels nostres propòsits ja que, a part que dediquem totes les nostres activitats per assolir el nostre lema: de cultura i esport, la acertada definició que comentem demostra que'l nostre propòsit, que'l nostre anhel es funda en la gloriosa tradició palamosina, que abans que tot som palamosins i com a tals fervents devots de tota la seva història i com he dit abans, de la seva tradició procurant continuar-la i enlairar-la a l'altura que l'impuls del nostre entusiasme i la nostra joventut ens permeti.

Aquesta conducta que acabem d'exposar és lo que fa que'l nostre Club i el seu portantveu, el seu més fidel ressó es vesteixin avui de dol per a donar compte al nostre poble, des d'ell mateix, ja que abans ho han fet tota la premsa d'Espanya, que la mort ens ha pres un ésser estimat, un home admirat, una de les lombreres de l'art escultòric dels nostres temps, en Miquel Blay que'l ploren alhora Catalunya i Espanya entera.

Blay havia nascut a Olot el 1866. Als catorze anys va ingressar als tallers dels germans Vayreda d'antiga tradició artística. Pensionat per la Diputació de Girona, el 1888 es dirigí a França i Itàlia permaneixent a l'estranger divuit anys. El 1895 va aconseguir amb l'obra «Les primeres freds» la Medalla d'Or en l'Exposició de Barcelona, i quan fixà a la fi la seva residència a Espanya l'autor de «Eclosion» que es pot admirar en Art modern i que va merèixer el 1908 la Medalla d'Honor, que solament tres escultors espanyols poseïen, el seu nom i el seu prestigi es consolidà.

Era acadèmic i des de 1925 fins a l'adveniment de la República fou director de l'Acadèmia d'Espanya a Roma.

Entre les obres més notables podem ara recordar «La Pacificació»; els grups dels rius Ebro Tajo i Guadiana, de l'exposició de Barcelona; la figura del Palau de Justícia de Madrid, etc. etc.

Obtení la Gran Creu de la Legió d'Honor, era membre de diverses corporacions nacionals estrangeres...

Miquel Blay va sentir sempre una gran admiració per Palamós que es féu patent en ocasió de commemorar perpètuament l'obra altruista d'un gran palamosí: en Mauri Vilar, regalant la placa que'n l'Ajuntament figura com a penyora de l'agraïment del poble de Palamós al seu fill predilecte.

El consistori que en aquells moments regia els destins del poble, en un gest que l'honora, nomenà a En Miquel Blay fill adoptiu de Palamós, corresponent, en part, al afecte que'l gran escultor ens havia demostrat sempre.

A més de l'esmentada placa i en el Museu del Cau de la Costa Brava hom pot admirar la maqueta d'una figura del Palau de la Musica Catalana de Barcelona cedida gentilmente pel Sr. Josep Fàbrega familiar del renombrat escultor

En Miquel Blay ha mort, però el seu record viurà eternament entre nosaltres.

Distinció - Higiene - Masculinitat

RHUM - QUINA

Crusellas & Cía.

Badalona

Per això, en aquest mes d'abril que la llum rogenca i daurada dels capvespres s'espargeix sobre el mar i les muntanyes, que les flors que tapissen els prats es cobreixen de rosada, que'l murmur de les fonts es barreja amb la cantúria dels ocells i que les orenetes xisclen joganeres entre els núvols on la llum teixeix camins d'esperança, en aquests jorns, volgüem trencar més que mai les cadenes que apressonen el nostre esperit i per aconseguir-ho, escollim d'entre els molts llibres que hi hauran en els aparadors, als que com un ventitjol suauíssim vinclaran les branques de l'esclavitud i alliberaran el nostre esperit tot saturant-lo del dolç perfum d'un variat pomell de flors envellutades, odorants, embriagoses...

Esportiva

Una excursió a Romanyà

PER ERNEST ARTIGAS

Un dia magnífic, amb un cel d'una blau pur, sense cap taca de núvol, amb un sol lluminós i calent com en ple istiu, l'aire inmòvil i transparent com els vidres de la finestra que una mà cuidadosa acaba de rentar. Són les set del mati, i els que formem la caravana pedestre ens posem en marxa, amb el rostre radiant d'optimisme, amb el cos saturat d'energies que anirem a perdre en una lluita desigual.

El trajecte fins a Calonge, passant pel camí vell, es fa amb bastanta rapidesa, i passem pels carrers de la vila en marxa triomfal, acompanyats de les mirades quelcom sorpreses dels veïns, i comencem l'ascensió. Tenim al davant les Gabarres, de les que només en veiem una ínfima part, amb la serpentina de la carretera dibuixada al costat de la riera.

Fa prop de dues hores que hem deixat Palamós, i apareixen els molins. Prop d'un d'ells hi ha una font, que segons l'opinió del guia nostre, és la que té l'aigua millor de la «província». No sé què els passa a les fonts de la nostra terra que totes són les millors de la «província». Jo crec que al moment que disfrutem de la seva generositat en donar-nos l'aigua, és la millor..... perquè no en tenim cap altra.

En aquella font, doncs, endrecem l'esmorzar amb la màxima rapidesa i alegria possibles, i continuem el camí vers la nostra fita.

A mesura de caminar, es pronuncien les pujades, amb la consegüent disminució de velocitat. Però ferim el sòl amb les nostres petjades vigoroses, tot pensant que de l'altra banda també pugen uns amics, no menys entusiastes que nosaltres; vénen de Llagostera per conviure unes hores de companyonia amb nosaltres. Prop de Romanyà ens apleguem i en aquell poblet, les dues delegacions, l'empordanesa i la selvatana, es saluden, talment com si les dues comarques volguessin palesar amb aquest acte l'afecte i l'estimació que ja els unia. Tot just ens coneixem, però el nostre companyonisme fraternal ens farà viure alegrement un dia que es tornarà trist al comiat. Dolç record el 8 de Març a Romanyà! que ben aviat podem tornar a ajuntar-nos!

Tots junts visitem el dolmen, notable en aquesta comarca, al peu del qual s'hi han trobat, en unes excavacions, alguns objectes prehistòrics, que actualment obren en poder d'un particular.

Romanyà presenta, pel que no hi ha estat mai, un misteri incompreensible que causa sorpresa i alegria; després d'algunes hores de caminar entre suros, ens surt ben bé al davant dels nassos una pineda en correcta formació, única per aquells voltants, i és en aquella pineda i amagat pels pins, que hi ha emplaçat el cèlebre «suro de la Murtra», que inspirà al nostre mestre Lluís Barceló la següent poesia:

«Aixís com una lloca se aplega la fillada,
a tots els copsa a sota ses ales maternals,
el «suro de la Murtra» d'esplèndida brancada
per més que aixampli els braços no pot d'una abraçada
arredossà, en que vulgui, tants fills que ja són alts..

Rebroll d'aquella raça que en cada cim de serra
un s'alçara com fita i penó de la terra
és un gegant que honora son poble, Romanyà;
les seves glans rodolen per rostors i cingleres,
qui sap si és avui dia qui forma les suredes
potentes, la llocada que el temps va dispersar?

Descansem bona estona en una altra font, propera al «suro», i ens disposem a dinar, enmig de crits i rialles optimistes. Immediatament, perquè el dinar s'assenti bé, prenem cafè en una casa del poble, albirant cap a llevant, muntanyes i més muntanyes, i allà, al lluny, un petit triangle del blau del mar, en un de quals costats apareix, com una gavina temorenca, una taca blanca, i allò..... és Palamós. A ponent, la plana de la Selva, amb el Montseny llunyà presidint l'espectacle, amb les seves cimes embolcallades de petits núvols blancs, semblants a la venerable cabellera d'un no menys venerable vellet, Perduts en la foscor de boires llunyanes, sobressurten els pobles de Llagostera, en línia recta al Montseny, i de Cassà. més cap a la dreta.

Són prop de les quatre, quan comencem a devallar, marejats per un vent de migdia, cada vegada més fort, que ja no ens deixa fins a Palamós. L'entrada a la vila de partença ja és feta en la foscor de la nit. però els nostres pensaments resten il·luminats pel record de l'excursió, i mentre reposen els membres adolorits, ja fem plans per una altra.

Programa esportiu del mes d'Abril

Dia 5. — Celebració, al camp contrari, d'un partit de foot-ball contra el «Grup Fortitud», de La Bisbal. Sortida amb autocar a les 2'15 tarda. Per detalls a la Comissió d'Esport. — DELEGAT: J. SOLER.

Dies 12, 13 i 14. — Extraordinària excursió amb acampada a les Guillerries. Pressupost: 12'—Ptes. Ultims detalls a la taula d'avisos. VOCAL: LL. CANTÓ.

Dia 19. — Sortida per tot el dia a la Torre Valentina. Atletisme i partit de Basquetball. Hora de sortida: 7 matí. — VOCAL: R. JIMÉNEZ.

Dia 26. — Excursió ciclista a Banyoles, per tot el dia. Hora de sortida: 6 matí. — VOCAL: J. SOLER.

Muntanyenca

PER JOSEP CALVET

A NOSTRE IDEAL CLUB DE PALAMÓS
AFFECTUOSAMENT

Com a darrer baluart de les Gabarres
s'aixeca majestuós el Puig Galdric
acollint a ses faldes les remades
que emplen el paisatge tan bonic.

Més avall, al bell cim de la carena
hi blanqueja el poblet de Romanyà;
conreus i cuitats boscos ens ofrena
a l'enton d'un romànic campanar.

. Història i tradició es van a la saga,
trobant-se monuments ençà i enllà
vestigis eloqüents d'una nissaga
que el temps tant perfidiós preté esborrar.

Hi ha un suro en plena selva, milenari
berrugós, corpulent com un tità
ses branques talment semblen per gronxar-hi
el jovent que sol anar-lo a visitar.

Salta aigua capbussant per Roca Llisa
lo que ve a Pon de Goges reposar
empapant-se de llegenda que encisa
tot nodrint nostre folk-lore popular.

I en mig de la profunda barrancada
la font romansejant oeix dringar...
Son cant — que bé armonitza amb l'ocellada!
La seva jau — qui la pogués copsar!

Les excursionistes de Llagostera saluden a "Nostre Ideal Club" amb aquest senzill RECORD:

Es diumenge. El dia es presenta clar i quiet, veritable excepció del mes de març. Dalt la carena un clap de masies rialleres, formen el poblet de Romanyà.

A cada costat de muntanya un grup de jovent s'enfila amb delit fins assolir el cim. Uns vénen de la costa portant la sal i la gràcia de marina; els altres, de la plana, duen perfums de flors boscanes.

I tots junts al cim, barrejant-se els aires del mar i la muntanya teixexen un lligam de germanor.

El dia fineix... Amb recança es pensa en el retorn...

El comiat és breu perquè tothom pensa en, a reveure! ben proper. I els dos grups emprenen la devallada, cadascú pel seu costat, emportant-se'n un bell record d'aquest diumenge de març, viscut a Romanyà,

Llagostera, 8 març 1936.

Noticiari

El dia 17 de Febrer convocada per la Comissió de Cultura del nostre Club, tingué lloc una reunió de tots els nostres consocis músics o amb aficions musicals, per a tractar de l'organització d'una secció d'aquest art. S'aprovà la idea i es discutí ampliament la manera de portar-la a la pràctica. Finalment quedà constituïda dita secció de la qual formen part, les Srtes. Pilar Fernández i Gertrudis Ramon, i els Srs. Llorenç Maspera, Martí Ferrer, Santiago Quintana i Josep M.ª Arenas. Remarquem i agraïm sincerament l'entusiasme i col·laboració de tots ells, i en particular de les distingides senyoretes.

= Anunciem a tots els nostres consocis que vulguin cooperar amb algun treball a la redacció del nostre Portantveu, que la data per a

fer-los a mans d'algun membre de la Comissió de Cultura o del Comitè de redacció, fineix el dia 20 de cada mes, a fi de disposar de temps necessari per a la seva confecció. Preguem que els interessats ho tinguin en compte.

= El nostre Club, s'ha vist honorat amb l'obsequi d'un artístic treball, bellament enmarcat, del cel·lebrat pintor d'aquesta i per a nosaltres apreciat F. Vidal, el qual d'aquesta manera ha volgut palesar-nos l'estima que li mereix el nostre Club, a l'ensem que demostrar, com no podia ésser d'altra manera tractant-se d'ell, l'amor que sent per la cultura i per a totes les manifestacions que d'ella s'en deriven.

No cal dir que aquest magnífic treball és una al·legoria a la mateixa: Porta per títol «Ex Libris» i per tema «El pensament de N. I. C. és fer la volta al món per a fer-ne un estudi».

Agraïm sincerament la deferència del Sr. Vidal, aprofitant l'avinentesa per a manifestar-li que al N. I. C. trobarà sempre uns joves entusiastes, disposats a treballar per la cultura, a enlairar el nom de la nostra estimada Vila i a col·laborar amb entusiasme en tot el que per aconseguir-ho es faci.

= El dia 23 d'abril és la diada del Llibre. Una de les festes més simpàtiques que celebra la nostra terra. Es un dia de l'any, dedicat a aquest gran amic, amic dilecte que ens proporciona unes estones d'esplai, ens acompanya en les hores adverses, ens fa oblidar, ens proporciona goig, ens guia des de les seves pàgines vers els camins ignats del Ideal, es converteix en un company inseparable...

La Comissió de Cultura organitza, per aquesta Diada, una vetllada en el nostre estatge, per a saludar com es mereix aquest amic dilecte. Oportunament en el retaule d'anuncis del Club, donarem detalls de la mateixa. No dubtem de que tots els nostres consocis voldran segellar amb llur assistència l'amistat que ens uneix amb aquest gran amic que és EL LLIBRE.

= La llar del nostre volgut amic i consoci Salvador Oriol, s'ha vist augmentada amb el neixement d'una formosa nena.

Felicitem ben cordialment als novells pares.

IMPREMTA GRASSOT

TREBALLS COMERCIALS DE TOTA MENA

BLASCO IBÁÑEZ, 40 - TELÈFON 112 - PALAMÓS

AUTOS DE LLOGUER Se vos recomanen els de la casa Bañeras Major, 6 - Telèfon 22 Barberia - Palamós	FOTOGRAFIA PALLÍ Venda de tota mena de Material fotogràfic Treballs de Laboratori Pi i Margall, 38 Palamós
HOTEL I BAR <u>TRIAS</u> TOT CONFORT GARATX Telèfon 35 Palamós	S. PLAJA VILLENA Centre de Suscripcions de periòdics i revistes Pagés i Ortiz, 49 Palamós
JOSEP OLIVERAS «XIULA» Casa de menjars a la carta i entaulat. Vins del país de tata classe Avinguda F. Macià, 26 Palamós	DEMANEU GASOSES BATET REPRESENTANT JOSEP POMÉS MAJOR, 49 - PALAMÓS

CONVOCATÒRIA

Es convoca a tots els socis a la Reunió General Ordinària que tindrà lloc el dijous dia 16 del corrent a les 9 en punt de la vetlla, sota el següent ORDRE DEL DIA:

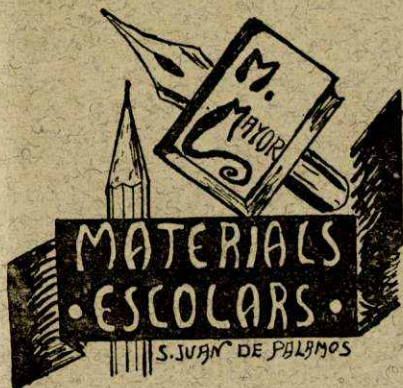
- 1.er Lectura i aprovació de l'acta de la reunió anterior.
- 2.^{on} Proposta d'aplicació de l'article sisè dels Estatuts.
- 3.er Precs i preguntes.

LA JUNTA

DIDAC GARRELL

AGENT
CÓMERCIAL
COL-LEGIAT

TELÉFON 7
PALAMÓS

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADISSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 35
PALAMÓS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

DOMENEC OLIVER

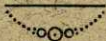
SERVEI D'ENCÀRRECS
ENTRE PALAFRUGELL, PALAMÓS
I BARCELONA

BARCELONA

Pau Iglesias, 11 (Princesa) - Telèfon 19844
Urgell, 25 - Tel. 32783 - Rec, 18 - Tel. 10302

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE

PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERÓN, 7
TELÉFON 14
PALAMÓS

La millor màquina
per a cosir i brodar

Wertheim
Ràpida, S. A.

La marca
de qualitat

Passeig Castelar, 3
Palamós

Calats i brodats mecànics
Especialitat en treballs
per a modisteria

Conçol Torró

Venda exclusiva
de les renombrades
llanes "La Balanguera"

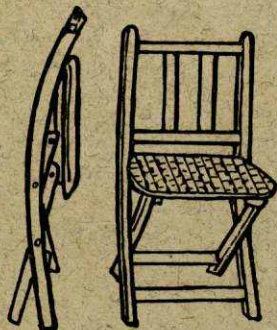
Passeig Castelar, 3
Palamós

AFAVORIU ELS NOSTRES ANUNCIANTS

Fusteria Mecánica - JOSEP JUBERT

FABRICA DE CADIRES

SANT JOAN DE PALAMÓS — GARCIA HERNÁNDEZ, 21 i 23

Tancat

Obert

Construcció d'Obres
de totes classes

Cadires per arrendar per temporada
i Festa Major, als envelats, cafés i bars;
pistes, piscines, fútbol i tota classe d'esport

A preus reduïts

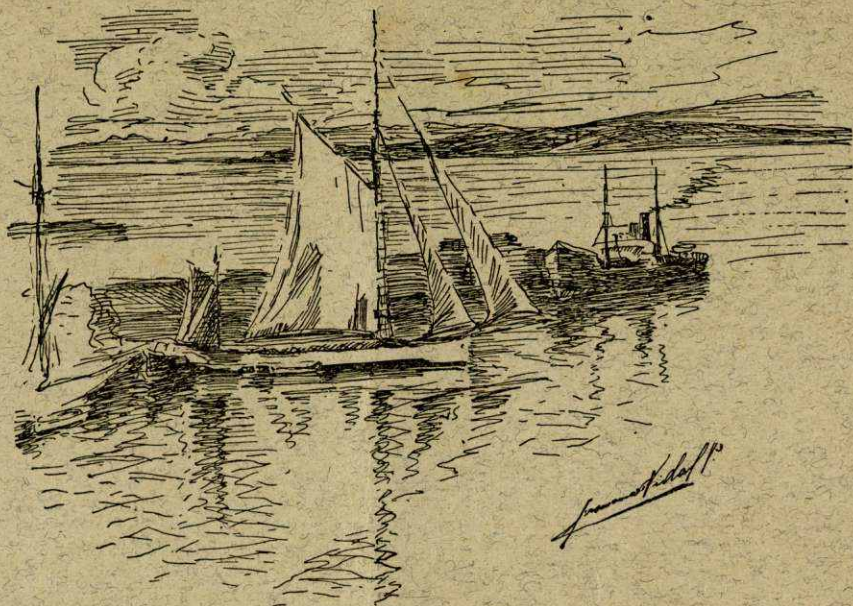

P
O
R
T
A
N
T
I
V
E
U

PALAMÓS

ban

MAIG 1936

PALAMÓS

DIBUIX DE F. VIDAL

**PIDA LOS NUEVOS
BOTELLINES**

MARTINI & ROSSI
TAPON ROJO

Representant:
DOMENEC BALLESTA
Palamós

Preguem l'intercanvi de Portantven.
Solicitamos el intercambio con las entidades afines.
Reciprocité désirée.
Reciprocation wanted.
Pregghiamo contraccambio.
Austausch gewünscht.
Oni deziras intersangon.

**EN CADA UNO
ENCONTRARA UN REGALO**

Servei d'Arxiu Municipal de Palamós

ANY I * MAIG 1936 * N.º 5

COBERTA
DIBUIX DE
LL. MARGARIT

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

Parlament

LLEGIT PEL PRESIDENT DE LA COMISSIÓ DE CULTURA, LLUIS
MARGARIT, EN LA VETLLADA MUSICAL DEL DIA 2 D'ABRIL

SENYORES, senyoretes, senyors, amics tots:

Per un imperatiu deure emanat del càrrec que im-
rescudament ostento dintre «Nostre Ideal Club», avui
em veig amb la necessitat de dirigir-lis la paraula. Reco-
neguent, però, la meva minsa capacitat, el no haver-me
dirigit mai a més de quatre o cinc persones alhora, el no
estar bregat amb aquestes circumstàncies, fa que volguent
complaure els qui em demanaven intervingués en aquest
acte i a la meva consciència que m'aconsellava el contra-
ri, he resolt la qüestió escrivint en la intimitat el que
creia devia dir-lis avui i llegir, en la seva presència, les
quartel·les que la meva manca d'oratória m'havien forçat
a escriure.

Explicat ja el que jo creia indispensable explicar,
passaré a llegir-lis el que hauria estat avui la meva pero-
ració.

No fa pas gaires dies que la Comissió de Cultura del
«Nostre Ideal Club», ens oferia, en el seu primer acte pú-
blic, una festa, una vetllada, una conferència cultural,
eminentment cultural, dirigida a la intel·ligència, al pen-
sament dels oients. Dec confessar que encara em dura
l'emoció, l'alegria que omplenà la meva ànima i la dels
meus companys al veure que el poble de Palamós respo-
nia unànimement a la crida que li feia la seva joventut

aplegada en la nostra estimada entitat. Encara em sembla escoltar l'ovació esclatant, xardorosa, amb què fou premiat l'il·lustre conferenciant que ocupava la nostra tribuna.

Avui, i en aquell mateix local cedit gentilment com ahir per la seva Junta Directiva, «Nostre Ideal Club» ens ofereix una altra vetllada, una altra festa, també com l'anterior, eminentment cultural, dirigida aquesta a l'esperit, a l'ànima, al cor, a la sensibilitat de cada un dels oients.

El paper que m'ha estat assignat a mí en aquest acte és el d'exposar a vostès el sentit netament social i cultural del mateix, el que procuraré fer breument, imposat pel desig que endevino que cada un de nosaltres sent per escoltar els nostres joves artistes.

Forma part del nostre programa, i d'una manera essencial, fomentar la natural convivència entre tots i és per assolir aquest fi que el «Nostre Ideal Club» organitza aquestes vetllades socials en les quals tenim ocasió de conviure unes hores en fraternal camaraderia, saludant a l'un i a l'altre i fent que adquirim gairebé inconscientment un tracte social més acusat, tal com deia el nostre President en un bell editorial del nostre Portantveu.

En els nostres dies, en aquests temps moderns on tot és rapidesa i dinamisme, en el segle XX, segle de l'electricitat, sinònim, base o compendi de les noves corrents ja sien pedagògiques o esportives tan acusades i tan diferents de les teories ja caducades, ens donem compte del valor que representa un tracte social ben delimitat, un aplom i una distinció personal que en definitiva és el que dóna, als nostres dies, valor i relleu a les persones.

La Comissió de Cultura, creguent interpretar fidelment l'esperit del nostre programa, organitza i té en projecte organitzar festes tan simpàtiques com la present on els socis del «Nostre Ideal Club» tenim ocasió de desenvolupar tota la bona llavor que conreuem des de les comissions fundant-se sempre en l'altruisme de tots, en els socis que desinteressadament formen la nostra secció musical en aquest cas concret, com a norma de la nostra actuació.

En quan al caire cultural de la nostra festa hom es pot donar compte, donant la més petita ullada al nostre programa-invítació, doncs els noms tan il·lustres de Mozart, Beethoven, Schubert i del nostre compatriota Serrano entre altres, palesen d'una manera inequívoca que el nostre propòsit és fomentar la bona música, esplai espiritual, recés de la nostra ànima en mig dels temporals i turbulències del món on els actes com el que celebrem són com una illa en mig d'un imponent

oceà o un frondós i exhuberant oasis en mig d'un inhospitalari desert que ofereix amorosament un repós a l'ànima del viatger cansat de la llarga caminada del treball i de la monotonia quotidiana.

Aprofitant l'avinentsa d'ésser la primera vegada que oficialment un membre del nostre Club exposa públicament part del nostre ideari, em permetran que acabi aquestes modestes paraules fent una crida a la joventut per exposar-li la nostra idea cultural, ultra l'esportiva que desenvolupa una competent comissió i que no crec sigui aquest el moment més oportú per a tractar.

Certament és difícil intentar confeccionar un ideari que orienti a la joventut en les encisadores tasques de l'estudi que enalteix l'intelecte i fa més riallera la vida. Mes, per difícil que sigui, deu intentar-se l'impuls inicial, que no per modest, deuen perdre's les veritats en gestació que pot haver-hi.

En les meves reflexions, m'he preguntat infinitat de vegades: «En què consisteix l'ésser jove?»

La joventut radica en el cor, i aquest no acostuma a marcir-se si l'home que el posseeix està aureolat de la llum benefactora de l'alegria del viure. Sigui quina sigui l'edat, la joventut és eterna, i aquest sentiment tan ample i profund de la vida i aquest anhel de gaudir-la que com a brasa ardenta resta encesa en el més pregon del nostre ésser, és el que enllumena el camí de la veritable existència, curulla d'exemplaritats per ofrenar.

A tots aquests joves, a tots aquells que encara que submergits en la grisor de la vida actual sentin bategar el seu cor amb ritme vigorós que promet fecundes fruitades, van dirigides aquestes paraules.

Amics: Després del treball quotidià hem de pensar en donar-nos una personalitat. El nostre «jo» no s'ha de perdre en mig de la multitud que no es preocupa per saber les coses, els fets, les causes, els efectes, els problemes.

Som cada u de nosaltres els que hem d'unir-nos amb amor fraternal per a formar una Societat cada jorn més perfecta.

Hem de saber, hem d'estudiar, hem de llegir.

L'estudi reposat i conscient és el que dóna vida. L'estudi dóna tranquil·litat i confort a l'ànima.

Si ho fem així la indiferència suïcida que abans sentíem serà canviada pel sentiment estètic i sabrem entusiasmar-nos davant la bellesa del paisatge i la bellesa de la lectura. Ens sentirem més independents i tindrem una major facilitat en desenrotllar bé i serenament els problemes que se'ns presentaran a la vida.

Aquesta és la norma, que en quan a cultura es refereix, vol desenvolupar «Nostre Ideal Club».

La cultura no coneix llengües ni religions, ni races ni fronteres; la cultura és per damunt de tot, és patrimoni espiritual de la humanitat. Assolible a tothom que es senti amb forces i ambició per arribar-hi. Cultura, com deia l'insigne Cossío, «és allò que queda quan ja no queda res». He dit.

La vetllada musical del 2 d'Abril

PER MARIA DOLORS FONT

Melodies dolces i suaus. Evocacions belles d'idil·lis perduts, de somnis, per irrealitzables, molt més bells encara. L'eterna inquietud que desvetllen les nits de clar de lluna. L'accent suau del mar al capvespre...

Aquestes reminiscències, com fetes de polsim d'or, apareixen quan la nostra ànima vol evocar la vetllada musical del 2 d'Abril, festa plena d'encís que ha lograt arribar-nos fins el cor, festa ja inoblidable per a nosaltres socis fervorosos de NOSTRE IDEAL CLUB i eterns enamorats de tot quan enlaira l'esperit vers el somniat ideal.

* * *

La selectíssima joventut del Palamós estimat, vibrant de joia infinita per haver sabut donar realitat a un somni daurat, és el que primer m'emociona...

Recordo els preparatius de la vetllada. Tenien tota la fogositat, tot l'impuls esclatant de la primavera de la vida. Tothom treballà qui més pogué. Els artistes—els companys músics que dediquen el seu lleure al diví art—assejaren una i mil voltes. No es donaven mai per satisfets; volien superar-se cada dia.

I en arribar el jorn, aquell jorn lluminós que tots esperàvem amb tremolor al cor i als llavis, copsem el primer succés entusiaste davant la nombrosíssima i selecta concurrència.

Hem lograt donar al saló que el Centre Republicà Federal ens ha brindat, un caire d'intimitat i un ambient acollidor.

Les converses, a mitja veu, que sentim abans de començar, ens revelen la impaciència de tots. Alguns esguards demostren desconfiança, altres una seguretat infinita en l'èxit; hi ha qui manifesta inquietud... ningú però, transllueix indiferència.

El nostre President va a parlar. L'imposant silenci de l'atenció col·lectiva es deixa sentir. Amb paraules càlides, plenes de simpatia i d'emoció, el senyor Bach, presentant els artistes, s'emporta la multitud...

Després el vocal de la Comissió de Cultura senyor Margarit, pren la paraula. Llegeix unes quartel·les boniquíssimes en les idees i en els pensaments. Parla amb frases que brollen d'un cor jove—optimista i renovador—de NOSTRE IDEAL CLUB i de la nostra festa.

I qui no coneixia NOSTRE IDEAL CLUB se sent ja en el deure d'estimar

Cultural i Literària

Excursionisme

PER DOLORS PUIG

Es de bon matí. La Natura apareix encara coberta del mantell grisó de la nit, però poc a poc, i com emmandrides, els esfums de les dareres tenebres, van cedint pas a la llum, una llum no gaire viva, però alegre color rosa i més tard vermelloso; neix el nou dia. Els primers raigs del sol al posar-se sobre les fulles dels arbres, de les mates del bosc, de les floretes que hi neixen cobertes de la rosada de la nit, sembla vulguin mostrar els joiells de què s'engalana, fent-los a sa claror més vius, més enlluernadors.

Els ocells també corrent d'un arbre a l'altre saluden al nou dia amb sos xiscles i cants.

L'aire es va tornant tebi; el ros Apol·lo ha estès sa cabellera de foc

aquest fogar on batega la joventut palamosina...

Amb el «Minuet» de Paderewski comença el concert. Totes les ànimes ací reunides semblen juntar-se en una sola a les vibracions d'unes mateixes notes. Uns aplaudiments sincers i entusiastes alenten ja de bon començ els nostres músics.

El mateix encert que hi hagué en escollir el programa resplandeix en la interpretació dels compositors. Es dona a Mozart, a Beethoven, a Schubert, tota la grandesa, tota la sublimitat, tot l'art immortalitzat que deixaren en el pentagrama. I a les cançonetes plenes d'esperit i poesia amb quines ens delecta admirablement la veu del senyor Rodríguez, aquell altre caire de romanticisme volador, de sentimentalitat dolça i sùtil com la que té el clar de lluna que dolçament ens besa i l'airet suau del matí que juga amb els nostres cabells...

Si la primera música ha arribat fins a l'ànima del públic intel·ligent fent-li reviure com a seva la inquietud d'aquells genis eternament atormentats, la segona ha mogut les fibres dormides en tots els cors, perquè el sentiment d'amor de què parlen és universal i troba ressonància en tothom. Felicitar els nostres artistes — la senyoreta Pilar Fernández i els senyors Quintana, Maspera, Rodríguez, Arenes i Ferrer — seria poc. Dir que pels batecs de les seves notes tots els allà units hem sortit comprenent-nos millor i estimant-nos més, potser serà deixar entreveure el que nostre esperit sent i pensa d'una nit inoblidable.

i mira rialler com tot s'alegra, tot el saluda. Puja un alè embaumat de farigola florida, ginestell, bruc, estepes... és la primavera esclatant a la muntanya.

Cada recó de bosc és un niu de poesia, cada mata i cada floreta, una inspiració; la llum que s'hi filtra, les acarona i les besa, se'n sent enamorada. Els ocellets, les papallones, les abelles, són les fades d'aquest ric palau ple de somnis, de belleses infinites...

I si així ens embadaleix i ens corprèn el bell esclat de la primavera a la muntanya, què en direm de l'arribada d'aquesta sobirana al mar i tocar-lo amb sa vareta màgica?

S'han apaivagat les fúries de l'hivern; les onades van desfent amorosos el seu gran mantell de randes a la sorra de la platja; el mar és més blau, d'un blau serè, fidel reflexe de l'atmosfera clara i transparent; les aigües apareixen quietes, manses, passen les hores contemplant el cel, jugant amb les roques, perseguint els peixos, agraïnt l'aire i la llum que les acaricia.

Potser cada onada porta un sospir de poeta o d'un enamorat, cada tonalitat de llum una cobejança de pintor, cada remor un daler de músic, cada onada escumosa desfeta a la platja, una enveja de gentil puntaire, però el mar té el cor tan gran, tan generós i es sent tan humil dins la seva grandiositat, que es dol li sentin cobejança de les seves belleses i es deixa rimar pels poetes, cantar pels músics, copiar pels pintors i imitar per les belles puntaires. I tots agraïts de tanta generositat, li aixequen un himne d'esplendors que fan la seva bellesa perdurable...

I si la muntanya i el mar ens atrauen i ens encisen de bellesa primaveral, no ens ofereix mare Natura altres aspectes també meravellosos?

Petits poblets enclarats al cim, al vessant d'una muntanya o d'una plana riallera o vora el mar, alegres viles voltades de camps en flor, de bonics horts creuades o voltades per les aigües cantadores d'algun riu que les fa més fructíferes, ciutats populoses, boniques, modernes, o velles ciutats que guarden vestigis de temps passats que senten viu el record de grandeses i parlen a l'ànima del turista...

Doncs si la primavera ens ofereix en abundància i generositat tantes belleses en aquesta terra tan bonica anomenada Catalunya, deixarem d'oïr la seva veu i ens tancarem a casa, en un cafè, en un cine o en un ball? No, seria un refús que ens doldria, acudirem al seu convit i sortirem de bon matí, quan ja les boires hagin escombrat amb ses fines palmes les teulades i parets de les cases, els carrers, les places... I ens ajuntarem alegres, riallers, amb ganes de moure'ns i disfrutar de la vida i d'aquella llum benefactora que comença a aparèixer allà al lluny, a l'horitzó.

D'entre els grups dels excursionistes s'hi veuen destacar figuretes amb vestits clars, es senten rialles fresques, converses de tó suau. Es que entre els grups també s'hi troben damisel·les que, animoses volen també anar d'excursió, ésser talment com ho són en la vida la companya de l'home, portar-li en aquelles hores passades junts la gràcia d'una conversa agradable amenitzada amb rialles fresques, un lleu somriure o una mirada que és tot un poema i prestar-li en les hores de defallença aquell apoi moral que ella sap tan infondre i que sap que la fa forta.

Les corrents de la vida moderna han portat a la dona a què convísqui i tingui un tracte més continu amb l'home; ella ocupa llocs a les oficines, ostenta càrrecs públics, vesteix togues de doctor i d'advocat, no és just, doncs, que si ella és la seva companya en el treball, en sia també en les hores d'esplai, aquelles estones passades tan depressa a la muntanya, a la plana o vora el mar respirant les sentors embaumades dels arbres, les mates, les flors o la salabor del mar?

Elles aportaran a les excursions la gràcia de la seva feminitat, ells la fortitud del seu sexe i tots ells i elles, hauran saturat la seva ànima d'imatges belles, de paratges magnífics i contribuiran amb l'exercici físic a enfortir sons cossos i formar una joventut ben ardida, noble i emprenedora de bells horitzons...

Distinció - Higiene - Masculinitat

RHUM-QUINA

Cruselles & Cia.

BADALONA

L'Atlàntida

PER FRANCESC GARRELL

Existí l'Atlàntida? Existeixen encara les seves runes en les profunditats de l'Atlàntic? Va existir aquell poble de titans que cantà mossèn Cinto en el seu bell poema, obra mestra de la literatura catalana, tan sols comparable a la Divina Comèdia, al Paradís Perdut o a Faust, en bellesa o inspiració? Afanosos els geòlegs, els savis i els artistes, busquen en la Prehistòria vestigis que els donguin una resposta categòrica, impacients interroguen els testimonis passats i ansiosament sondegen les profunditats oceàniques a la recerca d'un raig de llum que dissolgui les tenebres del dubte. Les ones i el temps guarden curosament llur secret. La ciència resta muda, tan sols la tradició i la fantasia parlen. Malgrat això, el mite del continent desaparegut baix les ones de l'Atlàntic, pren consistència i es parla d'ell com d'una cosa que veritablement existí.

Aristocles, més conegut amb el nom de Plató, diu que l'Atlàntida es trobava situada a l'est de l'estret de Gades i que els seus habitants conqueriren Àfrica i Síria i amenaçaren Grècia, i que un terratrèmol destruï llurs cases i féu desaparèixer la terra sota el mar. Diuen altres ésser un continent que s'extenia de les Canàries a les Açores, i que aqueixos dos grups d'illes són les restes d'aquella terra que desapareixé en una commoció volcànica; tal com canta Verdaguier:

«Li carregà feixuga l'Omnipotent sa esquena
y'l mar d'una gorjada cadavre l'arraulí,
restant-li sols lo Teyde, dit de sa mà de ferro
que sembla dir als homens: L'Atlàntida era assí».

Unger i Herr diuen que l'Atlàntida s'extenia entre Europa i Amèrica, hipòtesi que fan servir per explicar alguns fenòmens geològics. El cèlebre geòleg alemany Neumayr, suposa, per l'examen de la fauna marina, que junt amb Amèrica Meridional formava un continent amb Europa.

Els grecs, que foren els qui donaren origen a la llegenda, afegeixen que l'Atlàntida constituïa el gran imperi descrit per Plató i que estava unit a Europa i Àfrica, que desapareixé en una terrible commoció geològica i que els seus habitants, raça poderosa, dominaven Espanya. Ballesteros fa notar la possibilitat de que aquesta raça sigui la dels habitants neolítics de la península.

L'arqueòleg alemany Schultze fa notar la semblança existent entre l'Atlàntida descrita per Plató i l'imperi de Tharsis a Andalusia; riquesa; comerç floreixent, abundor de braus i metalls.

Finalment, el francès Pierre Benoit, en la seva meravellosa novel·la «L'Atlàntida», ens presenta a Antinea, la darrera reina dels atlants, que junt amb la reduïda població que li resta de l'imperi dels seus avantpassats, viu en una ciutat aïllada en el cor del Sahara.

Esportiva

El nostre equip de fútbol va jugar, el dia 5 d'abril passat, el seu primer encontre amb un altre equip format, i aquest va ésser el del grup «Fortitud», de La Bisbal.

El desenrotllament del partit es féu amb les forces molt nivellades, encara que amb una lleugera pressió per part dels nostres jugadors, els quals marcaren el primer gol al cap d'uns 30 minuts de joc. La primera part finí amb l'empat a un gol, obtingut un instant abans de què s'acabés el joc, en una confusió davant la porta defensada pels nostres colors, que privà al nostre porter d'actuar lliurement.

Després d'un petit canvi de jugadors, es comença la segona part del joc, més interessat si es vol, que la primera, a causa de l'afany dels dos equips per obtenir la victòria.

No cal dir, doncs, que es féu un joc molt més nivellat que a la primera part, alternant la dominació els dos contrincants.

S'aconsegueix el desempat al nostre favor en un gol fàcil, però als pocs minuts abans d'acabar el partit, i en un cas semblant a l'altra vegada, el grup «Fortitud» marca l'empat a dos gols, i s'acaba amb aquest resultat l'encontre.

Es de remarcar l'actuació de la nostra defensa, donant lloc, amb les diverses intervencions que féu, a unes brillants jugades, que mereixeren els aplaudiments dels espectadors.

Amb tot, però, no podem deixar de remarcar que tots els jugadors tingueren una bella tarda, i és d'esperar que amb més entrenament s'arribaran a fer partits que enaltiran el nom del Club.

DEMANEU AIGUA MINERAL DE «PANEDES»

ES LA MILLOR AIGUA DE TAULA

ESCOLLIU SEMPRE «PANEDES»

Programa esportiu del mes de Maig

Dia. 1 — Festival esportiu en honor del consoci Alfred Maier. Concurs d'atletisme i partit de basket-ball, al Camp-Parc Municipal. VOCAL: R. JIMÉNEZ.

Dia 3. — Excursió per tot el dia a: Palafrugell, Tamariu, Aigua Gelada, Aigua Blava, Fornells, Bagur, Esclanyà i Palafrugell.

Sortida de l'estació del tren a les 5'35 matí, Pressupost: 1'10 pessetes. GUIA: LL. PAGÈS.

Dia 10. — Partit de foot-ball. Els detalls seran anunciats per la Comissió d'Esports. VOCAL: J. SOLER.

Dia 17. — Interessant excursió al Santuari dels Àngels. Sortida a les 5'35 del matí de l'estació del tren. Pressupost: 2'85 pessetes. VOCAL: R. JIMÉNEZ.

Dia 24. — Inauguració oficial de la temporada de bany, a Roques Planes.

Sortida a les 7 del matí del nostre estatge social. VOCAL: LL. CANTÓ.

Dies 30, 31 i 1.er de Juny. — Excursió per la Costa Brava, amb boniques acampades en les magnífiques cales, meravellosament enclavades entre Sant Feliu de Guíxols i la pintoresca vila de Tossa.

Vegeu l'anunci al retaule. Per més detalls adreceu-vos a la Comissió d'Esports. VOCAL: J. SOLER.

NOTA: Es posa en coneixement dels senyors socis que durant els dies 24 a 29 de Juny es projecta efectuar una extraordinària excursió a la illa de Mallorca. La Comissió d'Esports donarà àmplia informació a qui la sol·liciti.

AIGUA MINERAL DE « P A N E D E S »

IMMILLORABLE PER A L'ESTÓMAC

LA MÉS ECONÒMICA

CALÇATS SALA

LA CASA ON TROBAREU

ELS MILLORS MODELS

PREU FIXE

PALAMÓS

VISAT PER LA

CENSURA

GOVERNATIVA

Noticiari

Corresponent al nostre prec d'intercanvi dels respectius portant-veus, hem rebut els dels Clubs que a continuació relacionem:

Activitats de Barcelona.

Grup Excursionista «La Mola», de Terrassa.

Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, de Barcelona.

Dinàmic Club, de Barcelona.

Associació d'Idealistes Pràctics, de Barcelona.

Centre Excursionista «Àliga», de Barcelona.

Grup Excursionista «Fills del Ter», de Roda de Ter.

Club Alpí Núria, de Barcelona.

Grup Excursionista Terra Endins, de Barcelona.

Agrupació Cultural «Francesc Aragó», de Barcelona.

Centre Excursionista «Mar i Muntanya», de Sant Feliu de Guíxols, Avant, de Banyoles.

Club de Natació Barcelona.

Unió Excursionista de Catalunya, de Barcelona.

Agrupació Excursionista Ginesta, de Tarragona.

Agrupació Excursionista «Catalunya», de Barcelona.

«La Veu de Calonge».

Butlletí de la A. E. de Granollers.

«Canigó», de Figueres.

Amunt, de Badalona.

Club Femení i d'Esports, de Barcelona.

Agrupació Excursionista de Badalona.

Agrupació Excursionista «Pedraforca», de Barcelona.

Butlletí del Club Muntanyenc Manresa.

Agrupació Excursionista Montsec, de Barcelona.

Minerva, de Barcelona.

A tots ells la nostra més cordial salutació.

= Ha marxat a Cartagena, on deurà complir el servei militar, el nostre amic i consoci Miquel Baró. Li desitgem una feliç absència.

= La nostra amiga i consoci senyoreta Gertrudis Ramon, després de laboriosos estudis a l'Escola d'Infermeres de la Generalitat de Catalunya, ha vist premiats els seus esforços amb el cobejat «Títol d'Infermera», donat amb tota solemnitat pel senyor conseller de Cultura, a les alumnes que se'n feren mereixedores. A les moltes felicitacions rebudes hi afegim la nostra ben cordial, que fem extensiva a la seva distingida família.

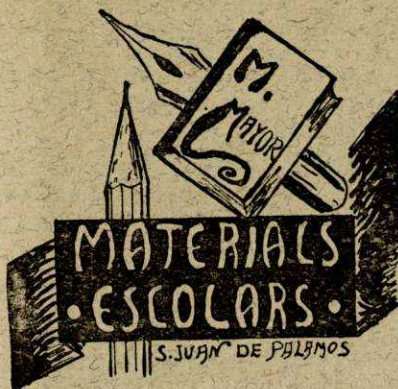
AÚTOS DE LLOGUER Se us recomanen els de la casa Bañeras Major, 6 - Telèfon 22 Barberia - Palamós	TAXIS FIGUERAS Serietat Economia Rapidesa PALAMÓS
HOTEL I BAR TRIAS TOT CONFORT GARATX Telèfon 35 Palamós	S. PLAJA VILLENA Centre de Suscripcions de periòdics i revistes Pagés Ortiz, 49 Palamós
JOSEP OLIVERAS «XIULA» Casa de menjars a la carta i entaulat Vins del país de tota classe Avinguda F. Macià, 26 Palamós	DEMANEU GASOSES BATET REPRESENTANT JOSEP POMES MAJOR, 49 - PALAMÓS
<u>CASA SITJAS</u> SASTRERIA I CONFECCIONS Vendes al major i detall <u>PALAFRUGELL</u>	ALBERT NOGUER NOVETATS CONFECCIONS GÈNERES DE PUNT CARRER MAJOR <u>PALAMÓS</u>

IMPREMTA GRASSOT - BLASCO IBÁÑEZ, 40 - TELÉFON 112 - PALAMÓS

DIDAC GARRELL

AGENT
CÓMERCIAL
COL-LEGIAT

TELÉFON 7
PALAMÓS

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADISSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 35
PALAMÓS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

DOMENEC OLIVER

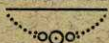
SERVEI D'ENCÀRRECS
ENTRE PALAFRUGELL, PALAMÓS
I BARCELONA

BARCELONA

Pau Iglesias, 11 (Princesa) - Telèfon 19844
Urgell, 25 - Tel. 32783 - Rec, 18 - Tel. 10302

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE

PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERÓN, 7
TELÉFON 14
PALAMÓS

La millor màquina
per a cosir i brodar

Wertheim
Ràpida, S. A.

La marca
de qualitat

Passeig Castelar, 3
Palamós

Calats i brodats mecànics
Especialitat en treballs
per a modisteria

Conçol Torró

Venda exclusiva
de les renombrades
llanes "La Balanguera"

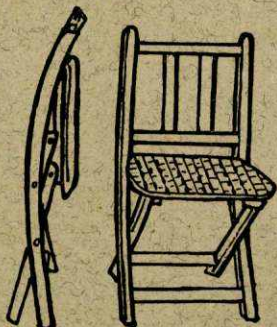
Passeig Castelar, 3
Palamós

AFAVORIU ELS NOSTRES ANUNCIANTS

Fusteria Mecànica - JOSEP JUBERT

FABRICA DE CADIRES

SANT JOAN DE PALAMÓS — GARCIA HERNÁNDEZ, 21 i 23

Tancat

Obert

Construcció d'Obres
de totes classes

Cadires per arrendar per temporada
i Festa Major, als envelats, cafés i bars;
pistes, piscines, fútbol i tota classe d'esport

A preus reduïts

P
O
R
T
A
N
T
V
E
U

PALAMÓS

JUNIO DE 1936

ANY I

*

JUNY 1936

*

N.º 6

COBERTA
DIBUIX DE
LL. MARGARIT

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

Parlament

LLEGIT PEL NOSTRE PRESIDENT ARCADI BACH.
EN LA VETLLADA DEL DIA 7 DE MAIG

ES a mi que m'ha tocat l'honor de fer entrega al nostre estimat amic Alfred Maier, de la primera distinció honorífica amb què el NOSTRE IDEAL CLUB l'homenatja com a penyora de la tasca que a profit del Nostre Ideal, desinteressadament ha portat a cap.

Deixeu-me, però, abans, que us llegeixi unes humils ratlles, que no tenen altre valor que el d'ésser sortides del fons del meu cor i com a conseqüència plenes de l'emoció que solament s'experimenta per aquelles coses plenament sentides.

Des de fa temps, que en el pensament de molts de nosaltres, millor dit, de tots nosaltres, hi teníem latent el desig de demostrar al nostre volgut amic, l'agraïment i afecte que vers ell sentim. Agraïment i afecte guanyats amb la seva amabilitat, amb la seva bonhomia, amb el seu desinterès, amb el seu entusiasme, amb el seu esperit de companyerisme, amb la seva voluntat i capacitat de treball, amb la seva fe en la nostra obra, en l'obra de tots, en l'obra d'ell; doncs no oblidem que és un dels més entusiastes socis fundadors, un dels que més es distingí en l'època de treball, diem-ne material, en l'època que bastíem el fogar que avui veiem convertit en nostre volgut estatge, en l'època de privacions, de sacrificis, de renunciaments, on l'únic esplai que ens permetíem era el

que ens proporcionava el treballar pel Nostre Ideal, amb l'esperança de a la fi veure coronats els nostres esforços i poder plasmar en realitats el que fins aleshores solament havien estat aspiracions.

Inaugurat que fou el nostre estatge, teníem de preparar-nos per a fer efectius els nostres anhels.

I aleshores, fou l'amic Maier el que espontàniament, no oblidant que l'obra de tots és per a un, i la d'un per a tots, lema que serví per a formar la nostra comunitat de treball, s'oferí a donar uns cursets de francès. Cursets que més tard se suspengueren, degut al nou ingrés de socis, per a donar-ne uns d'anglès que avui són l'orgull del nostre estimat Club.

Nosaltres ens sentim orgullosos de tenir per consoci, per amic, per company, un jove com l'Alfred Maier. En ell hi veiem sintetitzats els nostres esforços, les nostres realitats, els nostres anhels i hi veiem també el seu treball, que és un estímulo que ens ha de servir de guiatge, cadascú dintre de llurs respectives aptituds, per a fer que el nostre Club, sigui sinònim de noblesa, civilitat i espiritualitat.

Per raons d'ordre psicològic, hem d'agrair doblement l'esforç de l'amic Maier. Perquè ell no és català. Ell és vingut de les terres d'Alemanya, amb uns caràcters i uns costums totalment diferents dels nostres. Per a adaptar-se completament a la psicologia d'un altre país es necessita una bona dosi de voluntat; (més si tenim en compte el refractari que són la majoria dels estrangers a aquesta adaptació). Però el nostre amic ha donat proves de què no n'hi manca de voluntat. El nostre amic comparteix l'amor de la seva enyorada Alemanya amb el de la seva volguda Catalunya. Ell s'ha adaptat tan completament als nostres costums, fins gairebé a la nostra parla, jo crec que emportat per l'afecte que ha trobat a la nostra terra, en particular en aquest bonic boci d'ella, afecte d'amic, afecte de germà, afecte molt més apreciat quan hom està allunyat dels seus éssers més estimats, quan hom es sent trasbalsat per l'enyorança, saturat de melangia....

Sí amic Maier: Nosaltres us agraïm de tot cor el sacrifici que feu en bé de la nostra col·lectivitat.

Perquè sacrifici és el dedicar-nos unes hores que podrieu esmerçar en altres afers o al vostre esplai. Hores que nosaltres recollim, hores que per nosaltres signifiquen un millorament del nostre intel·lecte i que ultra el valor de l'ensenyança tenen el valor del sacrifici. Per això us són doblement agraïdes.

En aquest moment en què us regradem el vostre treball, ens domina l'emoció, perquè en ell veiem tot un munt de realitats i també tot un

Alfred Maier ha estat nomenat soci honorari

PER ERNEST ARTIGAS

El treball lucratiu ha d'ésser remunerat; el treball desinteressat, i a profit d'una comunitat, deu ésser agraït. Alfred Maier fa aquest darrer treball; ell s'oferí gentilment a donar als socis del N. I. C. uns cursets de llengües. A ell tan li era ensenyar-nos francès com anglès. Durant un curs, fou el mestre de francès, però ampliant les nostres activitats, fa ja dos cursos, ininterromputs per cap mena de vacances, que ens mena sàviament per la gran i profitosa mar de l'idioma anglès. Podia la nostra sensibilitat deixar en oblit el sacrifici del nostre amic? Devíem nosaltres agraïr l'amor amb què ens ensenyava? El dia 16 d'abril, en una reunió general, s'acordà palesar-li el nostre agraïment; el dia 7 de maig, fèiem ofrena a aquest amic laboriós del títol de soci honorari.

* * *

A causa de la diada del primer de maig no poguérem fer la festa aquell dia, com era la primera intenció. En l'homenatge havia de prendre-hi part la secció atlètico-esportiva i la musical. El dia 7, per ésser dia feiner, només intervingué la secció musical.

Tot aquell dia treballàrem per arranjar el nostre local, per l'acte d'homenatge. A l'hora anunciada el local ja és ple de consocis, destacant-se els deixebles d'ell, que desitjàvem un complet lluíment de la festa.

El President havia de lliurar-li el títol, i ho féu en un sentit parlat, enaltint l'obra de l'homenatjat, i les seves paraules no podien ésser més justes ni més eloqüents, produint un grat efecte en l'amic Maier, qui, al regraciar, ho féu visiblement emocionat. Digué que ell no es mereixia aquest honor, que no era sol a treballar, que n'hi havia d'altres

cúmul d'esperances per l'esdevenidor, perquè amics consocis, teniu l'exemple de l'homenatjat, el ferm entusiasme que ens domina i la fe en els nostres ideals, ens hem de sentir amb coratge per a fer-los triomfar.

Si per un atzar del destí, cosa que no desitgem, mai us teniu d'absentar de la nostra estimada vila, i torneu a la vostra volguda i enyorada Alemanya, junt amb el perfum i salabor de la nostra Mediterrània, volem que us emporteu un bell record dels catalans, un dolç record de tots nosaltres i si una vegada allà sentiu enyorança per la nostra terra, serà senyal que haurem complert amb el nostre deure, amb el deure de l'hospitalitat, civilitat i cultura, orgull de catalans. Res més.

que s'ho mereixien més que ell; no, Alfred, tu eres creditor d'aquella vetllada; a tu et sembla que no és ferres, el teu treball, la teva modèstia t'ho fa veure així, però nosaltres—i molt més *your pupils*—ho hem reconegut, i hem volgut ésser justos.

Tot seguit, la secció musical interpretà un escollit i variat concert, compost de peces catalanes i alemanyes, «símbol de germanor», com digué el president.

La secció—que s'ha vist augmentada amb un altre element, ben jove per cert—fou llargament i entusiasta aplaudida, i hem de felicitar-la i particularment al petit violoncel·lista en Joan Condom, per la seva intervenció en l'acte i agrair-li el seu recent ingrès a la secció.

La vetllada arriba al final i el president vol regràciar a la concurrència, però s'aixeca l'homenatjat, i amb sentides i emocionades paraules és qui ens dóna les gràcies. I ho féu d'una manera que demostrà a bastament el seu amor pel Club, la fe que hi té posada, i ens invità a treballar tots pel seu engrandiment i fer d'ell un fogar model, que sigui respectat i admirat per tothom.

A tots els presents. se'ns gravaren aquestes paraules al fons del cor, i tenint el pensament en una fita, hem de procurar que la profecia de l'amic homenatjat esdevingui una cosa palpable, digna de la nostra joventut.

CALÇATS SALA

LA CASA ON TROBAREU

ELS MILLORS MODELS

PREU FIX

PALAMÓS

VISAT PER LA

CENSURA

GOVERNATIVA

AIGUA MINERAL DE «PANEDES»

IMMILLORABLE PER A L'ESTÓMAC

LA MÉS ECONÓMICA

LA FESTA DEL LLIBRE

PER MARGARIDA SÁINZ

Per les finestres i porta de la terrassa de «Nostre Ideal Club» entra un aire tebi i suau que porta mils sentors de les flors que intenten obrir-se en els jardins propers com la prometença d'una primavera ufana i se sent també lleument el fresseig de les onades al topar amb la sorra de la platja.

La sala de la biblioteca apareix engalanada; en el lloc de preferència s'hi destaca l'enseny de Nostra Pàtria formada per roses vermelles i grogues, i el llibre com a símbol de la festa que se li va a dedicar.

S'hi respira en aquest petit reconet un ambient de companyerisme, familiaritat, i simpatia que concorda perfectament amb tots els rostres dels reunits i fa que hi brilli la més franca alegria.

Nostre President, veient l'èxit que corona totes aquestes reunions se sent content i emocionant i ho expressa amb les paraules que pronuncia al saludar-nos i al presentar-nos els consocis que devien delectar-nos amb les seves peroracions.

El President de la Comissió de Cultura, Sr. Margarit, fou el primer en dirigir-nos la paraula.

Ens parlà de «Catalunya vista per Cervantes». Ens corroborà una vegada més la grandesa de les obres de l'autor del Quixot en algunes de les quals s'hi trasllueix l'afecte que sentia per Catalunya i ens féu recórrer a l'ensem els llocs que l'inspiraren per escriure alguns capítols de les seves obres.

Encara sentiem l'emoció que havien desvetllat en nosaltres les paraules del Sr. Margarit quan la Srta. Conxa Bech, llegí unes quartel·les que tenien per tema «L'home i el llibre» i que havien estat premiades en l'Ateneu de Girona amb motiu de la Festa del Llibre de l'any 35.

Escrit boniquíssim el de la Srta. Bech, el qual ens donà a conèixer una vegada més les aptituds i l'extensa cultura que posseeix la seva autora.

Després d'uns moments de descans, la Srta. Maria Dolors Font donà una conferència titulada «El llibre en les diferents èpoques històriques». Començà per definir el llibre segons Rousseau, Artiga, Ortega i Gasset; després ens parlà de la seva evolució històrica, diguent que en el transcurs dels segles el desenvolupament de l'home i del llibre han anat paral·lels i així seguint-los en les diferents èpoques histò-

riques veiem que quan l'home és bèl·lic el llibre també; quan els convents són guardadors de les ciències i les Lletres, els llibres tenen un fons eminentment religiós i quan comença a sentir el sentiment de lleialtat, honor i respecte a la dona apareixen les novel·les cavallaresques i amb el Quixot la vida social pren un nou caire. Quan el romanticisme literari se sent el romanticisme en la vida i així mateix es corresponen les èpoques d'idealisme, realisme i materialisme. A l'arribar a la nostra època i al preguntar-nos com és, admetem el principi de què el materialisme groller ho sofert franca derrota. Hi ha qui diu que la nostra època literària és de psicologisme. Mes és tan variada la nostra producció que és pot dir que aquesta és una època heterogènia. Com a prova llegí varis fragments escollits d'autors contemporanis nostres; n'hi ha de filosòfics, psicològics, científics socials i per últim eminentment poètics.

Llegí a més a Materlinch, Puig i Ferrer, Gassol Trias, Apel·les Mestres. Finalment defensà l'opinió de que la nostra literatura té grans valors espirituals, no destinats a morir, sinó a enlairar-se més i més. Llegí «Nits de Soledat» poesia de Fèlix Cucurull, jove poeta que junt amb un gran nombre de literats «amateur» ens promet, no solament per avui sinó un demà literari saturat d'esperit, d'idealisme, d'amor i grandesa...

Tota la intel·ligència superior, espiritualitat i dolcesa que emanen de la Srta. Font es traslluí a través de les seves paraules que ens feren viure uns moments plens de meravella i que a l'extingir-se deixaren en nosaltres la nostàlgia profunda que es sent quan quelcom ha impressionat vivament el nostre esperit.

Mes... la nostra pensa tingué de baixar de les regions de la fantasia on les paraules dels nostres amics l'havien portada... els felicitarem afectuosament i sortirem amb recança d'aquell estatge tan acollidor on a l'enans que s'hi cultiva la intel·ligència, s'hi esplaia l'esperit i inconscientmenthi somnia la nostra ànima.

VISAT PER LA CENSURA

LA COSTA BRAVA

PEL SENYOR LLUIS BARCELÓ I BOU

Ja fa temps que, uns inconscientment, i altres amb propagandes interessades, sembla que tots plegats ens havem proposat malmetre-la i desnaturalitzar-la.

Així com una noia mai és tan maca i gentil com quan encara ella ignora que ho és, a la Costa Brava li passarà el mateix, no per culpa d'ella, sinó per culpa dels qui s'han empenyat en fer-la entrar en la categoria de les platges de moda.

Uns darrera els altres, els xalets i les edificacions, els jardins i les passejades, ja fa temps que han començat d'invasir-la d'una manera alarmadora. Els corriols que sols eren coneguts dels pescadors de canya, dels caçadors i dels carrabiners, ja s'han eixamplat, això sí, però quan hom menys s'ho pensa, troba el pas interdit per uns jardins, unes graderies i un xalet. I la Costa Brava va tornant de mica en mica mansoia, vanal i urbanitzada, i dintre poc de brava no en tindrà més que el nom, perquè haurà tornat tan dolça i ensucrada com una lllaminadura de casa el confiter.

I així com diuen que

«La noia que perd el que és
«ja no ho recobra més»

a la Costa Brava li va a passar molt prompte una cosa semblant.

De Sant Feliu a Palamós, amb tres o quatre xalets més que s'hi facin, ja no serà sinó una passejada quasi ciutadana. De Palamós a Calella, ja no queda verge més que el tros comprès de Castell a Font Morisca, i així anant seguint, sols resten les escabrositats de Tamariu a Aigua Blava i del Cap de Bagur perquè no s'hi pot fer res.

El major encant de la Costa Brava, a més de les belleses naturals, era la seva solitud amable, ignorada. Però des del moment que les seves cales i els seus caminois són trepitjats per totes menes de gents, ja ha perdut la seva virginitat, i ja és una contrada com les altres.

On hauran d'anar les persones que desitgen uns dies de descans intensiu, que anhelan sadollar-se de solitud, i fruit de tot cor de les emanacions de la Naturalesa sense mixtificacions ni destorbs de cap classe?

Els primers xalets, en tots els recones, solen fer-se amb l'intent de fruit de la solitud lluny del traüt ciutadà; però ve que un altre s'enamora d'aquell lloc i n'hi fa un altre, que precisament ve a destorbar el primer, i així successivament, fan com en les lleis de la naturalesa, en què

NITS DE SOLEDAT

PER FÉLIX CUCURULL

Solitud de les hores vespertines
sense el rastre fosfòric de l'estel
sense els desmais de neu de les gavines
sense el blau de la mar ni el blau del cel.

Quietud de la cambra austera i fosca
sense la taca roja dels clavells,
ni mirars maragdins; tan sols la tosca
simetria de vigues de cantells
esquerdats, i enfosquits per la negrosa
fumera de nostàlgia que es va alçant
al ritme vague del meu cor que es posa
a desteixir records sense mirà avant.

Solitud de les nits en què no porto
la foguera del somni dintre el cor,
per volà avant, indòcil que suporto
l'opi callat d'un ja llunyà record.

Solitud de les nits sense l'escuma
del fibló de l'amor — Oh el lluminós
èxtasi en què veiem una deesa
d'un riure pàl·lid, fresc i vergonyós! —

Monotonia esquerra; sens misteri,
ni esperança, ni lluita ni desig.
L'ànima sens l'estímul d'un imperi
passiva, caminant, sense trepig,
sense aleteig, callada, sota l'ala
d'un passat que morí i no tornarà,
en què era sensitiva i estimava
i en un florit jardí tebi habitava
del que el pètal darrer ahir volà.

les molècules sempre tenen tendència a agrupar-se, per més que cada u vulgui anar independent

A la Costa Brava passa com arreu del món; els uns destorben els altres, però cada dia de xalets se n'hi fan més, i sense donar-se'n compte van convertint en ciutat el lloc que havien escollit per un descans solitari.

Nosaltres ja hi voldríem una carretera que permetés visitar-la còmodament d'un cap a l'altre, però precisament això és el que li prendrà tot el gust i el caire especial que encara té.

Tota vegada que és perillós anar contra el corrent, i ja que els temps actuals són de progrés i transformació, que s'hi facin xalets en bona hora, però tinguem present tots plegats que com més urbanització s'hi vulgui fer, més prompte li prendrem el matis interessant que li ha donat el nom.

Esportiva

Excursió i acampada a les Guillerries

PER JOSEP PACREU

Tal com estava anunciat en el nostre Butlletí, en el programa esportiu del present mes, sortirem aprofitant l'avinentsa de trobar-se junts tres dies festius, a fer una excursió i acampada a les Guillerries.

DIUMENGE, DIA 12. La sortida estava acordada a les tres del matí; la meva satisfacció és gran quan en arribar a l'estació manca encara una bona estona per la sortida del tren, i ja hi trobo els companys d'excursió i consoci Esteve Buxeda i l'amic A. Buxeda; un xic més tard arriben els altres companys, consocis Joan Soler i Lluís Cantó. Sortim; arribem a Flassà; aquí l'express per a anar a Girona arriba amb una hora de retard, mentre esperem l'enginyer polonès senyor Macowiecki i senyora, que formen part de l'excursió, i amb els que devíem reunir-nos a Girona, han vingut a veure què passa. Posats al corrent, acordem retrobar-nos al Pasteral.

Arribem a Girona, devem esperar bona estona fins la sortida del tren d'Olot; per a distreure'ns, anem a donar una volta per la ciutat immortal; la nostra vestimenta causa estranyesa entre la gent matinera que trobem. Sortim de Girona, arribem al Pasteral; al juntar-nos als senyors Macowiecki, aquests ens diuen que vistes les dificultats i que el temps no és molt segur, —està ennuvolit, amenaça pluja; sols de tant en tant surt un xic de sol— no vindran com estava proposat els tres dies amb nosaltres; sols ens acompanyaran fins a Susqueda. Després d'haver admirat una estona el magnífic salt d'aigua i haver-ne tret unes fotografies, anem tot seguint la vora del riu Ter, cap a Susqueda; aquí és molt bonic aquest riu, amb les muntanyes a cada costat, curves capricioses i roques de formes estranyes i colors originals. A mig camí, com que és un xic tard, ens deturem a dinar a una font prop del riu; després de dinar continuem la nostra marxa; a la poca estona comença a ploure, ens abriguem com podem, i una vegada acabada la pluja, com que amenaça tornar-hi, els senyors Mocowiecki decideixen tornar-se'n; ens despedim neguitosos i continuem vers la nostra fita. Ja prop de Susqueda torna a ploure; i com que no hi ha esperances de què el temps canviï, acampem prop del poble, junt a la riera de Rupit. Aquí trobem acampats a uns joves excursionistes com nosaltres, de Roda de Ter. Ben aviat ens fem amics i al dia següent anirem tot el dia junts; anem a visitar el poble i restem sorpresos del generosa i amable que és

la gent d'aquí; tot seguit se'ns ofereixen per tot el que necessitem, ho faig constar aquí, car jo crec és la millor manera de palesar-los-hi el nostre agraïment.

DILLUNS, DIA 13. Ens llevem de bon matí; tota la nit ha estat plovent amb insistència, tot està molt mullat, però el dia se'ns presenta molt bó; el sol comença a enrogir el cim de les altes muntanyes que ens envolten; el cel està aclarit i podem admirar la seva blavor; anem al poble a fer provisions, recollim les tendes i junts amb els amics de Roda comencem l'ascensió a Bosses Vinyes; la marxa és fadigosa sempre amunt, però ens compensa quan arribem al cim; el paisatge que d'aquí s'albira, muntanyes altíssimes, entre elles, Nostra Senyora del Coll, rengleres de cingles, destacant «La Voiola»; ara continuem la marxa pel cim de la carena, sempre pujant; després de bona estona arribem a Sant Martí Sacalm, aquí ens aturem a esmorzar, arredossats prop de la rectoria, car aquí dalt fa un vent molt fort i fred. El senyor Rector, un senyor molt amable, enterat de què volem pujar al Far, se'ns ofereix, doncs ell hi puja cada dia, a fer-nos de guia, que nosaltres acceptem amb molt de gust. Reemprenem la marxa ara encara més difícil, ja que l'ascensió és gairebé vertical; ja arribem al cim sota el cingle que vist des d'aquí és impotent, sembla talment com si s'hagués de tombar i aixafar-nos; continuem i comencem a pujar al cingle, ascens més difícil encara. El senyor Rector puja amb una lleugeresa impròpia de l'edat que representa, tant, que nosaltres, amb el pes de les motxilles, gairebé no podem seguir-lo; per fi arribem al cim; ara sí que fruïm ben bé del paisatge; estem a 1100 metres d'alçària; s'ha espargit la bruma i tot apareix molt clar; els cingles imponents, les muntanyes ombrejades de verdor, els Pireneus plens de neu; també distingim molt bé les illes Medes i l'Estartit; un retall de mar i l'indret on està la nostra vila; als nostres peus el poblet de Les Planes; més enllà, escampades en el pla, algunes cases aïllades que, vistes des d'aquí, semblen de joguina; frondosos prats, es gaudeix, en fi d'unes vistes molt boniques que compensen l'esforç.

Busquem un lloc apropiat prop la font per acampar, i dinem tots plegats en companyia; després de dinar, el senyor Rector ens guia a visitar un forat al peu del cingle; és una escletxa de 180 passes de fons, molt difícil de recórrer, car sols es pot caminar per un petit espai a l'entrar, i un altre cap al fons; hi ha unes tosques molt originals i boniques; sortim, donem les gràcies a l'amable guia; es despedeix, i tornem a pujar al cim del cingle al nostre campament, el vent és molt fred, i tothom va a refugiar-se a llur tenda.

Noticiari

Ha mort a Barcelona el jove Pelai Matas, germà del que fou fervent i entusiasta consoci nostre, fins que s'absentà de la nostra vila, en Joan Matas Oliver. Rebi la dissortada família del finat el testimoni del nostre condol.

BIBLIOTECA. — Hem estat obsequiats pel senyor Puig Bussot amb un lot de llibres, que ingressen a la nostra Biblioteca.

Regraciem merescudament l'ofrena d'aquest senyor.

— El bibliotecari ens comunica la desaparició dels volums «Manon Lescaut» i «Primavera Mortal», de la col·lecció «A tot vent».

Preguem als qui els tinguin es serveixin retornar-los al seu lloc.

RECTIFICACIÓ. — En el número passat del nostre Butlletí, i en la relació dels Butlletins rebuts per intercanvi, hi consignàvem el d'«Activitats, de Barcelona», essent, en realitat, de Badalona.

Queda subsanat l'error.

AIGUA MINERAL DE «PANEDES»

IMMILLORABLE PER A L'ESTÓMAC

LA MÉS ECONÒMICA

DIMARTS, DIA 14. Ens llevem ben aviat, el vent continua, però ha amainat força, recollim els nostres bagatges, fem una última foto amb els nostres amics, i amb molta recança ens despedim cordialment. Ja tornarem a trobar-nos si així ho disposa el destí; emprenem la daval·lada, cadascú pel seu camí.

Baixant del Far, cap a la Mare de Déu de la Salut, trobem uns joves barcelonins, excursionistes també, que casualment porten el mateix objectiu; simpatitzem, i junts pugem al Santuari. Aquí també trobem un rector molt simpàtic, que ens guia a visitar tot l'edifici; després passem una estona contemplant el paisatge des del mirador, esmorzem i baixem a Sant Feliu de Pallarols, que es troba als nostres peus; en arribar-hi, acampem fora del poble, vora el riu d'Amer, i dinem. Després de dinar pugem en el tren que ens porta fins a Girona; durant el trajecte tenim ocasió de tornar a veure el Far, que sembla gegantí des d'aquí baix, i també el salt d'aigua d'El Pasteral; arribem a Girona, ens despedim amicalment d'aquests bons companys i cadascú emprèn el retorn a casa seva, emportant-se'n un bell record d'aquests tres dies viscuts a les Guílleries.

Abril del 1936.

AUTOS DE LLOGUER Se us recomanen els de la casa Bañeras Major, 6 - Telèfon 22 Barberia - Palamós	<u>TAXIS FIGUERAS</u> Serietat Economia Rapidesa PALAMÓS
<u>HOTEL I BAR TRIAS</u> TOT CONFORT GARATX Telèfon 35 Palamós	S. PLAJA VILLENA Centre de subscripcions de periòdics i revistes Pagès Ortiz, 49 Palamós
Josep Oliveras «Xiula» Casa de menjars a la carta i entaulat Vins del país de tota classe Avinguda F. Macià, 26 Palamós	DEMANEU GASOSES BATET REPRESENTANT: JOSEP POMÈS MAJOR, 49 - PALAMÓS
<u>CASA SITJAS</u> SASTRERIA I CONFECCIONS Vendes al major i detall <u>PALAFRUGELL</u> IMPORTANT: Si la compra arriba a 100 pessetes, s'obsequiarà al comprador amb un metre de llana o un "sportman".	ALBERT NOGUER NOVETATS CONFECCIONS GÈNERES DE PUNT CARRER MAJOR PALAMÓS

IMPREMTA GRASSOT - BLASCO IBÁÑEZ, 40 - TELÈFON 112 - PALAMÓS

DIDAC GARRELL

AGENT
CÓMERCIAL
COL-LEGIAT

TELÉFON 7
PALAMÓS

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADISSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 35
PALAMÓS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

DOMENEC OLIVER

SERVEI D'ENCÀRRECS
ENTRE PALAFRUGELL, PALAMÓS
I BARCELONA

BARCELONA

Pau Iglesias, 11 (Princesa) - Telèfon 19844
Urgell, 25 - Tel. 32783 - Rec, 18 - Tel. 10302

JOSEP PUIGGRÓS

PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERÓN, 7
TELÉFON 14
PALAMÓS

La millor màquina
per a cosir i brodar

Wertheim
Ràpida, S. A.

La marca
de qualitat

Passeig Castelar, 3
Palamós

Calats i brodats mecànics
Especialitat en treballs
per a modisteria

Conçol Torró

Venda exclusiva
de les renombrades
llanes "La Balanguera"

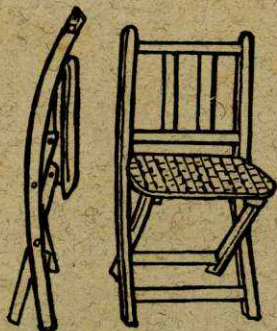
Passeig Castelar, 3
Palamós

AFAVORIU ELS NOSTRES ANUNCIANTS

Fusteria Mecánica - JOSEP JUBERT

FABRICA DE CADIRES

SANT JOAN DE PALAMÓS — GARCIA HERNÁNDEZ, 21 i 23

Tancat

Obert

Construcció d'Obres
de totes classes

Cadires per arrendar per temporada
i Festa Major, als envelats, cafés i bars;
pistes, piscines, fútbol i tota classe d'esport

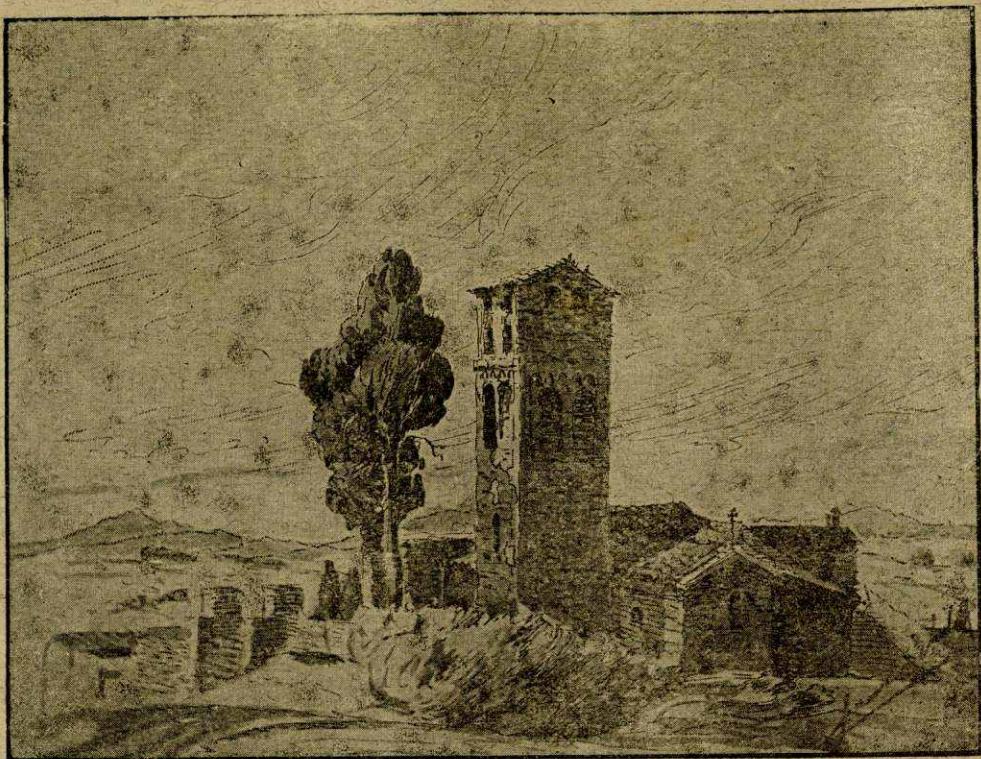
A preus reduïts

P
O
R
T
A
N
T
I
V
E
U

PALAMÓS

JULIOL 1936

CAMPANAR DE CAN A POST

DIBUIX DE F. VIDAL

Preguem l'intercanvi de Portantveu.

Solicitamos el intercambio con las entidades afines.

Reciprocité désirée.

Reciprocaſſion wanted.

Pregghiamo contraccambio.

Austausch gewünscht.

Oni deziras intersangon.

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

Editorial

DIES enrrera esmentàvem des d'aquest mateix lloc, les *qualitats* indispensables que al nostre juí, ha de reunir tot individu d'una Societat, per a fer que aquesta es mantingui en una constant puixança.

Aquell «article» era escrit recordant el passat i amb mires a l'esdevenidor.

Dèiem que ha de tenir *voluntat* per a crear o sia per al treball; *companyerisme* per a tractar, i *desinterès* a l'actuar.

Si tornem amb aquest tema és perquè esdeveniments recents el posen en primer pla d'actualitat, i corroboren les nostres afirmacions.

Ens referim, (a part d'altres activitats) a la vetllada musical del 2 d'abril, a la celebració de la «Diada del Llibre», a l'acte d'homenatge al nostre consoci senyor Alfred Maier, i al festival social «Maig Florit», del dia 27, en l'èxit dels quals actes hi veiem sintetitzades aquestes *qualitats*. Tant en els períodes d'organització, com ja en els de plena celebració, es posà de manifest que *aquestes*, les posseeixen la majoria dels nostres consocis. Es amb una gran alegria que les constatem, i és amb interès que les remarcuem.

En el nostre Club, s'és creat gràcies a aquesta predisposició de llurs associats aquest ambient acollidor que ens agermana i serveix per a establir aquesta corrent de simpatia, entre nosaltres, que amb els forts lligams d'una amistat pura, ens uneixen per a treballar amb entusiasme i fe, per a la consecució dels nostres ideals.

Es des d'aquestes pàgines del Portantveu, receptor i emissor dels nostres pensaments i de les nostres activitats, que volem demostrar la doble satisfacció que ens envaeix per l'èxit assolit en aquests actes; perquè a més de la satisfacció que tot èxit produeix, sentim joia en el nostre esperit al recordar les *causes* que els feren factibles.

No oblidem doncs, jamai, aquesta voluntat que ens domina, aquest companyerisme que ens agermana, aquest desinterès amb què actuem, per a així fer que el nostre volgut Club, continuï per apuest camí sempre ascendent, els ulls fets vers el somniat ideal.

El ball del "Maig Florit"

PER LLUIS MARGARIT

Ball del Maig Florit. Festa de primavera, de flors, de joventut. Festa dedicada a enlairar tot lo bell. La bellesa de la dona i de les flors.

Festa de primavera, joventut de la natura. Epoca de l'any curulla de prodigis i meravelles que es realitzen onsevolga que hi hagi una humil flor que, al mostrar-nos tota la gama dels vius i esclatants colors de que està formada, ens fa creure que, el secret alquímic d'aigua, terra i llum de què es componen, el coneixen millor els gnòms que els filòsofs.

La primavera d'enguany, plena d'olor de roses, de flors d'acàcia i de taronger, brodada amb colors de papellones novelles, acariciava la terra amb eterniment de dona enamorada. Era talment com si tota la poesia de maig estés plasmada en la paradisiaca bonança d'aquell jorn lluminós i somniador en què el cor es sentia captivat en el dolcíssim encís contemplatiu de la grandiositat i bellesa de la vida, i el cel puríssim semblava convidar-nos a pujar-hi per així fondre l'esperit amb tot lo creat i despertar ànima endins una alegria suau i serena, un goig desbordant que condueixi a aquestes expansions internes i profundes en la contemplació de la bellesa.

Festa de flors, de roses, de clavells, de geranis, de ginesta, de margarides... Festa de poesia viva, sota la llum de maig, i que eds ofereix un conjunt de dones-roses, de dones-ginesta, de dones-margarides, en aquest jardí de fades on la dona és la flor més preuada, ja que la seva gràcil figura ens evoca la blavor incomparable de la nostra Mediterrània, en els seus bells ulls; la intensitat i grandesa del nostre ample horitzó, en el seu clar front; tota la simpatia tradicional de catalanes, en el seu somriure evocador de mils felicitats; tota la perfecció i bellesa de l'arquitectura hel·lènica, plasmada en la sumptuositat i puresa de línies de la columna, compendi de senzillesa, estètica i art dels grecs, mestres indiscutibles i devots fervents d'aquell bell art, en el seu cos esplendent, musa de totes les belles arts i inspiració de tot el que de grandiosos han produït els genis de tots els temps.

Festa de joventut, primavera de la vida, d'aquesta joventut dels nostres dies, d'aquests temps moderns que escriptors de renom universal el denominen «temps de desil·lusió».

Es necessari evitar la desil·lusió, que mata les ganes de viure, que entristeix sense solució. Davant dels problemes vitals del món que sembla talment que està al llindar d'un paorós abisme, nosaltres ens rebel·lem i oferim a la nostra ment torturada uns moments d'esplai i de repòs. Inconscients? No. Sabem el que la nostra condició d'actors del drama de la vida ens obliga. Lluitarem al costat dels nostres iguals. La nostra joventut aplegada sabrà fer-se mereixedora del lloc que les circumstàncies li marquin. La joventut té això: a voltes alegria i espiritualitat, a voltes consciència i realitat de la vida; les presents ratlles ho palesen pregonament, però sempre ofereix una actuació serena digna de la confiança que ens han dipositat els que fa més de quinze anys vénen adulant-nos. El que es necessita —deien— és trobar homes joves amb esperit modern, amb idees noves i amb forces suficients per reformar tot el passat. Ja som ací. Ja som ací, disposats a implantar *les nostres idees renovadores*, el nostre esperit accelerat semblant al ritme de jazz.

Heus ací el que se m'acudeix per explicar els motius de la nostra festa. Un vulgar flirt? No. Un idil li continu sense deixar de banda les preocupacions del moment actual.

Una exaltació de la dona i de les flors.

* * *

Ball del «Maig Florit», compendi d'esperances, il·lusions, que varem veure realitzades al contemplar ja finit el magnífic treball de decoració del saló on anava a celebrar-se la festa, que sota la intel·ligent direcció dels nostres volguts amics Ramon Jimènez i Gaspar Viader, realitzàrem tots els socis de «Nostre Ideal Club».

En començar la festa el saló ofereix un aspecte de solemnitat i alegria que li donen les distingides persones que ens han honorat amb la seva presència, particularment les senyoretes que al seu entorn serà on girarà aquesta nit, tot l'interès de la festa.

La nostra secció musical ens ha delectat amb un bell i ben escollit programa de ballables interpretats amb gran encert demostratiu de què dominen a la perfecció a més de la música clàssica i sel·lecta, les estridències i el ritme exòtic del jazz.

La festa finí amb un deliciós vals que el ballàrem entregant-nos al plaer de la dansa, llençant-nos en el remolí de voltes i revoltes del vals desitjosos d'interpretar el millor possible els ràpids canvis dels compassos de la música. Anàvem a la una amb els violins i cantàvem amb ells una d'aquelles melodies dolces i suaus que és el patrimoni de la joventut en l'època més crítica de la vida.

L'ombra d'Alfred de Musset, el poeta de la *Nuit de Mai* ha estat un jorn entre nosaltres.

La societat actual i l'obra del "Nostre Ideal Club"

PER LA SENYORETA MARIA DE LA CONCEPCIÓ BECH

Tal com es troba actualment la Societat, és beneficiosa l'influència d'agrupacions de joventut sota ideals d'esport i cultura com la de «Nostre Ideal Club»?

Tots els filòsofs observadors dels moviments bruscs o lents que experimenta periòdicament la Humanitat, (Keyserling, Trotski, Bergson, Ortega y Gasset ...) estan d'acord a afirmar que la Civilització, la manera d'ésser, de sentir i d'obrar dels homes, està en una fase de girada, en un període de transició entre la modalitat de l'home d'avant guerra i la modalitat de l'home del segle XX que és un enigma encara. I aquest període inestable és el que ocasiona aquesta inquietud, aquest dubte, aquest malestar que no se sap encara en què acabarà.

L'home, tal com pensava, creia i sentia en el segle XIX ha gairebé desaparegut. Els últims homes vuitcentistes varen veure com les seves teories i les seves creences i costums heretats en estat decadent dels seus pares fracassaven estrepitosament en la gran sangria de 1914-1918. Després de la Guerra, ningú vol creure en res, ningú vol sentir per a res, ningú vol saber res de res. La immoralitat, la despreocupació científica, la frivolitat artística, constitueixen l'ídiosincràsia de la societat que ja estava corcada abans d'estallar el conflicte.

Peró aquest estat no podia durar. Ben aviat l'Home sent la set de creure de tenir una fe que doni sentit al seu viure; de descobrir la veritat meravellosa que tanca la Ciència, de gaudir el plaer vívid que palpita en les arts. I l'Home vol regenerar-se, i fuig de l'aire impur en què el tancava la despreocupació i l'efeminament, cercant en l'esport la fortalesa dels seus músculs i en l'estudi corrents intel·lectuals purs que espargixin les boires tòxiques que embrutaven la seva raó i els seus sentiments.

Aquest moviment de rebel·lió contra allò vell i dolent, d'ànsia per tot el que sigui renovació sana, és la joventut que puja, que treballa i espera cridant d'impaciència qui el produeix.

Mireu tots els països i totes les races. No hi ha nació que no presenti atletes imitats com a models de tipus racial, nò hi ha lluita intel·lectual en la que no militin joves d'ambdós sexes disposats a sobreixir

o caure sacrificats, no vibra inspiració que no trobi ressó en els cors juvenívols.

Entre les agrupacions d'idiosincràsies que a Europa es podrien fer, el grup format per una part de Catalunya es troba entre els més inquietos. No és una inquietud cridanera i espectacular com la que presenten alguns països; és una inquietud fonda i segura, però viva, ansiosa d'arribar alt; plena de seny i evolutiva, però de vibració intensa, d'assimilació gran.

Tots els moviments intel·lectuals troben aquí el seu ressó que no és tornat com un eco, sinó assimilat i modificat i transformat en una creació nova, distinta i pròpia que respon a la idiosincràsia catalana.

Són molts els savis que han constatat aquest afany que porta als obrers més humils a escoltar les paraules dels filòsofs que ens visiten i a organitzar exposicions d'art i potser Keyserling fou el més expressiu al veure's en petites ciutats i poblacions fabrils, rodejat de poble. El comte filòsof tingué paraules de coratge i elogi per a aquesta joventut que treballa i és l'esperança del demà, i les seves paraules haurien d'estar en la boca de tots els que volen gran el poble on van nèixer.

No és formós veure la joventut com menyspreant les vanes frivolitats millora la seva salut per a millorar la raça, i enlaira la seva espiritualitat treballant en revistes culturals i en pràctiques artístiques sense més esperó que la seva il·lusió i entusiasme?

Doncs és a Palamós, en aquesta dolça vila que vora el blau Mare Nostrum no dorm, sinó que es sent sosmoguda per totes les corrents innovadores, on es pot veure aquest moviment de cultura que es símbol del valer d'un poble i esperança de la Pàtria.

I és «N. I. C.», aquesta agrupació de joventut unida i agrupada pels més nobles ideals i les més grans aspiracions qui dóna el crit d'«Avant!», qui recull totes les vibracions que la cultura i l'esport mundials presenten com a millora. Mireu la Festa del Llibre: ¿qui la va celebrar a Palamós? Mireu el centenari de Bécquer. l'homenatge a Unamuno... com a exemples. ¿Qui va rebre aquestes palpitations en la Vila Blanca?

Aquest recés espiritual que és «N. I. C.», reb totes les ones radiades pels corrents culturals moderns, les assimila i converteix en cultura pròpia, cultura palamosina que el dia de demà ha d'ésser orgull del bell poble de la Costa Brava i joia de Catalunya la gran.

VISAT PER LA CENSURA

VALORS

PER *l'Espigolaire*

I

El caminar, la natació, l'esport en general em plau, és el meu ideal. Així s'expressava un jove en l'escalf d'una conversa. Però un interlocutor troba més plaer en les excursions que s'orienten vers un lloc des d'on pot albirar-se un bell paisatge, quan un home pot admirar un monument, una façana històrica, un quadre, un objecte. I, finalment, un tercer, un escalfa-cadïres, aspira de bon gust a moure's del seu seient sempre que pogués esbrinar tot allò que visita: el per què de tot.

Heu's ací tres modes de pensar, tres valoracions, tres apreciacions nascudes del fons de la consciència, de les vivències del «jo». Tres valors.

Tot ciutadà, tota ciutadana, tothom en general, és portador d'un tresor de valors ben diferents de qualsevol altre. I tal volta l'afinitat o semblança que hi ha entre les valoracions de dues persones o d'un grup social fa que brolli aquesta força interna misteriosa i que la lògica no ens ajuda a expressar; però, que sentim en la pregona intimitat, i que anomenem «simpatia». I aquesta simpatia és l'origen—sens dubte—de la futura societat familiar, del cercle polític, de la comunitat confessional, etc. etc. Efectivament. Per què, per exemple, tal persona ens atreu?... Segurament perquè mesurem, per dir-ho així, les seves valoracions i les nostres amb la mateixa rasadora. I, per què un conveï o una conveïna, posem per cas, ens inspira una repulsió instintiva?... Perquè entre el seu mode d'ésser i el nostre, entre els seus valors i les nostres valoracions no és possible estendre-hi un paral·lel, una passera que agermani els dos caps que ens separen. És clar, però, que no sempre succeeix així. A voltes, la manca d'un valor fa que ens empenyi com una mena de força envers la persona posseïdora d'aquest valor. O, viceversa, la manca o falla d'un valor, en nosaltres, ens mou en direcció contrària. Intentem esbrinar-ho.

Els deixebles del filòsof greg Sòcrates, reconeixien en el seu mestre els valors de la veritat, de la ciència, del bé, de la bellesa. I no la bellesa física, puix que les escultures i gravats que coneix el nostre segle d'aquell home excepcional, delaten, més aviat, la seva lletgesa; però els deixebles admiraven la bel·leza d'ànima, aquest valor sublim que posseeix el do de guanyar altres cors. Heus ací, doncs, persones mancades

d'algun d'aquests valors que eren atretes pels «valors», és a dir, «no valors» que convergeixen cap als «valors». Amb altres paraules: deixebles que a gambades van cap al mestre. I el que diem de Sòcrates, podríem dir-ho d'altres prohoms nacionals i estrangers: Balmes, Kant, Cossio, Hegel, Ortega i Gasset, Unamuno, Nietzsche, Tolstoi, etc.

Però, també moltes vegades, la reconeixença de valors mouen al món sentimental de l'home en direcció oposada o contrària, com dèiem abans. I això succeí a aquells éssers excepcionals que foren combatuts inhumanament pels seus adversaris. I no és necessari insistir-hi perquè està en la consciència de tothom. I aquesta visió del nostre «jo» és més valuosa perquè és més pura, més lljura de tota influència exterior: Colom morí en la misèria, entre les quatre parets d'una presó; Jesús de Nazareth fou condemnat, ultratjat i mort; Sòcrates fou condemnat a beure la cicuta... I molts d'altres que cadascun nomenatà en el silenci de la seva vida interna. I tot això, per què?... Ah!, per l'eterna lluita dels «no valors» amb els «valors»; lluita del món, de les societats, que ha estat, i estarà mentre els éssers humans no aprenguin a ésser més comprensius, més lliberals (i emprant un terme avui molt en ús), més «democràtics». Quin mot, democràcia! Llegeixo el diccionari i veig que diu: «Forma de govern en la qual el poble exerceix la sobirania». I lluitar per aquest ideal, del poble que vol ésser dirigit per ell mateix, no representa altra cosa —al nostre entendre— que anar a la recerca de «valors personals», de prohoms que s'esforcen en estendre el regne dels «valors»: Veritat, Bé, Bellesa. Heus ací el resum de totes les valoracions.

(Continuarà)

CALÇATS SALA

LA CASA ON TROBAREU

ELS MILLORS MODELS

PREU FIX

PALAMÓS

Impremta Grassot

*Impresos comercials de
totes classes*

BLASCO IBÁÑEZ, 42

TELÈFON 112

— **PALAMÓS** —

LA INFERMERA

*A la nostra distingida consoci,
senyoreta Gertrudis Ramon*

PER J. V.

Es una dona jove, fresca i bella
que porta en el seu rostre d'àngel bo
aquell somriure etern que meravella,
estampa d'una joventut en flor.
D'aquella joventut que sacrifica
tota en ares del pobre malalt;
el sacrifici a gust no mortifica
la infermera tindrà al cel ben guanyat.
Va vestida de blanc, com la gavina
amable, carinyosa i amatent,
amant, com una mare, del pacient.
Ella sap dur consol als que sofreixen
i els alenta, incansable, en son patir
ella es plau i es commou quan sent que es queixen,
arreu ella s'emporta un goig diví.
Es bella vocació, tan encisera
com els raigs torbadors del seu mirar
és bella vocació la d'infermera
que fins al sublim l'aixecarà.
Mes ai! que hi ha un contrast que embolcalla
i ens la mostra cruel, sens compassió
és el revés amarg de la medalla
és son cor d'enigmàtica fredor.
Es son cor que no sent la batzegada
d'aquell amor fervent que tan la vol
la infermera gentil és estimada
mes ella fa el distret i no veu que la ferida
que sagna en pit aimant és fonda i greu
ella en fuig com pot el sofrir meu.
Curarà molts ferits, mes, la heroïna
que acomplete fidelment sa missió
segons per qui s'ha fet com salvatgina
¡no ha volgut curar el foc d'una passió!

Esportiva

RECORD D'UNA EXCURSIO

PER F. JUANALS I DAGUES

Quan un fet circumstancial fa vibrar una fibra
anímica, durant molts anys inactiva, la seva
vibració fa reviure'ns una emoció passada.

Fa alguns anys, quan encara l'excursionista portava dintre de la motxilla un retall de fe, d'aquella fe mística del culte a la naturalesa. Quan es feia excursionisme per una delectança espiritual i les pendents suaus de les valls pirenenques no havien vist encara el quadrilàter blanc del número d'un corredor d'eski. En aquella època que encara no s'havia tascat la comoditat d'arribar fins a Núria sense esmerçar energies, en aquella època vaig fer la meva primera travessia Set Cases-Ull de Ter-Núria-Caralps.

Era a la tardor. Vàrem tenir dos dies sense un núvol. Els cimals es retallaven damunt del cel brunyit, com la cresta d'un gall.

Vàrem fer un descans per a esmorzar al costat d'un torrent, un torrent que es traspassava amb un salt. Era el Ter, o, millor dit, un dels tants germans que, més avall, cap a la plana, s'anomena Ter, perquè, segons on, fa de mal dir quin és ben bé el Ter. Quan ha sortit de la deu mare, sí que pot dir-se, però quan la seva aigua d'argent líquid i gelat ha lliscat uns centenars de metres, més avall del Xalet, on la vall d'aixampla una mica, es destria en incomputables torrents que després tornen a unir-se.

Les motxilles reposaven obertes damunt d'una catifa d'un verd gras i com una mena de corn de l'abundància posat a l'abast de la mà, rient-se amb la seva bocassa, oberta de bat a bat, del pobre Tàntal. Elles ens oferien rialleres allò que les nostres dents esmolades les demanaven.

Més enllà, l'oli roent d'una paella xiulava amb aquell xiular tan alegre seu de quan abraça una llonza de porc fresc.

L'olor de porc fregit—recordo—es barrejava amb l'olor ds les fulles dels pibets, i també recordo em va fer pensar amb la descripció que de la natura canadenca fa Oliver Curwood.

El Gra de Fajol ens guaitava, des del cap-de-munt de la seva altive-

Noticiari

Necrològica.— En el lamentable accident ferroviari, ocorregut el 8 del passat Juny, en un tren dels «Ferrocarrils Econòmics Espanyols, S. A.», al terme municipal de Sant Joan de Mollet, perdé la vida en Joan Sens, maquinista del comboi, pare del nostre amic i consoci Joan Sens i Mola.

—Fa pocs dies traspassà a edat avançada, l'avi dels nostres consoci germans Josep i Joan Condom.

Als nostres amics i familiars dels finats, expressem el testimoni del nostre més sentit condol.

DEMANEU AIGUA MINERAL DE PANEDES

ES LA MILLOR AIGUA DE TAULA

ESCOLLIU SEMPRE PANEDES

sa, amb la punta de la testa rosada, com un gegant abocat damunt la Vall del Carlat.

El tronc blanc d'un arbre tocat del llamp, era una ossamenta posada a blanquejar al sol.

Però, d'aquesta excursió el que més va impressionar els meus sentits no va pas ésser la polifacètica gamma de colors de què disposa la naturalesa, no va pas ésser l'aire feréstec dels pics, ni l'abundor d'aigua, ni els arbres. El que més va impressionar-me va ésser el silenci.

Més d'una vegada he provat de descriure'l, més d'una vegada he procurat, en altres paratges, de fer-li una comparació, de reviure'l, però sempre ha estat endebades.

Era un silenci que entrava per les orelles, pels ulls, per tot, un silenci que ens feia parlar amb veu baixa, un silenci de temple.

Llavors vaig comprendre allò que diuen del temple de la naturalesa, i vaig comprendre, també, perquè els personatges bíblics que volien parlar amb les divinitats, anaven a la muntanya i fugien de les edificacions construïdes pels homes. Llavors vaig comprendre a Rudyard Kipling en el seu llibre de la Jungla.

Aquell silenci era una música sense notes que no es sentia amb l'oïda i que, per tant, no podia posar-se en cap partitura. Era una música que - si m'és permès dir-ho sense passar per visionari—provenia d'una orquestra sense instruments, de músics invisibles, i que anava directament a l'ànima.

—Pel jove Enric Raedecke ha estat demanada la mà de la senyoreta Maria Dolors Font, els dos apreciats consocis nostres.

Desitgem moltes felicitats a la nova parella.

—Es troba novament entre nosaltres el nostre volgut amic Alvar Rosselló, després d'haver obtingut un brillant resultat en els exàmens de primer any de la Facultat de Medicina de Saragossa.

—El nostre amic Joan Condom ha passat els exàmens de quart curs de Batxillerat, obtenint uns resultats completament satisfactoris.

—Hem rebut les publicacions següents: «Estímul», butlletí del Grup Excursionista Egara, de Terrassa, i «Annals», de l'Institut d'Acció Social Universitària i Escolar de Catalunya, de Barcelona; «Els bons amics», butlletí del Centre Excursionista Natura, de Barcelona.

—Hem rebut el número 3 de «Terra Nostra», butlletí del Museu «Cau de la Costa Brava», de la nostra vila.

Agraïm sincerament la delicadesa, a l'ensem que felicitem als senyors que l'editen, pel millorament que hom observa en aquest darrer número.

—Mitjançant les gestions oportunes, i gràcies a l'altruisme del senyor Ernest Barnach Calbó, hem conseguit poder establir el nostre camp d'esports en el terreny que l'esmentat senyor posseeix al carrer de Lòpez Puigcerver, número 45, que dona també al passeig del 14 d'abril.

AIGUA MINERAL DE «PANEDES»

IMMILLORABLE PER A L'ESTÓMAC

LA MÉS ECONÒMICA

Al felicitar-nos per aquesta millora, ho fem pensant en els beneficis esportius que en general reportarà la utilització de l'esmentat camp.

—El dia primer del corrent, el nostre entusiasta consoci Lluís Pagès, va començar, amb força èxit, un curset d'esperanto, amb classes diàries de 9 a 10 de la vetlla.

—A l'objecte de poder comptar amb un nombre cert i definitiu de butlletins per a l'intercanvi, assabentem als nostres consocis que el dia 20 de cada mes es cessarà en el repartiment de butlletins, prescrivint, des d'aquella data, el dret d'obtenir-ne els exemplars acostumats.

Els exemplars sobrants es destinaran al repartiment de propaganda i intercanvi.

—En el primer concurs sardanista que celebrà la nostra vila per la Festa Major, fou adjudicat el primer premi a la colla de Palamós (Agrupació Sardanista «Rosa Roja») en la que prenién part les nostres consòcies senyoretes Cèlia Esteva i Josepa Martí.

Rebin la nostra entusiasta felicitació, que fem extensiva als seus dignes companys, que tant treballen per a fer revivre la vella tradició sardanística del nostre estimat Palamós.

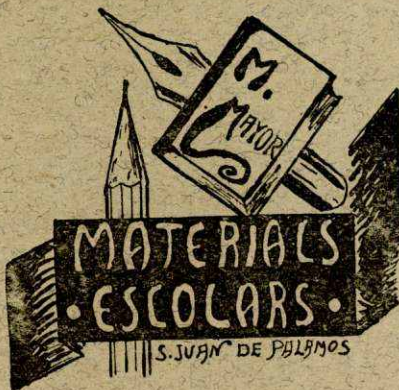
AUTOS DE LLOGUER Se us recomanen els de la casa Boñeras Major, 6 - Telèfon 22 Barberia - Palamós	<u>TAXIS FIGUERAS</u> Serietat Economia Rapidesa PALAMÓS
HOTEL I BAR <u>TRIAS</u> TOT CONFORT GARATX Telèfon 35 Palamós	S. PLAJA VILLENA Centre de Subscripcions de periòdics i revistes Pagès Ortiz, 49 Palamós
Josep Oliveras «Xiula» Casa de menjars a la carta i entaulat Vins del país de tota classe Avinguda F. Macià, 26 Palamós	DEMANEU GASOSES BATET REPRESENTANT: JOSEP POMÉS MAJOR, 49 - PALAMÓS
<u>CASA SITJAS</u> SASTRERIA I CONFECCIONS Vendes al major i detall <u>PALAFRUGELL</u> IMPORTANT: Si la compra arriba a 100 pessetes, s'obsequia- rà al comprador amb un metre de llana o un "sportman".	ALBERT NOGUER NOVETATS CONFECCIONS GÈNERES DE PUNT CARRER MAJOR PALAMÓS

IMPRESA GRASSOT - BLASCO IBÁÑEZ, 40 - TELÉFON 112 - PALAMÓS

DIDAC GARRELL

AGENT
CÓMERCIAL
COL-LEGIAT

TELÉFON 7
PALAMÓS

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADISSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 35
PALAMÓS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

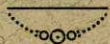
DOMENEC OLIVER

SERVEI D'ENCÀRRECS
ENTRE PALAFRUGELL, PALAMÓS
I BARCELONA

BARCELONA
Pau Iglesias, 11 (Princesa) - Telèfon 19844
Urgell, 25 - Tel. 32783 - Rec, 18 - Tel. 10302

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE

PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERÓN, 7
TELÉFON 14
PALAMÓS

La millor màquina
per a cosir i brodar

Wertheim
Ràpida, S. A.

La marca
de qualitat

Passeig Castelar, 3
Palamós

Calats i brodats mecànics
Especialitat en treballs
per a modisteria

Conçol Torró

Venda exclusiva
de les renombrades
llanes "La Balanguera"

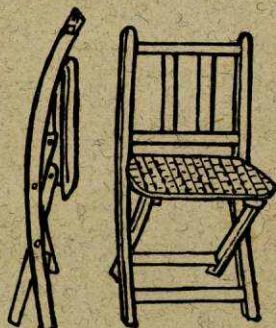
Passeig Castelar, 3
Palamós

AFAVORIU ELS NOSTRES ANUNCIANTS

Fusteria Mecánica - JOSEP JUBERT

FABRICA DE CADIRES

SANT JOAN DE PALAMÓS — GARCIA HERNÁNDEZ, 21 i 23

Tancat

Obert

Construcció d'Obres
de totes classes

Cadires per arrendar per temporada
i Festa Major, als envelats, cafés i bars;
pistes, piscines, fútbol i tota classe d'esport

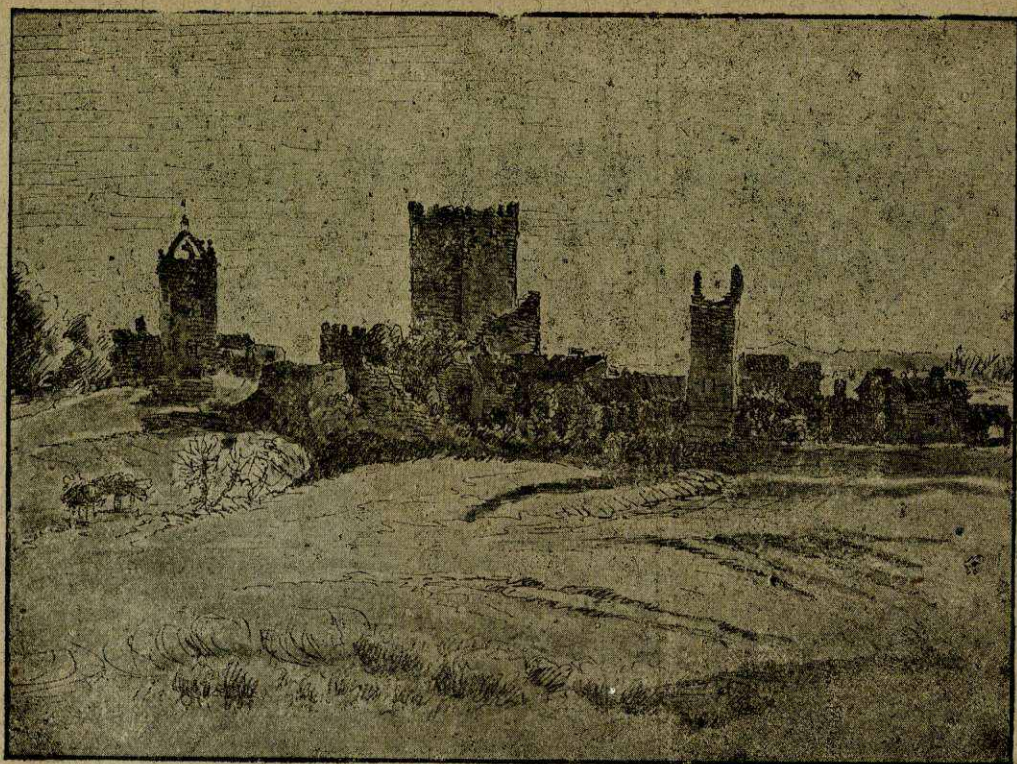
A preus reduïts

P
O
R
T
A
N
T
E
S

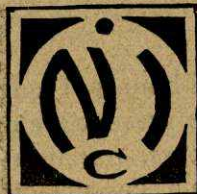
PALAMÓS

AGOST 1936

CASTELL I MURALLES DE PERATALLADA

DIBUIX DE F. VIDAL

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

EDITORIAL

QUAN aquestes ratlles apareixin en el nostre Butlletí, millor dit, quan el mateix Butlletí apareixi, ja farà alguns dies que la «I Exposició de Dibuix i Fotografia», serà clausurada,

Ha estat inaugurada el 12 de Juliol passat, després de varis ajornaments, tots ells aliens a la nostra voluntat.

Aquesta I Exposició, que en quantitat d'obres no és pas molt notable, ens obre una porta per l'esdevenidor, que és d'esperar ens condueixi vers camins d'èxit.

Tot i que petita en quantitat, resulta gran en qualitat, havent pogut observar-se, en tots els aspectes un gran encert i gust artístic, no debades remarcats pels nombrosos visitants que a tothora venen a admirar aquest nou aspecte de les nostres activitats.

Sembla, com generalment es diu, que s'hi hagin posat tots cinc sentits, tan els expositors, com els encarregats de distribuir les obres. Aquells, si és en fotografia, han tingut cura de triar les fotos més belles de les seves col·leccions; si és en pintura i dibuix, una atenció acurada perquè el llapis o el pinzell no corrissin una centèsima de mil·límetre més enllà de la línia marcada. Aquests han distribuït tan bé les obres, que no es trova cap buit per omplenar, ni es veu cap amuntegament enlloc.

Entreu a la sala. Tot seguit us agafa la sensació de trobar-vos enmig de produccions d'autors notables, i us sorprendreu quan us diran que les firmes no són conegudes més enllà del nostre cercle cultural.

No pot judicar-se d'altra manera. Un èxit més a apuntar als ja tan nombrosos del «N. I. C.». Un èxit sense regatejar cap extensió al mot. I és per això que tots els socis ens hem de sentir satisfets, tant els que hi han contribuït com els que no, doncs amb l'escalf de tots no és possible de fracassar, ans si alguna vegada es repeteix un acte, es fa sempre amb més encert i més esplendor.

Bé, amics, tot contemplant aquests quadres, que no podem deixar d'anomenar meravellosos, us diem: sempre avant!

El Festival Escolar

PER ARCADI BACH

Fa pocs dies, la nostra Vila, celebrà una Festa que l'honora i que omplenà de joia el nostre món infantil i d'emoció els que la presenciàrem. Ens referim al «Festival Escolar» que amb motiu de fi de curs, organitzaren les senyores Mestresses i senyors Mestres, junt amb l'associació «Amics del Grup Escolar de Palamós».

En aquest simple comentari, no volem detallar el programa que es desenvoluparà ni la bellesa del mateix, (altrament no sabríem, doncs tot el que diríem quedaria enxiquit davant la seva boniquesa).

Encara conservem l'emoció que ens produí, l'albirar dalt l'escenari, perfectament alienats els nostres infants. Emoció que es traduí en un extens murmurí d'admiració (que tothom interpretà a la seva manera) que durà diversos minuts. El que ens interessa és recollir l'estat emocional d'aquest auditori, per a deduir-ne que tenint el nostre poble una sensibilitat tan acusada, té una predisposició per a la comprensió, més encara, tractant-se de valors purament morals i espirituals que són consubstancials amb llur vida i llur grandesa.

Aquesta sensibilitat, principal camí per a la comprensió, és ofegada mantes vegades, gairebé sempre per una terrible apatía, que fa que es descongui, que no es compregui, que es critiqui la nostra Escola, produint uns efectes deplorables, demostrant una incivilitat indigna d'un poble com el nostre que aspira a ocupar, que ocupa ja, un lloc d'avantguarda dintre la nostra terra.

El deure de tots els vertaders aimants de la Cultura és el de foragitar aquesta apatía, de propagar, d'acostar, de fer conèixer, de compenetrar, de dignificar l'Escola popular, per una vegada coneguda, poder fer-ne una crítica serena, imparcial, per corregir defectes si és que n'hi ha, o esmentar-ne les qualitats, per així sortir al pas dels més refractaris que conscient o inconscientment o amb una ignorància supina, blasmen de l'ensenyament.

Nosaltres, tenint en compte com hem dit més amunt que el nostre element popular poseeix en estat de latència una gran sensibilitat, creiem que no costaria gaire, per micà de voluntat que s'hi posés, d'arribar a la completa compenetració de Poble i Escola.

Per això, actes com el suara celebrat, són necessaris, perquè a més d'ésser un estímul per als infants, serveixen per a despertar del son inconscient en què està sotmesa la nostra Vila i la desvetllen per una major comprensió, en bé de l'Escola i de la Cultura del nostre estimat Palamós.

Siluetes femenines

LES INSPIRADORES DELS GENIS

PER LA STA. M.ª DOLORS FONT

Bécquer, Schubert, Pestalozzi, Curie, genis tots per a una activitat diferent, conceberen un ideal femení en harmonia amb llur psicologia. No estimaren la dona vulgar, d'esperit gregari i ànima tancada a l'ambient espiritual, sinó pel contrari, la dona d'anhels i aspiracions.

Si les socis de N. I. C. sospirem per a un perfeccionament moral, bé devem interessar-nos en l'estudi d'unes heroïnes que saberen fer batre el cor sublim dels artistes. Interés no amb els ànims—que potser farien somriure—de desenvolupar un paper paral·lel al d'elles, sinó amb els de donar a la nostra societat moderna, un segell d'enlairament i espiritualitat.

Bécquer, Schubert, Pestalozzi, Curie, ens evoquen tants altres noms femenins: Júlia, Carolina, Anna, Maria...

* * *

Júlia fou la gentilíssima inspiradora de les «Rimes». La seva psicologia queda reflexada en les ratlles de Bécquer, especialment en aquells versos en què li diu: «Poèsia... ets tu.»

Júlia no solament tenia la gràcia dels seus ulls, blaus com un somni de primavera, sinó que també la de la seva animeta eminentment femenina. Júlia pensava i sentia com a dona artista. I si a voltes tenia un dolç somriure ple d'ingenuïtat i de tendresa, també a voltes sofria intensivament el mal de l'època, el sentimentalisme, que es traduïa en enyorança davant els somnis irrealitzables i les rompudes il·lusions.

Júlia Espí sabé ésser tota ella plena de delicadesa. El seu balcó de campanetes blaves tremoloses a l'airet suau del cap-vespre, el seu balcó, refugi protector de les gràcils orenetes, és una prova evident de què fins en els detalls, tenia una sensibilitat exquisida. Bécquer no tingué necessitat d'idealitzar l'estimada, puig que tota ella era ideal com una bella visió de poeta. I, potser per massa ideal, fou un impossible... Per això, les «Rimes» l'evoquen sempre amb aquell melangiós fervor que deixa la flaire d'un bell record ple d'amor i de recaença.

* * *

La Condessa Carolina, la noia a qui Schubert parlava d'amor amb el llengüatge de les belles simfonies, fou la realització de l'ideal del músic

És veritat que la seva subtil animeta estava amagada dintre d'un caràcter quelcom altiu que s'havia forjat en una societat allunyada fins a cert punt de tota corrent d'espiritualitat pura, però quan Schubert arribà fins a aquell esperit selecte, obtingué l'alliberació dels millors sentiments de l'estimada.

Potser Carolina, sense les càlides notes de la «Serenata» o de la «Simfonia en si menor», no haguera despertat les fibres dormides en el pregon del seu cor, però sens dubte Schubert sense la noia que sabé inspirar-li un amor ple de sentiment i intensitat—sense la noia vibrant, comprensiva, fervorosa davant l'art i davant l'amor—no hauria produït les seves més belles composicions musicals. Si Schubert fou el geni, Carolina fou la inspiradora. I el valiment d'aquesta és infinit, tota vegada que sense inspiració no hi ha artista.

* * *

En Anna Schultens no trobem la donzelleta somniosa i romàntica, sinó la dona altruïsta que aspira a un món millor i a una societat més enlairada. Anna és l'estimada de Joan Enric Pestalozzi, el gran filàntrop i sap acomplir fins a l'heroisme la seva missió de muller bona i de companya intel·ligent i comprensiva.

L'amor—l'etern sentiment—comença quan Pestalozzi és encara un infant i Anna és ja tota una noia seriosa. Un dia, Joan Enric s'atura davant l'aparador d'una dolceria i la filla del confiter li somriu plena de bonesa i efecte. El noi entra, no precisament per la llauminadura, sinó per la noia del tendre mirar, i ella—sublim més que mai—li aconsella de guardar els diners pels pobres i sofrents. Pestalozzi és un noi et però, com altres genis d'home ha sentit com a infant i d'infant ha sentit com a home. Per això comprèn ja, el tresor inmens que hi ha en el cor d'Anna i inconscientment comença a estimar-la.

Tota la vida d'Anna, és un espill de generositat, de comprensió, d'amor. La seva missió no és la de la muller que es lamenta a l'estimat que per massa somniador fracassa una i mil voltes, sinó la de la companya resignada i valerosa que no protesta de l'home que se sent «ciutadà abans que espòs». Per això és estimada amb amor i amb admiració i aconsegueix el que és més difícil d'aconseguir: que el sentiment que un dia inspirà, quedi immortalitzat dintre un cor, sense decepció final.

* * *

Maria Sklodowska la dona culta, plena de modernitat, envolta en la vida, febril i inquieta dels nostres dies, és la muller que somnià i escollí el científic Curie.

Si volem evocar-la la trobarem al laboratori, treballant prop de l'es-pòs, buscant amb anhel el radium meravellós que ha de curar tants ma-lalts, que ha de consolar tantes sofrences, que ha de tornar l'esperança i l'optimisme a tantes mares. També podem evocar-la des d'una fotografia en la que ens somriu amb bonesa amb els llavis, en tant que els ulls tenen una expressió penetrant, intensiva, absorts en no sabem quin pensament indefinible.

Bon nombre d'esperits petits, diuen: «massa intel·ligent, massa al-truïsta per a poder ésser una esposa ideal». Més, nosaltres ho defensem amb tota força. Si Maria al laboratori és la companya silenciosa i abs-treta de Curie, dintre la llar és la muller somrient i carinyosa, plena de feminitat, i la mare saturada d'amor pels seus infants.

* * *

Nosaltres, hem dit, no aspirem a desenvolupar un paper paral·lel al de la inspiradora del geni, però la nostra missió és encara més difícil. Aspi-rem a l'amor d'un dels joves dels nostres dies i—bon xic exigents—volem que tingui un bocinet de sensibilitat de Bécquer, quelcom de temperament apassionat i vibrant de Schubert, una ànima plena d'horitzons amplis i redemptors com Pestalozzi, una intel·ligència conscient que recordi la de Curie...

A totes ens decepcionaria un enamorat que no sentís l'encís poètic d'un clar de lluna o d'un cap-vespre prop del mar, com també ens decep-cionaria el comprovar que no li arriben fins al cor les càlides notes d'una Serenata. I si en parlar de política no hi endevinessim uns ideals de mi-llorar la societat i si davant d'un problema científic demostrés indiferència també ens sentiríem fonament decepcionades.

Pel nostre compte i com a comprensives fèmnes, no podem menys que sentir-nos —segons els moments— una Júlia, una Carolina, una Anna o una Maria. Perquè si bé la nostra missió no és de la inspiradora del geni és la de la companya plaent i alentadora que té de perfumar de poesia, aquest camí a voltes tan aspre...

Preguem l'intercanvi del portantveu
Afavoriu els nostres anunciant, ja que ells ajuden la nostra obra social

VISAT PER LA CENSURA

Perquè és tant blau el nostre mar?

PER LLUIS MARGARIT

Vora, voreta la mar
el bell palau de la dansa,
vora, voreta la mar
quin disfrutar amb delactança
Quin devassall de claror!
quin perfum vessen les noies!
quin goig la festa major!
il·lusions, somriures, joies...

A Palamós, com a tots els altres poble marítims, tot l'interès admiratiu es concentra a la vora del mar principalment en els dies de festa i molt més encara si aquestes són a ple estiu.

La Festa Major de Palamós, pot dir-se que tota es celebra vora la mar. Es en el passeig del mar el lloc de reunió de tots els forasters que aquests dies es reuneixen a la nostra Vila. Els que vénen dels pobles de l'interior de la comarca, tot i passejant-se pel passeig del mar, resten admirats, resten embadalits dels diversos tons que en les diferents hores del dia tenen les platges i llocs situats a la vora del mar; però el que els crida més poderosament l'atenció, és que el color blau predomina sempre i d'una manera poderosa sobre tota la gama dels altres colors.

És a la vora d'aquest tant admirat mar blau que s'aixeca el «bell palau de la dansa», com diu el poeta. Dintre l'envelat és on hi ha tot el brogit de la festa. Alegres orquestrines, ballables d'un ritme estrident i exòtic, uns joves conquistadors, elegants senyoretes abillades sumptuosament, en fi un cok-tail d'amor que embriaga.

Les orquestrines, els ballables, els trajos dels joves i de les senyoretes, tot el conjunt és una còpia del que estem acostumats a veure en el cine.

En el cine, en primer terme, i després en la ràdio, el desenvolupament de les comunicacions, la propaganda, les corrents turístiques, en fi l'anul·lació de les distàncies imposen normes similars a Palamós, com a Barcelona. La divisió d'Orient i Occident no existeix. A Barcelona com a Port-Said, a Londres com a Osaka, o Yokohama. A París com el Caire, a Coopenhague com a Hong-Kong i les illes del Mar Caribe, com en les de la Malàsia, a Miami i en el llac de Michigan es toquen els mateixos ballables i es porten els mateixos trajos en els dies de festa.

Escrivint al vol de la ploma he descrit les costums standaritzades que han arribat fins a la vora d'aquest mar tant blau, essent el que a mi m'interessava exposar, que l'admiració que sentien les persones al sortir del ball era la mateixa que sentien els forasters de l'interior de la comarca, quant hores abans, es passejaven pel passeig del mar.

Aquesta mateixa admiració pel nostre mar d'un tó tant blau en el fons de les cales i platges la senten també aquesta imponent gernació que invadeix tot el nostre litoral en els dies calurosos de l'estiu, desitjosos d'imitar ara, no el trajo i les costums de les festes, sinó les maneres també standanitzades de les grans platges que han esdevingut el model i l'admiració de totes les altres de categoria inferior.

En la platja que, a més de la pell agafar aquell tò bon mate que li dóna el sol i l'aire de mar, s'agafen aquests modals propis de la joventut moderna, com és, per exemple, saludar-se de tu en el moment de la presentació, etc.

Perquè és tan blau el nostre mar que és l'admiració del foraster de l'interior de la comarca quan es passeja a la seva vora, del ballador que surt de l'envelat de costums standaritzades i de la joventut que reviu el culte al sol en les platges de costums tant standaritzades com les anteriors?

Conta la llegenda que hi havia en les nostres costes un castell secular de torres molt altes i robustes coronades de merlets i espitlleres on hi vivia un valent cavaller amb la seva filla Rosmunda, jove de divuit anys.

Rosmunda habitava amb les seves criades la torre més alta de l'inexpugnable fortalesa; tenia els ulls blaus com el cel que retallaven els merlets, i el cabell daurat com la cabellera del sol en els mesos de la primavera.

Els més joves capitans de la host reial somniaven amb el seu amor i no perdien cap ocasió per demostrar-li el seu afecte i el tribut de la seva pleitesia.

Rosmunda distreia les seves llargues soledats, motivades pels afers guerrers del seu pare, vídu des de que ella havia vingut al món, filant, llegint en els llibres de «Horas» primorosament miniaturats, o extasiant-se davant l'immens panorama que s'obirava des d'aquell alt mirador. A més li agradaven en gran manera les flors i recullia entusiasmada les poques que brotaven entre les roques, sobre les quals estava emplaçat el castell; morades flors d'estepa, marguerides blanques com la neu i lliris blaus com el cel sense cap núvol i el mar sense l'escuma.

Bernard, el més jove paladí de la host, coneixia molt bé l'afició de Rosmunda per les flors i amb més gust que cap altre li satisfesia contentar aquell innocent caprici tota vegada que ella, per la seva part, en més d'una ocasió li havia desmostrat la seva deferència.

Per això el valent i enamorat jove s'havia format aquell dia el propòsit de reunir un pomell de lliris blaus que creixien al llindar mateix de l'imponent abisme, en una roca materialment penjada sobre el mar.

L'arriscat, quasi l'impossible del seu propòsit, l'avalorava més, doncs molt bé coneixia Rosmunda el lloc on havien crescut els lliris i el temerari de volguer-los agafar.

Però això enlloc d'acovardir a l'enamorat galan li donava nous ànims. Terrible sort la de Bernard!

Ni els seus potents músculs d'acer, ni la seva provada sang freda li varen valguer, va pagar amb la vida la seva temeritat, el seu cos rodà ensangrentat pels penyescals fins arribar al mar on varen caure també els lliris blaus que havia pogut arrencar.

Quantes llàgrimes vessà després Rosmunda al recordar la trista sort del seu enamorat!

Serà una evocació de la tràgica disort la sanguinolenta coloració que tenen els penyescals al sortir i al pondre's el sol, i l'intens to, propi dels lliris blaus, que tenen les aigües del mar en el fons de les nostres cales i platges?

VALORS

PER l'*Espigolaire*

II

Esmerçarem l'altre dia, que les masses populars, que les democràcies en el·legir els seus governants, aspiren a la possessió de la síntesi de totes les valoracions: Veritat, Bé i Bellesa.

Però, aquesta síntesi o resum de totes les valoracions, en els programes de govern sol ésser expressada en un sol mot: «Cultura». Més, la cultura és a la fi el resultat lent, però persistent del desenvolupament de les complexes energies de l'home. Amb altres paraules. La cultura ve a ésser el fruit del procés educatiu, car no pot concebre's una cultura autèntica, vertadera, sense una educació prèvia. I com que l'essència de l'educació no és altra cosa que un conjunt de reflexions filosòfiques sobre la «cultura», d'ací es pot deduir que la missió dels governs no és altra, sinó la que correspon als filòsofs. I potser per aquest motiu, el deixeble dilecte de Sòcrates, Plató, el filòsof idealista, volia que els dirigents de la seva «República» fossin pensadors. Plató, doncs, volia' entregar la responsabilitat de la difícil obra de govern a mans de l'aristocràcia del saber, «veritat»; de l'aristocràcia del voler, «bé» i de l'aristocràcia del sentir, «bellesa».

I, després de més de vint-i-dos segles que han transcorregut des de què Plató escrigué la seva obra, la Història torna a repetir la seva tesi: els pobles van a la recerca de governants que siguin posseïdors d'autèntics valors.

Però, el món dels valors és tan extens, tan complex que s'endinsa i apregona en l'espessa selva de la Filosofia. Amb tot, però, podria arriscar-se en fer una divisió de tots els valors i agrupar-los en dues branques: «valors vitals» i «valors espirituals».

Aquell esportista que xifrava totes les seves aspiracions en enfortir els seus òrguens—i que esmerçarem el primer dia—és el prototipus dels que aspiren a gaudir dels «valors vitals». No hi ha el més lleu dubte que l'esportista persegueix un valor autèntic. La salut constitueix un principi necessari, un premissa indispensable per tal de realitzar altres valors. I, així, per exemple, la persona que aspirés a conquerir consemblants perquè fruïssin del valor del Bé, per abrandat que estés el seu esperit del valor moral que representa la idea d'un ésser supraterranal, no podria rea-

Esportiva

EL CAMPING

PER FRANCESC GARRELL

Acampar és viure a l'aire lliure sota aquest abric portàtil i lleuger que anomenem tenda. Acampar és reposar en el si dels boscos, en la sorra blanca i fina de les platges, en les vores dels tranquils llacs muntanyencs, en el peu de les muntanyes que aixequen llur testa fins al cel blau. Acampar és la serena contemplació de la Natura que predisposa l'ànim a la quietud tan necessària en l'agitada vida moderna. Acampar és viatjar a la recerca de bells llocs on plantar els pals de la tenda. Acampar és respirar cada nit un aire diferent, més pur, més sa, si cap, que el de la vetlla anterior. Acampar és canviar cada dia el lloc de l'habitació portàtil i efímera. Acampar és penetrar en la misteriosa intimitat dels monts i dels boscos que deixen en l'ànima un perfum d'aventura. Acampar és portar

litzar-lo si mancat de salut no li fos possible traslladar-se on ella desitjaria. I com tampoc fóra possible, sense salut, que un enamorat del valor de la veritat científica s'entregués a la tasca humanitària de despertar aptituds intel·lectuals o manuals, és a dir, d'assenyalar fites perquè els mateixos deixebles trobin les petges del valor «veritat». Cultivar, doncs, la cultura física és realitzar un valor autèntic, necessari, primordial.

Però, si per vida entenem solament el conjunt de processos amb els quals es distingeix l'orgànic de l'inorgànic, és possible que atribuïm, que donem un valor a aquesta vida purament vegetativa. I és necessari, és indispensable—avui més que mai—que pensem en una altra vida que realitza «valors espirituals». Aleshores la vida té una finalitat més enlairada. I aquest sentit de la vida fou interpretat ja abans de la nostra era: Sòcrates, es negà a creure als seus amics en aconsellar-li que fugís de la presó per tal de lliurar-se de la mort. Heus ací la idea del valor moral que representa «l'autoritat llegítima» portada fins a l'heroisme. Un segon exemple, el tenim en Plató, quan recomana als educadors del seu Estat ideal que practiquin la música amb els infants, puix aquest art, segons ell, fa néixer bells sentiments de bondat i aclapara les passions. Heus ací una idea del valor estètic.

Una sola flor era suficient perquè el geni de Goethe tingués un motiu per a veure-hi la mà d'un ésser superior a l'home. Heus ací un valor pregonament moral i religiós.

I per acabar, avui, remarcuem el valor espiritual de la «llibertat» que posseïen els dos herois militars espanyols que honoren les primeres pàgines de la Història de la segona República

(Continuarà)

una vida sana, activa, tonificant que emplena l'esperit de records meravellosos.

Els beneficis que ens reporta el camping són nombrosos i variats: una vida frugal en constant contacte amb la Natura, una atmosfera sana i plena d'oxigen que activa la respiració, uns nervis tranquils, una digestió afavorida per l'exercici, una pell colrada pel sol, una tranquil·litat d'ànim jamai sospitada, una amical i franca camaraderia i l'adquisició d'aquella filosofia necessària a tot acampador.

El camping pot ésser solitari o col·lectiu. La solitud és un repòs per l'home, és estar deslligat de totes les servituds i traves socials; però hi ha caràcters que no els plau la solitud i prefereixen trobar companys per poder canviar llurs impressions i participar junts de les alegries i treballs de l'acampador.

En el camping col·lectiu hi ha dues variants: una consisteix en deixar a cada un la llibertat i la independència material, cada acampador té la seva tenda i els seus estris i no participa de les activitats comunes més que per a seguir junt amb els altres l'itinerari i horari de l'excursió. En la segona variant, més col·lectiva, els acampadors s'associen per equips, cada un dels quals té la tenda i la cuina comuns, aquest sistema, més econòmic, té l'inconvenient de lligar estretament l'acampador amb els seus companys; però quan hom està en bona intel·ligència i franca camaraderia presenta grans avantatges.

Per a fer camping es pot viatjar en bicicleta, en moto, en auto, però no hi ha dubte que el millor sistema és el camping pedestre; la bicicleta, l'auto,... etc. tenen l'avantatge de la major rapidesa i comoditat, però tenen l'inconvenient de lligar l'acampador a la carretera; en canvi en el camping a peu, hom pot anar on més li plau sense traves de cap mena, no s'està obligat a seguir una ruta fixa i es poden resseguir el mateix els cims d'una carena que els caminets d'una vall, i al capvespre quan una gran quietud plana damunt els camps i boscos i tot convida al repòs, quan no se sent altre rumor que la piuladissa dels ocells entre el brancatge o la cançó llunyana d'algun camperol que, acabada la feixuga tasca quotidiana, retorna a la llar; en aquesta hora màgica del capvespre, hom no està obligat a acampar a unes passes de la carretera, on arriben la pols i la remor dels autos que passen bronzents, sinó que hom planta els pals de la tenda en qualsevol clar del bosc sobre l'herba tendra i fina, catifa que la mare Natura ens amorosa depara, i sota els pins que perfumen l'aire amb llurs emanacions balsàmiques; o en la sorra fina i neta d'alguna cala ignota perduda entre els pins i reposar allí les fatigues del dia i dormir vetllat pel freseix de les ones i la llum inquieta dels estels.

En el camping com en tots els esports, cal tenir en compte una tècnica; molts excursionistes han renunciat al camping per una mala comprensió d'aqueixa tècnica. Tres coses són essencials per a acampar. Estar entrenat. Escollir bé l'itinerari. Viatjar poc carregat.

L'omissió o la mala interpretació d'una d'aqueixes tres coses porta al fracàs i el camping en lloc d'ésser un divertiment i un esbarjo és una molèstia i un avorriment.

Noticiari

Amablement invitats pel Sr. Francesc Vidal, tinguerem ocasió de conèixer i saludar a l'il·lustre compositor Mestre Morera.

L'acompanyàrem a una visita al museu «Cau de la Costa Brava», del qual féu grans elogis, honorant el seu «Llibre d'Or» amb la seva signatura.

Després d'una estona de conversa, ens acomiadàrem, tot servant un bon record del gran Mestre, l'amabilitat i senzillesa del qual ens deixà gratament sorpresos.

Molt important ~ El Consell Directiu, ha pres el següent acord:

«Que mentre durin les actuals circumstàncies anormals, queda suspesa l'admissió de nous socis.

Al seu dia serà notificat aquest acord a la General i serà anul·lat per altre, en sessió ordinària de Junta».

AIGUA MINERAL DE **PANEDES**

IMMILLORABLE PER A L'ESTÓMAC

LA MÉS ECONÓMICA

Fall de la 1.ª Exposició de Dibuix i Fotografia

Premis fotografia

Premi d'honor: ALBADA, de Ll. Maspera.—*Premi paisatge:* FORNELLS, d'E. Esteva.—*Premi marina:* MOTIU DE MAR, de Ll. Maspera.—*Premi excursionisme:* DECLARAT DESERT.

Premis dibuix

Premi d'honor: SANT JORDI, de la senyoreta G. Ramon.—*Premi pintura:* POU, de Josep Condom.—*Premi dibuix llapis:* GERTRUDE MICHAEL, d'A. Bach.—*Premi dibuix a la tinta:* MARINA, J. Soler.

DEMANEU AIGUA MINERAL DE **PANEDES**

ÉS LA MILLOR AIGUA DE TAULA

ESCOLLIU SEMPRE **PANEDÉS**

AUTOS DE LLOGUER

Se us recomanen
els de la casa
Bañeras

Major, 6 - Telèfon 22
Barberia - Palamós

TAXIS FIGUERES

Serietat

Economia

Rapidesa

PALAMÓS

S. PLAJA VILLENA

Centre de Subscripcions
de periodics i revistes

Pagès Ortiz, 49
PALAMÓS

DEMANEU

GASOSES BATET

REPRESENTANT:

JOSEP POMÉS
Major, 49 - PALAMÓS

Josep Oliveras "Xiula"

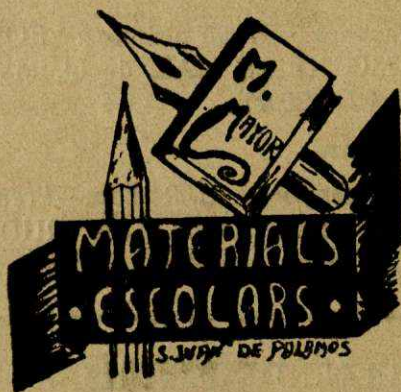
Casa de menjars a la carta i entaulat
Vins del país de tota classe

Avinguda F. Macià, 26
PALAMÓS

HOTEL I BAR TRIAS

TOT CONFORT
GARATGE

Telèfon 35
PALAMÓS

ALBERT NOGUER

NOVETATS

CONFECCIONS

GÉNERES DE PUNT

CARRER MAJOR

PALAMOS

DIDAC GARRELL

AGENT
COMERCIAL
COL·LEGIAT

TELÉFON, 7
PALAMOS

CALÇATS SALA

LA CASA ON HI TROBAREU
ELS MILLORS MODELS

PREU FIX
Palamós

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADISSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 35
PALAMOS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

DOMENEC OLIVER

SERVEI D'ENCARRECS
ENTRE PALAFRUGELL, PALA-
MOS i BARCELONA

BARCELONA

Pau Iglesias, 11 (Princesa)-Teléfon 19844
Urgell, 25 - Tel. 32783 - Rec.-18 - Tel. 10302

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE
PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIO I REPARACIO
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERON, 7
TELÉFON 14
PALAMOS

La millor màquina
per a cosir i brodar

Wertheim
Ràpida, S. A.

La marca
de qualitat

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Calats i brodats mecànics
Especialitat en treballs
per a modisteria

Conçol Torró

Venda exclusiva
de les renombrades
llanes «La Balanguera»

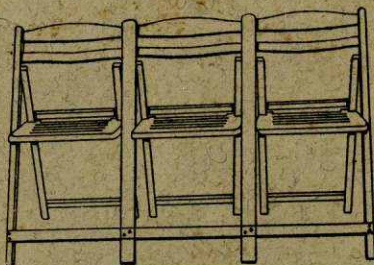
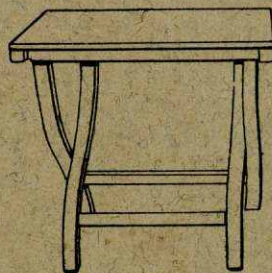
Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Fusteria Mecànica - JOSEP JUBERT

FÀBRICA DE CADIRES

S. Joan de Palamós - G. Hernández, 21 i 23

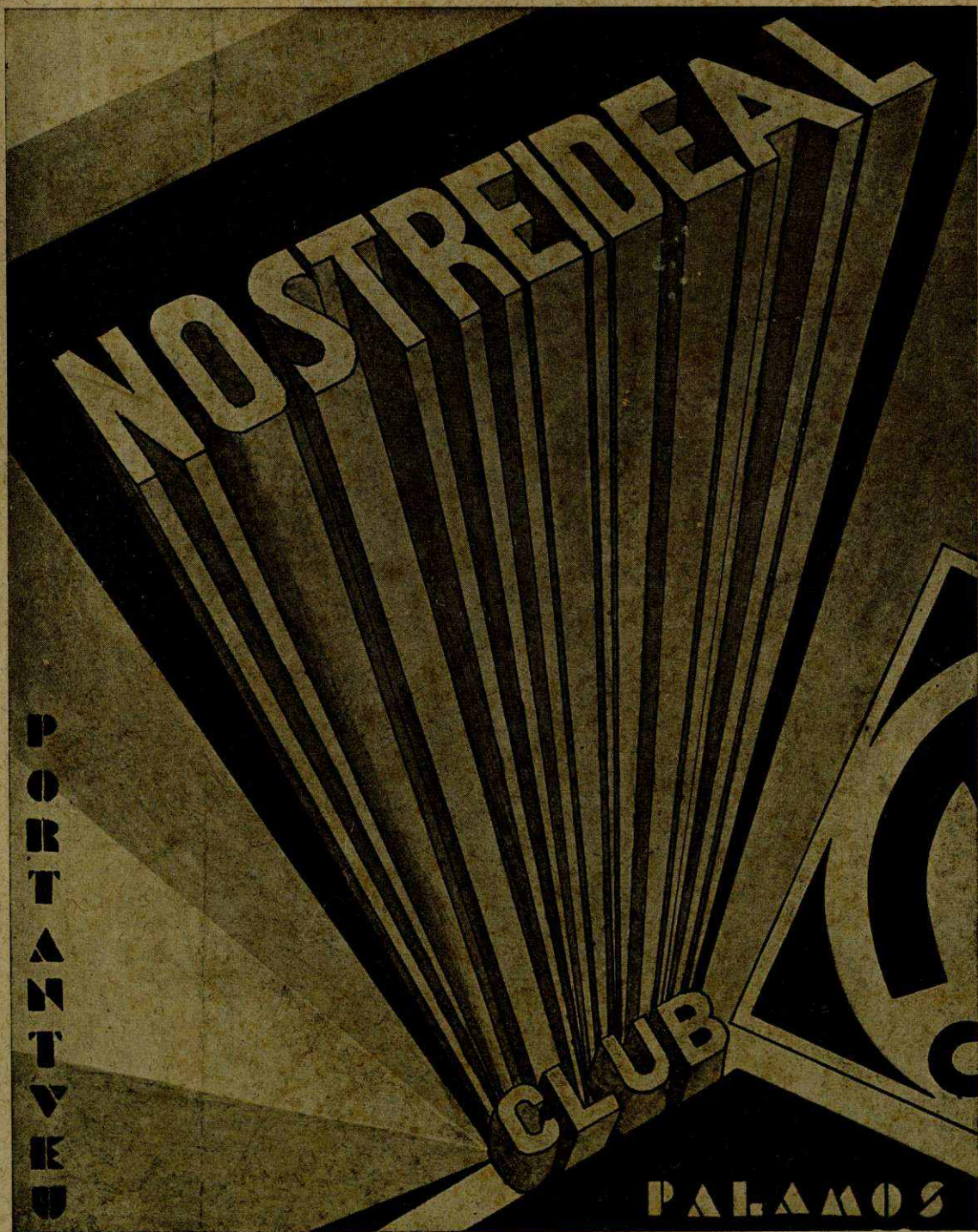
**Construcció d'Obres
de totes classes**

Cadires per arrendar per tempora-
da i Festa Major, als envelats,
cafès i bars; pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport

A preus reduïts

Impremta J. JOVÉS - Pi i Margall, 20 La Bisbal

SETEMBRE DEL 1936

S. PLAJA VILLENA

Centre de Subscripcions
de periòdics i revistes

Pagès Ortiz, 49
PALAMÓS

DEMANEU

GASOSES BATET

REPRESENTANT:

JOSEP POMÉS
Major, 49 - PALAMÓS

HOTEL I BAR
TRIAS

TOT CONFORT
GARATGE

Telèfon 35
PALAMÓS

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

DEL PALAMÓS ANTIC

per Lluís Barceló i Bou

N^O fa pas gaires anys que un dels carrerons propers a l'estatge social de «N. I. C.» encara se'n deia «Calle de la Bombarda» i en tots els plànols de Palamós del 1650 a 1808 sol figurar en aquest mateix indret una bateria.

Això ens ha mogut a recollir una dada que havem trobat en un vell manuscrit de l'Arxiu de l'extingida Comunitat de Preveres de Palamós que, copiada literalment, diu així:

MEMÓRIA

«Als 19 de Matx 1684, trobantse asitiada la ciutat de Gerona per los francesos, per lo Sr. Don Francisco Barona, General de la Artilleria y Gobernador desta plaça de Palamós, fench demanat ha esta Comunitat fos servida intentar detrás la iglésia una bateria o Baluart, nomenantse lo Baluart dels Capellans, y encontinent dita Comunitat ho posà en obra, anant lo rector y Beneficials fora de la vila asercar faixina i lo dit Sr. General pera la disposició de dit forti nos donà lo Capità de la Artilleria, Condestable, Artillers, y molta altra assistència de tot lo necessari Y tota la Comunitat junta sempre assistint. Se féu dit Baluart o bateria ací que se intitulà lo Baluart dels Capellans, los quals heren los següents: Salvi Pevingut, Rector; Antoni Sans, Jaume Botet, Antoni Vilaret, Francisco Sels, Pau César, Joan Corgoll y Isidro Gallart»

De manera que aquest indret que uns quants estudiosos han escollit per lloc de descans i d'estudi, fou en altre temps i durant molts anys, un lloc de guerra, o quant menys, dedicat a la defensa de la vila.

Als nostres consocis

PER ARCADI BACH

Potser serà contraproduent per als efectes exteriors, l'adreçar-nos als nostres companys i consocis per a dir-los-hi el que ja fa bastants dies que pensem de la marxa bon xic ralentida del nostre volgut Club. No us estranyeu, doncs, si emportats tal vegada per un excés d'efecte vers la nostra Societat, posem al roig viu, la per nosaltres poc falaguera realitat.

Abans, no fa pas molts mesos, quant anàvem al nostre Club, ho fèiem amb la seguretat que l'estona que hi romandríem ens seria agradable, doncs l'ambient que s'hi respirava tonificava el nostre esperit i ens omplenava d'optimisme.... Ara....

Hi ha els mateixos amics, les mateixes amigues, però no hi ha el que aleshores hi havia. Què ha passat? Nosaltres ho preguntem als nostres consocis. Estem segurs de què cap no s'atrevirà a contestar-nos Però tots, segurament que estaran amb nosaltres en què l'aire que es respira des de no fa molt temps al nostre Club, s'ha enrarit. I, afegim que de continuar així, se'ns farà gairebé irrespirable.

Essent els socis els mateixos, l'ideal el mateix, què es el que ha passat, repetim?

Aquesta pregunta és curulla d'acusacions i de retrets, però aquests no són fets particularment a ningú, però sí, adreçats a tota la col·lectivitat.

Precisament per això, per tractar-se d'un—diem-ne—desviament (no ens atrevim a nomenar-ho d'altra manera) col·lectiu, i és per el que hem cregut un deure, el cridar l'atenció dels nostres amics i consocis.

Nosaltres, en aquests moments de crisi societatària, voldríem que tots reflexionéssiu, us donéssiu compte de la responsabilitat que individualment contraieu, i esmenéssiu poc a poc, aquest desviament de què us parlàvem suara, i tornés assolir el nostre Club, el ritme que no tenia d'haver abandonat.

Al demanar-vos que reflexioneu, us demanem també que feu un auto-examen del comportament llur i, al fer-ho ho fem convençuts de què a tots, salvant honroses excepcions, si el feu amb sinceritat, no restareu molt satisfets de la vostra manera d'ésser i d'actuar en el si de la nostra Societat.

Perquè amics, tots ja sabeu la nostra finalitat i el perquè fou creada;

L I T E R À R I A

PINZEL·LADES

PER MARIA ALBERT

La tarda comença el seu cant peresós.

El Sol aclapara els nervis ja lassos de sentir inquietuds.

Sentada a la roca menuda, esguardant la mar, les hores s'escolen sense que en mi deixin cap rastre. L'ombra d'uns pins i el cançoneig de les seves fulles em fan companyia.

No tinc res més a esguardar que la cala petita on estic arredossada; la cala emmarcada de cel i de mar.

Es sent el cant alegre d'animalons que tenen cataus entre les branques.

Només ells trenquen el silenci. El demás, sembla que reposa a mesura que la tarda camina.

S'ha girat un vent suau. La mar copsa tot seguit l'alenada. Les

tots sabeu que no solament s'ha d'anar hi a passar l'estona i a conversar (si almenys s'hi conversés) entre els companys, sinó que hi tenim d'anar a fer alguna cosa més; hi tenim d'anar perfectament compenetrats amb el nostre LEMA, amb el NOSTRE IDEAL, que fou el que ens ajuntà, hi tenim d'anar saturats d'ansies de renovació, de millorament espiritual, de fam de saber, d'envigorir el nostre cos, de sanejar-lo moralment i física per mitjà de la CULTURA i l'ESPORT, bandera que tindria d'onejar orgullosa per a tots els indrets del nostre Poble i que veiem amb dolor, com es replega acovardida i gairebé avergonyida de la Societat que un dia la feu volejar orgullosa i que ara no té ni forces per a contenir-la.

Contra aquest desviament, nosaltres llancem el S. O. S. i ens refugiem i a l'ensems confiem en la part sèria i sana de cada un, esperant que joves irreflexius i irresponsables, us sentireu SOCIS i al dir socis us diem dignes del NOSTRE IDEAL CLUB.

Comentaris lliures

Els homes de lletres en la intimitat

PER LLUIS MARGARIT

L'altre dia, llegint a l'acreditada revista catalana «MIRADOR», l'article titulat «Homes de lletres, homes d'afers», va acudir-se'm l'idea d'escriure el present article, tota vegada que el tema no fuig de la pauta que ens proposarem seguir en la publicació del nostre Portantveu.

L'esmentat article, explicava els guanys que produïen les obres a llurs autors en diverses èpoques. El meu propòsit però, és explicar algunes anècdotes relacionades amb el geni, el caràcter o la manera d'ésser dels autors que esmentaré o que fan referència a les seves obres.

Tenint en compte el reduït espai de què hom pot disposar, em limitaré a exposar alguns cassos dels moltíssims que podria citar.

D'entre els escriptors catalans: el plorat Ignasi Iglésies tenia la costum

aigües es revoltien poc a poc. Les ones s'aixequen mandroses.

Es va ponent el Sol. Les pinzellades que posa damunt tot el que besa, són de tonalitats brillants. Fereix la mirada contemplar la brillantor de l'hora. Tot resplendeix en rebre l'adéu de l'astre solitari que s'esmuny.

L'encís es trenca. El vent agafa més força i sotragueja les ones amb fúria.

El Sol ja no brilla. Les muntanyes de ponent es guarden per a elles la besada. I la mar s'aixeca més i més; agafa un color gris que de tant gris fa pausa.

El vent porta als meus peus un esquix d'ona geganta. La pell s'estumeix. Una esgarripança s'apodera de mi... L'esguard que llenço a l'immensitat em fa veure la venjança que ha prè la mar contra el vent agosarat que destorbà son bell repòs.

L'escuma blanca avança com si volgués engolir-se'm.

La mar es tan gran!... A voltes m'espanta.

d'exposar en llapis, els seus conceptes literaris i en fulls de paper quadriculat. Després de corregir-les en tinta, les donava al caixista.

El que fou patriarca de les lletres catalanes, Santiago Rusinyol, era tan desordenat com vari: tan aviat pintava com escrivia.

Angel Guimerà, quan volia planejar l'argument d'alguna obra, anava a algun poblet de Catalunya. Així era com s'inspirava i exposava, més tard, en les quartilles.

A Madrid, l'autor de «El encanto de la bohemia», Robert Castrovido Eduard Zamacois, González Ruano, Jardiel Poncela, Emili Carrere i molts altres més, escrivien els seus bells articles i novel·les, sobre la taula del cafè. N'hi han que es porten tinta i ploma, doncs no poden veure l'estilogràfica; són éssers familiaritzats amb la fressa i amb l'impertinència que disfruten aïllant-se de la gent, encara que aquesta costum els hi costi un esforç mental molt accentuat.

Valle Inclán escrivia en el llit. Jacint Benavente també sol fer-ho al llit, sobre una taula plegable que té clavada a la paret. Felip Trigo no podia treballar sinó en quartilles molt més petites que les de tamany corrent i aquestes tenien d'ésser de colors variats.

D'entre els forans: Molière, el gran Molière, a mesura que escrivia les seves comèdies, les donava a llegir a la seva criada. Si a aquesta no li agradava un quadre, el poeta sense pensar-s'hi gens el tatlava. Aquella bona dona, per Molière era la seva «prèvia censura».

Un altre gran poeta fou Delille, però molt poc treballador; la seva esposa per fer-lo treballar, el tancava en clau a la seva habitació. Quan Delille cansat d'escriure recobrava la seva llibertat, la seva muller li deia a manera d'explicació: «Res, tens de treballar; ja saps que cada ratlla teua ens val cinc francs».

Pel contrari, Balzac fou un esclau del treball. Es retirava a les sis de la tarda i es llevava a les dotze de la nit; llavors escrivia quartilla darrera quartilla que tirava a terra sense llegir-les. Al mig dia, quan el seu criat li servia el dinar, les hi feia recollir i portar-les a l'impremta.

Els caixistes de la seva època temien els seus escrits, doncs després, en les proves els hi refeia totalment. Teofil Gautier, a propòsit de les correccions de Balzac, diu: «Unes ratlles grosses sortien del principi, del mig, pel final, de les frases cap als marges de dalt, de baix, de la dreta, de l'esquerra, amb infinitat de correccions. A voltes, semblava un castell de focs d'artifici, dibuixats per una criatura. Del primitiu text a penes quedava cap paraula. L'autor emprava tota mena de signes: creus, cercles, signes grecs, àrabs.... figures il·legibles per cridar l'atenció del tipògraf. Tires de

ESPORTIVA

Acampada de platja

PER JOSEP PACREU

Els passats dies 31 de Maig i 1.er de Juny, efectuàrem sis companys i el que escriu una acampada a la magnífica platja de la «Conca».

Bonica platja, situada entre S'Agaró i la Platja d'Aro, és un lloc ideal per acampada d'estiu; bona ombra i frescor amb un reconet solitari on plantem les tendes, un petit kiosk de revenda de begudes que hi ha gent molt amable i aigua en abundor.

Sortim després de moltes dificultats el diumenge dia 31 a les 7 de matí, (volíem sortir el dissabte, però va ploure molt), i tot fent broma i cantant, arribem a la Conca a mig matí; tot seguit escollim el lloc i plantem les tendes, esmorzem, ens vestim de bany i anem a visitar S'Agaró, els bonics i moderns xalets tots d'un gust refinat; després de bella estona retornem a la platja, ens banyem i amb molta gana anem al campament a assaborir uns macarrons que encertadament ha preparat un company que

paper plenes de paraules, anaven afegides a l'original amb agulles.»

Aurora Dufin, la «George Sand» treballava vuit hores diàries i també sempre de nit.

Gustau Flaubert, en deu hores no feia una quartilla; aquesta, com és natural era implacable i meravellosa.

L'autor de «Los tres mosqueteros» tenint una botella de gasosa al seu davant, mentre treballava, ja estava content.

El sùmmum de l'extravagància fou Baudelaire. Tan aviat se'l veia mal vestit, com vestit amb molta elegància. Quan tenia diners, es vestia amb gran luxe, essent l'admiració dels seus amics.

En certa ocasió, manà a un sastre que li fes una levita blava, amb botons daurats. Després de nombroses proves i content a la fi Baudelaire aèstít ja i esguardant-se al mirall, digué tot seriós al sastre: «Faci-me'n una dotzena com aquesta.»

és amb aquest motiu molt felicitat.

Havent dinat, prenem cafè al kiosk de la platja, després anem a passar la tarda a la pista d'esbarjo de S'Agaró on fem amistat amb belles senyoretes, ballem i ens divertim d'allò més, quedant convingut reveuren's l'endemà. Ens acomiadem d'elles i retornem al campament on cadascú prepara el seu sopar; tenim després una sessió de cant a l'aire lliure sota la lluna a càrrec d'un company cantador i anem a dormir amb aquella tranquil·litat que dona sentir-se lluny del soroll i les preocupacions de la vida ciutadana.

Dilluns, dia 1.er de Juny, ens llevem a les quatre del matí, prenem un bany per combatre el sol (el bany a aquesta hora és deliciós) i tot seguit preparem el xocolata que tothom ja està esperant; ens vestim i anem a Sant Feliu de Guíxols a fer les compres pel dia, després de passar bona estona discutint i fent broma amb les venedores i ja aconseguides les provisions retornem al campament, ens banyem i preparem l'arroç. Després de dinar, prenem cafè com el dia anterior, recollim les tendes, carreguem les motxilles i passem per S'Agaró on ens deturem a passar una altra deliciosa tarda entre dansar i conversem amb les simpàtiques amigues del dia abans; cap al tard ens acomiadem d'elles i pugem al cotxe que ens porta a Palamós.

Ja arribats, ens acomiadem molt satisfets d'aquests dos dies passats en companyonia tot i desitjant fer una altra sortida ben aviat.

Preguem l'intercanvi del portaveu

Afavoriu els nostres anunciant's, ja que ells ajuden la nostra obra social

AIGUA MINERAL DE **PANEDES**

IMMILLORABLE PER L'ESTÓMAC

LA MÉS ECONÓMICA

CULTURAL

Perquè hi ha pocs melòmans

PER JAUME BANYERES

Temps enrera, vaig publicar en un quinzenal palamosí, un article en el qual al·ludia, entre d'altres coses, les dues menes de preparació, d'estudi, que s'han d'imposar els músics executants: la preparació tècnica i la preparació espiritual. No m'aturava, per cert, en analitzar-les sinó que, simplement, les senyalava perquè creia, i crec encara, que la preparació de l'esperit passa, a molts, desapercebuda.

Permeteu que torni a insistir sobre aquest tema, no pas precisament perquè cregui que les meves paraules d'aleshores haguessin estat deixades de banda,—cosa, altrament, molt possible—, sinó perquè considero que això d'oblidar, o bé desconèixer, la preparació de l'esperit provoca fatals conseqüències i és necessari, per tant, denunciar-les constantment per al bé de tots i de la música.

Al meu entendre, no hi ha gaires melòmans degut principalment al fet que una gran part de les persones d'esperit elevat i sensible, es pensen que la música només poden entendre-la els músics, o bé, dit d'una altra manera, creuen que la música no va per al seu esperit.

Abans de tirar endavant, m'aturaré un moment per a dir que totes les persones sensibles, pel fet de creure que la música no és per a elles, donen prova de no conèixer i d'ignorar llurs propis sentiments. A mi, francament, em fan pena perquè, privilegiades com són al posseir una ànima romàntica i delicada, fugen de la música conscientment i voluntàriament allunyant-se, així, d'un goig indescriptible, és a dir, de l'únic doll d'espiritualitat que, com a bàlsam radiant, colmaria les inquietuds, les ànsies i els neguits de llur ànima. Ben breu: s'aparten de l'èxtasi perquè volen.

Endavant.

A cop d'ull sembla que, en efecte, tots els músics han de comprendre la música; però no és pas ben bé així. Un músic podrà haver passat cinc o sis o deu anys treballant, a casa seva, per a arribar a dominar un instrument determinat; a la fi, però, després d'haver vençut i superat els obstacles tècnics, haurà obtingut només això: mecanisme, tècnica. És clar que el músic posseirà certs avantatges que el profà, de moment, no les hi

haurà pogut igualar, però de cap manera aquest petit privilegi podrà situar-lo en un pla de preferència. Tant el que és músic com el que no n'és gens necessiten, si volen comprendre la música, preparar-se l'esperit, cultivar-se'l íntimament.

Perquè jo crec, en efecte, que la preparació musical de l'esperit és una qüestió íntima; és mediació i observació. Ni a vós ni a mi no ens poden guiar ningú més que no siguin els mateixos clàssics. Em sembla d'una gran utilitat llegir i estudiar llurs biografies; al meditar-les, sobretot, proporciona al futur melòman unes descobertes lluminoses i delirants que fan pressentir l'èxtasi, que inciten a l'abandonament absolut de la matèria i a transportar l'esperit cap a horitzons amplíssims, on l'ànima s'exalti i vibri enmig dels deliris sonors.

Es tracta, simplement, de comprendre un llenguatge i de familiaritzar-s'hi. Per tant, és necessari escoltar de quina manera parlen i com s'expressen els compositors; així, paulatinament, l'esperit de l'oient s'identifica amb el de l'autor, de mica en mica aquest es presenta més entenedor, més comprensible i progressivament van apareixent, diàfans, llurs sentiments, idees i passions.

Per al bé de vós, lector, per al bé de la música, procureu no oblidar que aquesta és per a tothom. Fixeu-vos com de vegades, una càlida melodia us sacsejarà de cap a peus: és que el vostre esperit, finalment, ha trobat la carícia anhelada; observeu com la vostra ànima reacciona, es commou i vibra al més lleu contacte musical; submergiu-vos dintre mars de sonoritat, beveu-ne el seu esperit, bresseu-vos-hi i sereu, us ho prometo, melòmans.

VALORS

per l'Espigolaire

III

Llibertat. I dintre del marc de les lleis d'un país i encaixades, aquestes, en els drets i obligacions de l'home: heus ací l'estel que brillava en l'esperit d'aquells dos herois. Vides mogudes per la força espiritual d'un «valor», per una ànima guanyada, conquerida per ella mateixa.

Només és digne d'ésser lliure la persona que ha sabut conquerir la llibertat cada dia... Utopia? Realitat? Llibertat!, quantes vegades pronunciem aquest mot i moltes més l'hem sentit. Però, hem pensat alguna vegada si en som acreedors?...

L'infantó enjogassat fuig de la falda de la seva mare i, en la vista alçada, els braços enlaire i les mans descloses, corre i s'entranca. També, a voltes, l'adult es comporta com un infantó; no ha après a governar-se, tot ho espera dels altres, dels estaments socials i els complexos passionals se l'emporten pel corriol que sembla conduir a una drecera. I, aleshores, a llibertat ha esdevingut llibertinatge, esclavatge.

Qui no sap obeir, tampoc sabrà manar. Meditem-ho. I l'infantó que no va saber obeir, tampoc va saber manar-se a si mateix, no aprengué a governar-se. Governar-se a si mateix, és a dir, au'ogovern!.. Tot un problema de filosofia. Quan preguntaren a Goethe «quina era la millor forma de govern», responia l'autor del «Werther»: «Aquella en què aprenem a governar-nos a nosaltres mateixos».

Es comprèn, que un tendre infantó no hagi après a governar-se; però ço que no té volta de fulla és que un ciutadà es cregui a ésser lliure i no

VISAT PER LA CENSURA

ho sigui Realitat? Il·lusió? Hegel, el filòsof idealista alemany, després d'haver esmicolat els pros i els contres de la «realitat del món», acabava dient que «les coses no són i són a la vegada». No podria dir-se, a voltes, el mateix de la llibertat?

Kant, en tractar-se d'aquesta facultat humana, anomenava a l'home «legislador de si mateix». Però, cal remarcar que aquest pensador veia la salvació del món mirant exclusivament el poder formidable de la intel·ligència de l'home. I tant és així, que en el seu assaig filosòfic «La pau perpètua» estava cregut en què els polítics «intel·ligents i raonables» evitarien una guerra. Així pensava ell, l'any 1796. Però, l'home demés d'intel·ligència és voluntat; voluntat lliure, però conduïda junt amb el complex dels sentiments. Efectivament. Si no hagués estat per un ardent sentiment d'amor a la seva pàtria, segurament que Egmont, el príncep de la independència, no hauria caigut sota l'espasa del duc d'Alba. Però, l'heroi dels Països Baixos exclamava per boca del geni de Goethe: «...Feu el que vulgueu, així no obtindreu res; conec la gent del meu país. Són gent digna de petjar la terra de Déu, cadascú és un amo d'ell mateix, com un petit rei. Demaneu els nostres caps i enllestireu d'una vegada. Ajupir el coll sota aquest jou o sota la destrat del botxí, potser seria el mateix per una ànima noble»...

La llibertat, doncs, cal viure-la i deixar-la fruir a tothom; que un esperit lliberal, autènticament lliberal, guï el món, a les democràcies del nostre segle.

Però, per aprendre a viure la llibertat, cal assajar-s'hi des de la infància. Una personalitat lliure entusiasma i arravata. Tot cap de casa tot ciutadà, tot coneador en general que no posseeixi el valor de l'autèntica llibertat, no podrà educar a les democràcies per la llibertat. A les guerres, a les conquestes i a tot esperit dictatorial, cal oposar un esperit lliberal. I, Wells, ho creu així en els nostres dies, quan basa la pau del món en el «problema educatiu». I el filòsof per excel·lència de Judea s'anticipà quan remarcava als seus deixebles: «Estimeu-vos els uns amb els altres».

(Continuarà)

Noticiari

A més del volum que mensualment publica l'Editorial «A tot vent», han ingressat a la nostra Biblioteca, en aquests darrers temps, els següents llibres:

LOS CUATRO JINETES DEL APOCALIPSIS—LA NAO «CAPITANA»—NANÁ—LA ESFINGE MARAGATA — HOMBRE Y SUPER-HOMBRE — TIRANO BANDERAS —LOS QUE TENÍAMOS DOCE AÑOS—LA EDUCACIÓN SEXUAL—EL MUERTO VIVO—QUATRE GOTES DE SANG—ÁNCORES I ESTRELLES.

Biblioteca ~ Resum del servei de Biblioteca circulant de la nostra societat, des del primer de Febrer fins al 31 de Juliol, d'enguany:

Total de llibres deixats a domicili:	135
Llibres catalans:	75
Llibres castellans:	60

D'entre els catalans, se'n remarquen 57 de la col·lecció «A tot vent».

Moviment progressiu de socis des de la fundació del Club fins al 31 de Juliol passat:

Primer de Gener del 1934 (Fundadors)	15
Gener del 1935	38
Gener del 1936	55
Juliol del 1936	85

DEMANEU AIGUA MINERAL DE **PANEDES**

ÉS LA MILLOR AIGUA DE TAULA

ESCOLLIU SEMPRE **PANEDES**

DIDAC GARRELL

AGENT
COMERCIAL
COL·LEGIAT

TELÉFON, 7
PALAMOS

CALÇATS SALA

LA CASA ON HI TROBAREU
ELS MILLORS MODELS

PREU FIX
Palamós

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADÍSSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 35
PALAMÓS

ALBERT NOGUER

NOVETATS
CONFECCIONS
GÉNERES DE PUNT

CARRER MAJOR
PALAMOS

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE
PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERON, 7
TELÉFON 14
PALAMÓS

La millor màquina
per a còsir i brodar

Wertheim
Ràpida, S. A.

La marca
de qualitat

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Calats i brodats mecànics
Especialitat en treballs
per a modisteria

Consol Torró

Venda exclusiva
de les renombrades
llanes «La Balanguera»

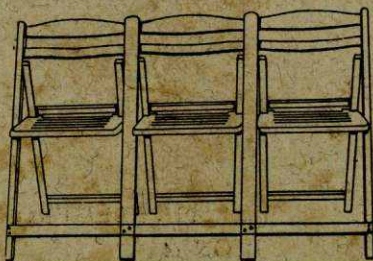
Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Fusteria Mecànica - JOSEP JUBERT

FÁBRICA DE CADIRES

St. Joan de Palamós - G. Hernández, 21 i 23

**Construcció d'Obres
de totes classes**

Cadires per arrendar per tempora-
da i Festa Major, als envelats,
cafès i bars; pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport

A preus reduïts

Impremta J. JOVÉS - Pi i Margall, 20 La Bisbal

P
O
R
T
A
N
T
E
S

PALAMÓS

OCTUBRE i NOVEMBRE DEL 1936

S. PLAJA VILLENA

Centre de Subscripcions
de periòdics i revistes

Pagès Ortiz, 49
PALAMÓS

**DEMANEU
GASOSES BATET**

REPRESENTANT:

JOSEP POMÉS
Major, 49 - PALAMÓS

**HOTEL I BAR
T R I A S**

**TOT CONFORT
GARATGE**

Telefon 35
PALAMÓS

ANY I - Octubre i Novembre 1936 - N. 10

COBERTA
DIBUIX DE
LL. MARGARIT

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

Del meu bloc de recopilacions

per CINTA CARRERAS

Està demostrat que l'educació no ens la donen, l'adquirim. S'adquireix a força de petits sacrificis. Tots en el fons, a dintre de nosaltres mateixos, hi portem un gran ineducat. La dificultat està en contenir-lo, en evitar que surti a flor de pell i ens atropelli

És molt difícil educar-se, auto-educar-se. Per això són tan pocs els educats. Aquella educació que ens ensenyen, la que volen imbuir-nos, ens serveix de ben poc. Tot el més per conèixer les normes que hem de seguir. El difícil és aplicar-se-les. Hi ha molts grollers que se saben de memòria la teoria d'un Tractat d'Urbanitat. S'ha d'educar —auto-educar— el gust, la forma o procediments de pensar, les maneres i les passions. Els ineducats en les maneres, principalment, són els més, encara que a primera vista sembli el contrari; després vénen els de les passions, però a molta distància dels primers.

Per això en la vida, en la pràctica de la vida, hi ha dies en què tot ens és desagradable, aliena, molest. I és que jamai ens regirem tots per una norma, no ja igual, sinó similada. Que el tòpic de l'educació, la seva fita imaginària, quedarà sempre molt allunyada del conjunt que formem la humanitat.

VISAT PER LA CENSURA

LITERÀRIA

PROMETATGE

La senyoreta, amb pas estudiat,
se'n torna a casa: ve de visita;
ha visitat
a una amigueta d'intimitat
de qui és companya des de petita.

De la minyona va acompanyada,
com tota noia ben recatada.

Diu la minyona amb curiositat,
mig amb franquesa, mig amb respecte:
—Doncs, a sa amiga, quan li ha innovat
el prometatge, li ha fet efecte?...—

I respon ella:—Molta alegria
li ha dat la nova. Joiosa estic.
Figura't: ella ja el coneixia
com a molt guapo i com a molt ric.—
I satisfeta va caminant,
tota rumbosa, tota elegant.

Més, quan arriba a la cantonada,
veient-hi un jove, queda parada.

És aquell pobre, l'estudiant,
que en una carta que li va escriure
li deia que era son amor gran,
que no podia sens ella viure...
i que volia parlar-li a soles.

Alhora es tornen vermells tots dos;
ell se li acosta tot recelós
i li presenta un pom de violes.

Ha estat per *llàstima*, més que altra cosa,
que li ha pres ella. I al pit se'l posa,
i fa sa via seguit, seguit,
i ell la contempla tot agraït.
I la minyona riu sense mida
de ço que ha vist,
però la noia també agraïda
sent dintre l'ànima quelcom de trist.

.....
Més, no es recorda prompte de res.
Arriba a casa, i així que entrava
troba a la porta que l'esperava,
fent-li mueques, el seu promès.

Ambdós canvien ullada ardenta,
i entren al pis.
La *mamà* els guaita tota contenta,
i el *papà* fuma amb un dolç somris.

Ell, mentre es mira al futur *papà*,
els punys s'estira ple d'arrogància,
i a la butxaca ficant la mà
treu una capsa dant-se importància.

I diu a ella:—Nena estimada:
aquesta ofrena ves si t'agrada.
Del que t'estimo n'és prova eterna,
i amb ella et dono tot el meu cor...—
I ella en obrir-la ja l'enlluerna:
només veu perles rotllades d'orl...

—Si és que t'agrada,
dóna'm la paga d'una abraçada.—
I una abraçada tan forta es donen,
que ni s'adonen
que les violes, bo i aixafades,
cauen a terra com un rebuig;
ell les acaba de fer un garbuix
amb les botines enxarolades...

I les violes moren tristoies
sota els reflexos d'aquelles joies.

Comentaris lliures

Parlem de la dansa?

PER LLUIS MARGARIT

En un llibre de l'Extrem Orient molt antic, ha recollit Francis de Miomandre, la frase següent que encapçala l'introducció d'una bella monografia que acaba de publicar sobre la dansa: «l'home primitiu, quant estava alegre, no en tenia prou amb les paraules; li calia perllongar-les, modular-les. Un cop modulades sense haver-ne esment, gesticulaven les seves mans i els seus peus es bellugaven».

Tot seguit ens diu que la dansa no va pas esperar la música ni la paraula per nèixer: «La dansa fou la primera expressió irresistible de la joia del viure».

Les més antigues danses foren les sagrades i astronòmiques de la India, de la Xina, i de l'Egipte. Totes les cerimònies d'aquests pobles anaven acompanyades de cants i de danses. Vénen, després, les de Babilón i Nínive.

En l'antiga Grècia, la dansa adquirí un caire patriòtic i religiós. El chor de les nou Muses estava representat com una *troupe* ideal de dansarines, presidides i dirigides per *Terpsicore*, la Musa de la dansa.

Els grecs tenien més de cinquanta classes diferents de danses: militars, religioses, esportives, totes elles en l'època d'or de la civilització i bellesa.

Tenien, entre elles, les anomenades *Emmelias*, la dansa òrfica per excel·lència, que era una dansa majestuosa molt apta per entrar i mantenir el diàleg amb els déus. Tenien també les *Gymnofedies*, la dansa dels joves atletes, executada principalment a Esparta. Tenien, després, les danses frenètiques i salvatges dels *Corybantes* que eren molt apreciades a Creta i Frígia, precursoras de les danses guerreres o *Pirriques*. Tenien, finalment, les danses *Báquicas*, que eren, millor dit, unes processons que amb l'excusa d'honorar el Déu de la Vida, tota llicència era permesa i tot ritme i ordre eren completament oblidats.

La dansa grega va conservar sempre un caire inconfundible de dignitat fins en les èpoques més baixes i decadents.

Roma i la civilització imperial, posaven la dansa a un lloc fins cert

punt inferior i secundari; poble feixuc, llogaven professionals de la dansa sense preocupar-se de la seva noblesa i bellesa.

El poble hebreu, en canvi, fou dels que sabé posar al seu lloc la significació profunda de la dansa. Danses ben distintes les de David davant de l'Arca i les de Salomé davant d'Herodes! El cristianisme no es féu estrany a la dansa litúrgica i, d'antuvi als concurrents a les cerimònies dansaven sota la direcció dels sacerdots. D'anomenar a aquests «corifeus» deriva, possiblement, el cor actual de les esglésies, fill indirecte de la primitiva coreografia cristiana.

A l'edat mitjana, hom dansava sota les voltes dels castells, a la claror de les torxes, i en els Carnavals o en les mascarades de determinades èpoques de l'any. El renaixement, influeix la dansa com hi influeix tot, i de manera paulatina, neixen els balls de Cort i, temps a venir, aquelles delicioses danses immortalitzades pel pinzell de Watteau.

Després d'ulteriors renovacions arribem al jazz, i la seva tasca característica, moderna i mercantilitzada.

El gran compositor Straus ha dit del jazz: «Arribà d'Amèrica en un moment en que els nervis dels europeus cansats i desgastats per la tensió soferta durant els anys de la Gran Guerra, tenien necessitat d'una espècie d'exitant, d'una gran dosi de sensacions, per a revivre de nou. El jazz fou com una epidèmia que, després d'una catàstrofe va caure sobre els organismes debilitats. La seva única base és el ritme, un ritme artificialment salvatge, imperatiu, insaciable, malsà com el so d'una metralladora, sense produir mai una nota de vertadera emoció, i que després d'haver-la escoltada produeix l'efecte esgotador d'una droga».

Les danses que es deriven del jazz, són les palesades per les daurades fileres de les *girls* de music-hall, els *black-bottom* de Josefina Baker, les danses dels *steppers* negres, danses sonores, ja que aquells balls són sobretot el martilleig furiós d'uns peus que marquen brutalment el ritme. Cadascun d'aquests negres són un veritable instrument de percussió, com per exemple, el formidable fantasista que actuava en «Gales de la Paramount» i «El Rei del Jazz», films dels primers anys del cine sonor, i després en el «El Carrer 42» i imitacions, on la dansa sotmesa al canvi de plans i als encadenaments de quadres, esdevé espectacle purament cinematogràfic.

El gran Lehar però, sosté: «que en els moments actuals es comença a sentir la necessitat de buscar l'equilibri mental» i creu que les danses que s'imposaran en un esdevenidor molt proper seran els valsos semblants a les partitures «Luz blanca» o «El bello Danubio Azul»

CULTURAL

Orígen i desenvolupament del llenguatge en relació amb l'evolució de l'humanitat

PER JOSEP PARALS

Heus ací un tema interessantíssim, d'amplis horitzons, font inesgotable per a filòsofs i sociòlegs que avui intentaré presentar-vos d'una manera molt esquemàtica.

L'home primitiu, l'home del paleolític inferior, vivia isolat i a l'atzar. Era un esclau de la Naturalesa, es notria exclusivament dels fruits, que pròdigament li oferia la terra i de la caça tant abundant en aquells primers temps.

Les restes de les seves armes ens indiquen que aquestes eren molt rústegues i dèbils en relació amb la vigorosa fama, que en aquella allu-

La dansa, com l'arquitectura popular, per exemple, és universal, o sia que totes tenen algunes característiques semblants: Les casetes on guarden les seves barques els pescadors de la Costa Brava, les trobem en les illes de l'arxipèlag grec; idèntic esperit anima les construccions d'Eivissa, i les de Megara, Mikonos, etc...

En efecte, així que el salva'tge o el camperol volen exterioritzar, per mitjà d'un joc ritmat, la seva joia de viure o les seves penes profundes, ho fan amb un gest primari, idèntic sota tots els climes. Els talons de qualsevol ballarina són el mateix instrument de percussió de les *claquettes* de qualsevol ballarí negre. I que el so o picament de mans de qualsevol *cuadro* flamenc, el retrobem amb sorpresa, a la *troupe* de *Nyota Inyka*.

Però hi ha altres constants més profundes, com per exemple l'erotisme, que seria molt llarg exposar.

Per acabar diré com Francis de Miomandre quan escrivia la seva «Història de la dansa», al preguntar-li si escrivia un llibre sobre la dansa, digué: «M'estimo més dansar les danses que historiar-les».

nyada època poblava la superfície del nostre planeta, i això era la causa de què les nombroses lluites, que devia sostenir amb les espècies animals contemporànies seves, s'esdevinguessin a voltes molt perilloses per a l'ésser humà.

I fou aquesta incapacitat humana alhora que l'instint sexual i la consanguinitat, els factors que determinaren la necessitat d'agrupar-se amb els altres homes, que a l'ensem que ell coexistien en el món, i la creació de les primitives i rudimentàries organitzacions socials.

Però, una volta ja formades les primeres famílies, va ésser precis que l'home pogués expressar les seves necessitats i a mida que anava desenvolupant-se el seu intel·lecte, exterioritzar els seus estats anímics. D'ací sorgeix l'imperatiu de *parlar*, això és, de comunicar-se amb els seus semblants, perquè tots poguessin cooperar als fins que persegueix la societat humana.

No obstant, l'home actual és completament altre del primitiu, de la mateixa manera que un home adult en res s'assembla a un infantó que comença a articular els primers mots. La humanitat segueix un procés, idèntic que l'individu. Igual que ell és un ésser que neix i es desenvolupa, camina i es perfecciona. A través del temps, Ella ha anat evolucionant, eixamplant el seu poder.

Tres han estat les fases successives, per a les quals ha travessat. En primer lloc, va passar per la fase salvatge, pròpia dels temps prehistòrics.

A l'home salvatge, succeeix l'home semicivilitzat, el qual no content tant-se solament amb la recol·lecció casual dels fruits naturals, ha comença a transformar les primeres matèries en utensilis d'ús agradable i còmode. Per l'evolució de la intel·ligència humana, la Ciència nascuda en els seus orígens del sentit pràctic del sentit humà, va perfeccionant-se i, així, permet a la humanitat arribar finalment a la tercera fase o sigui a la de desenvolupament industrial, en la qual l'ésser minúscul de la Naturalesa, utilitza ja les forces invisibles, viu en llocs on abans li era impossible romandre-hi, travessa el mar i l'espai a gran velocitat, mitjançant la captació de les ondes hertzianes es comunica a grans distàncies...

Totes aquestes transformacions sorprenents que ha experimentat la humanitat, han fet que les necessitats de la unitat humana creixessin i es multipliquessin el que al seu torn portava aparellades exigències que han influït en el llenguatge, doncs aquell conjunt de signes amorfs que l'home utilitzava en els primers temps, ja no podien satisfer.

Era estret i va haver d'eixamplar-se, era rústec i va haver de polir-se, imperfecte i va haver de perfeccionar-se. Aquest, era el camí i es va re-

Els eriçons de mar

PER JOSEP CONDOM

A l'Empordà, el mot eriçó va, la major part de les vegades, junt amb el record d'un bon berenar en qualsevol cala de la nostra Costa Brava, ja que són pocs els empordanesos que no han menjat eriçons alguna vegada; i ara, si bé hem menjat eriçons, pocs són els que els han vist moure's dins l'aigua: molts diran que es mouen per mitjà de les seves pues, si bé això és veritat, no és del tot exacte.

Els eriçons a més de les pues tenen una infinitat de potes, movibles i retràctils com les dels pops, si bé es diferencien en què les dels pops tenen moltes ventoses, i les dels eriçons una sola ventosa al capdamunt; aquestes potes són els vertaders òrgans de la locomoció. Quan un eriçó vol desplaçar-se vers un lloc determinat, allarga les potes d'aquell costat fins que toquen al sòl, on queden fixades per les seves ventoses terminals; després va contraient aquestes potes i tota la carcassa de l'eriçó es desplaça, apoiant-se en les pues que tenen un caràcter merament passiu.

Si mai voleu tenir una mica de paciència a mirar el caminar d'un eriçó en aigua clara, veureu que aquests animalons que semblen in mòbils, tenen moviments insospitats. Fan l'efecte d'un vaixell cuirassat ple de canons —les pues— que continuament estant afinant la punteria a un lloc imaginar al mateix temps que es mouen pausadament, majestuosament en l'aigua

córrer i segueix recorrent-se, perquè la perfecció sempre apareix com un ideal, al qual hom pot apropar-s'hi, però mai arribar-hi, convertint-se així aquell llenguatge tosc i obscur en idioma completament articulat, susceptible d'amotllar-se a les mil variacions de l'esperit i dels seus afectes, de la ciència i de les seves expressions.

Preguem l'intercanvi del portantveu

Afavoriu els nostres anunciants, ja que ells ajuden la nostra obra social

VALORS

Per l'Espigolaire

IV

El segon contertuli de la conversa—al qual ens referíem el primer dia—aspirava a delectar el seu esperit amb altres valors, demés dels «valors vitals»: les formes del món l'encisen; troba la Natura fresca i viva; els arbres, els colors del cel: tot tremola de vida, per ell. La visió d'un paisatge, d'un beil quadre, l'audició d'unes notes bellament distribuïdes en unes games, amaren el seu esperit d'un goig inefable, inexplicable, inexpressable: l'ànima li vessa de lirisme. Heus ací un nou valor espiritual: «el valor estètic».

Cal remarcar que la Bellesa és el valor primariament desenvolupat en l'esperit de l'home. La cultura més rudimentària és apta, és capaç per a

Al voltant del cuirassat—l'eriçó—es mouen uns sens fi de petits crustacis que semblen avions o ocells, que passen i tornen a passar pel mig de les pues de l'eriçó; aquests petits crustacis són l'aliment del petit monstre, que les engoleix en gran quantitat. L'eriçó a més dels petits crustacis, també en menja de regular tamany. Quan un crustaci passa prop d'ell, allarga les potes i les hi adhereix al crustaci que fa esforços per desfer-se'n, però no l'hi valen, ja que com més esforços fa per a fugir, més potes li enganxa l'eriçó, fins que, quan el té immobilitzat, amb les mateixes potes se l'acosta a la boca, triturant-lo amb les seves potents mandíbules.

L'eriçó també usa *camuflatges*—com els vaixells i altres aparells de combat—així veiem com per a passar més desaparebut es cobreix de troços de conxa i d'algues marines, per a poder agafar desprevinguda la seva futura víctima.

Ara, quan tornem a fer un berenar d'eriçons en algun recó de la nostra bella i feréstega Costa Brava, ens recordarem que aquells eriçons no son éssers pacífics i sedentaris, sinó que són uns petits grans monstres per a segons quins habitants de la nostra blava Mediterrània.

copsar les emocions estètiques. Qui no resta bocabadat, per exemple, davant d'un llenç vivificat per la mà d'En Seri? Sense conèixer les tècniques de la pintura, ni les notes de la música, el nostre esperit sent l'emoció de la bellesa. Més encara. No solament no és necessari posseir qualitats d'artista, de l'artista tècnic per tal de capir els valors estètics, sinò que ni es necessita haver entrat en l'ús de raó. I així, no és difícil observar un infantó en embolcalls com somriu de goig en oïr una peça musical. I, fins els éssers més perfeccionats de l'escala zoològica, donen proves de commoure's amb els sons musicals. I podem constatar-ho en els moviments dels cavalls, per exemple, d'una parada militar.

Doncs bé, aquesta característica tan general del valor estètic, dona lloc a distingir l'aspecte «subjectiu» de «l'objectiu». Una obra artística no és, en efecte, una «cosa en si», sinò que solament té caràcter estètic en relació amb la persona o subjecte que es col·loca enfront d'ella, de l'obra estètica; és a dir, que té un matís eminentment «subjectiu». D'altra banda, cal remarcar que hi ha condicions o factors «objectius» que afavoreixen la concepció estètica. Així, un objecte pintat, per exemple, dona lloc al fenomen de l'abstracció; i com que l'espectador no pot agafar-lo amb les mans, per aquest motiu és més possible que sigui considerat com una obra estètica. La «plàsticitat» de les obres estètiques constitueix, doncs, un factor favorable per a la valoració.

Un segon factor que afavoreix la sensació estètica, és el que podria anomenar-se «estilització estètica»: manca intencionada de colors; l'art en blanc i en negre, omissions intencionades, la silueta, etc.

I, finalment, causa una influència molt intensa sobre nosaltres, tot allò que és rar, insòlit, nou. I, així, la simplicitat i la senzillesa poden moure favorablement la sensació estètica. Unes poques ratlles curiosament traçades poden originar una intensa excitació de la fantasia. Aquesta característica o particularitat, potser, constitueix una de les valoracions del «cubisme». Alguns crítics, però, varen veure-hi una fonamentació eminentment psicològica. I és que l'estètica simple, representada per poques ratlles, és la característica i pròpia dels nens. En efecte, els infants—com l'home primitiu—s'inclinen a veure quelcom personal en una cosa, en unes ratlles més o menys ben traçades. I així, no és estrany que un infant vegi un automòbil en quatre línies, i que el mateix dibuix es transformi en un tren afegint-hi una xemeneia. I aquesta concepció «antropomorfa» és a

Esportiva

L'ESPORT I LA DONA

PER JOSEP PACREU

Deu ésser esportiva la dona moderna. En una època purament esportiva, quan ja als col·legis s'hí implantat la cultura física, als Clubs i agrupacions culturals s'imposa també cada dia més, és indispensable que la dona faci esport; per desenrotllar la seva bellesa, per ésser interessant a l'home esportiu cent per cent avui dia, per poder donar una constitució sana i una educació immillorable als fills de demà.

L'esport forma a la dona; li amotlla el caràcter, la fa atractiva, li dona cultura i l'embelleix amb aquell orgull de distinció que dona l'esport; ara bé, la dona té l'obligació d'escollir els esports que li requereixen doncs és lamentable i de mal tò, veure una dona que jugui a fútbol, que faci boxa, ciclisme i demés esports violents; en canvi, una jugadora de tennis, una nedadora, una excursionista, són dignes d'admirar, doncs la dona, encara que bona esportiva no pot deixar d'ésser femenina.

Tota la gràcia, la bellesa d'aquestes dones, no pot imitar-la una d'aquestes altres que semblen figurins de cera tan blanques i fines, que creuen que els esports sols són pels homes i que passen el temps en llurs cases llegint novel·les romàntiques o suspirant.

Deuen ésser, seran les dones del nostre volgut Club, les que donaran l'exemple en aquest poble, com ho són als demés les d'altres Clubs i agrupacions semblants a la nostra, i cultivaran l'esport més ara que mai.

dir, de forma humana, s'esvaeix en el nen a mesura que sofreix desganyys i es dona compte de la realitat de les coses.

Aquests fenòmens que molt sovint estan davant nostre, cal estudiar-los i reflexionar-hi. Meditem el perquè de l'afició instintiva que tothom té envers les belles arts; el perquè els infants passen les millors estones fent dibuixos i personificant-los

Deixem esplaïar l'esperit dels futurs ciutadans dibuixant, creant obres d'art, d'art rudimentari, però art al final. I aquesta sensibilitat creadora bé és apta per esvaïr moments d'inquietud i per endolcir la vida: per rejuvenir-la.

(Continuarà)

Noticiari

Avis als nostres lectors. - Degut a les momentànies dificultats que l'estat anormal, de la situació ens ha imposat, ens veiem en la necessitat de fer aparèixer el present número del nostre Portavien, com a pertanyent als mesos d'octubre i novembre, esperant sigui de tots compresa aquesta dificultat, que som els primers a lamentar, i que fins avui encara havíem pogut solventar-la.

El passat mes de Setembre, va tenir lloc l'anunciat enllaç matrimonial entre els nostres consocis, Enric Raedecke i M.ª Dolors Font.

La nostra més cordial enhorabona.

Fa pocs dies, pel nostre amic Pere Salvador, va ésser demanada la mà de la Sta. Gertrudis Ramon.

Desitgem als dos consocis nostres, una duradera felicitat.

Ha estat destinat a aquesta població, com a Guàrdia Nacional Republicà, el nostre bon amic i soci fundador del Club, En Francesc Sánchez.

Celebrem de tenir-lo altra vegada entre nosaltres.

Els nostres consocis Dr. Adolf Lozano i Sra., i Sta Gertrudis Ramon donen molt encertadament un curs de nocions sanitàries, acompanyat de projeccions.

Aquests actes es veuen concorridíssims, amb un èxit complet.

DEMANEU AIGUA MINERAL DE **PANEDES**

ÉS LA MILLOR AIGUA DE TAULA

ESCOLLIU SEMPRE **PANEDES**

En la reunió general que es celebrà el 5 de Novembre, es renovà part de la Junta Directiva, que quedà formada com segueix:

PRESIDENT: Arcadi Bach (reelegit)
(actualment té presentada la dimissió)

VICE PRESIDENT: Pere Lloret

SECRETARI: Ernest Artigas

VICE-SECRETARI: Salvador Oriol (de nova elecció)

COMPTADOR: Josep Pacreu (de nova elecció)

TRESORER: Pere Salvador

VOCAL DE CULTURA: Lluís Margarit (reelegit)

VOCAL D'ESPORTS: Lluís Cantó (interí)

VOCAL ADJUNT: Cinta Carreras (de nova elecció)

DIDAC GARRELL

AGENT
COMERCIAL
COL·LEGIAT

TELÉFON, 7
PALAMOS

CALÇATS SALA

LA CASA ON HI TROBAREU
ELS MILLORS MODELS

PREU FIX
Palamós

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADÍSSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 35
PALAMÓS

ALBERT NOGUER

NOVETATS
CONFECCIONS
GÈNERES DE PUNT

**CARRER MAJOR
PALAMOS**

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE
PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MÀQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERON, 7
TELÉFON 14
PALAMÓS

La millor màquina
per a cosir i brodar

Wertheim
Ràpida, S. A.

La marca
de qualitat

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Disponible

Calats i brodats mecànics
Especialitat en treballs
per a modisteria

Consol Torró

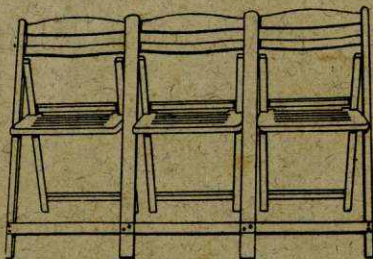
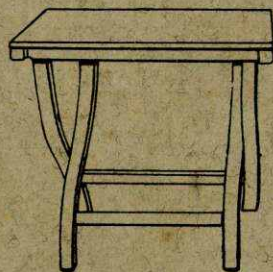
Venda exclusiva
de les renombrades
llanes «La Balanguera»

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Fusteria Mecánica - JOSEP JUBERT
FÁBRICA DE CADIRES

St. Joan de Palamós - G. Hernández, 21 i 23

**Construcció d'Obres
de totes classes**

Cadires per arrendar per tempora-
da i Festa Major, als envelats,
cafès i bars; pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport

A preus reduïts

Impremta J. JOVÉS ~ Pi i Margall, 20 La Bisbal

Noticiari

Creient un deure de companyerisme ajudar, encara que modestament, als nostres amics i consocis que es troben absents en algun front de guerra, en la reunió general del 7 de Novembre, va constituir-se una Comissió d'Ajut, que cuida de remetre als susdits companys sengles paquets amb queviures i dolços.

Per atendre les despeses ocasionades, es va fixar una quota extraordinària, essent ja bastant nombrosos els paquets enviats fins a la data.

◆

Ha hagut d'incorporar-se a les forces de marineria, a la Base Naval de Cartagena, el nostre consoci Pere Viader.

Li desitgem una feliç i sortosa intervenció a favor de la causa que defensem.

◆

Per notícies que continuament estem rebent dels companys dels fronts, sabem que aquests es troben perfectament i amb una moral cada dia més elevada.

Els desitgem que sempre ens puguin comunicar el mateix.

DEMANEU AIGUA MINERAL DE **PANEDES**

ÉS LA MILLOR AIGUA DE TAULA

ESCOLLIU SEMPRE **PANEDES**

Fe d'errades ~ En l'article publicat en el número anterior, titulat «Origen i desenvolupament del llenguatge, en relació amb l'evolució de la humanitat», del nostre consoci Josep Parals, hi apareix, en l'última ratlla de la pàgina 114, l'errada següent:

Allà on diu «... i dèbils en relació amb la vigorosa *fama*», ha de dir «... i dèbils en relació amb la vigorosa *fauna*...»

VISAT PER LA CENSURA

ANY I - Desembre 1936 - N. 11

COBERTA
DIBUIX DE
LL. MARGARIT

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

CANT DE VIDA

PER IGNASI IGLESIES

Cantem victòria, dona estimada!
Ja tinc parada
la nostra llar.
Es blanca, blanca, i assolellada.
Talment diries que està encantada
mirant al mar.

Cantem hosanna, ma bona amiga!
Deixa que diga
qui no em coneix.
L'amant més pobre, per molt que ho siga,
si pren exemple de la formiga,
la llar guarneix.

Riu, dona verge, corflorida,
prometedora
de fruit d'amor.
Tú, que ets alegre i alegradora,
canta el fill nostre, que ve amb l'aurora
del teu rubor.

Mira, la terra, que és riallera!
La primavera
m'ha retornat.
Ja no em fatigo ni em quedo enrera,
tot hi fent via per la dreuera.
Ja m'he salvat!

L'ànima em sento forta i ardida;
dret a la vida,
rient, em du.
Vola que vola, canta, agraïda,
perquè, amorosa, l'has redimida
i ara és per tú,
tota per tu.

CURSET DE NOCIONS SANITÀRIES

PARLAMENT

Pel Doctor Adolf LOZANO

Señoritas; señores:

NOSTRE IDEAL CLUB, esta simpática sociedad que enaltece a la juventud palamosina, me ha invitado a dar un cursillo de charlas — ni conferencias me atrevo a llamarlas — sobre todo aquello que pueda interesar de mi profesión a todos los jóvenes, insistiendo sobre todo en aquellos asuntos que pudieran ser de mayor utilidad en estos momentos porque desgraciadamente atravesamos.

Con ello hace honor al lema «Cultura i Esport» que campea en el Club, idéntico al antiguo aforismo *mens sana in corpore sano* — alma sana en cuerpo sano.

He accedido gustoso a la invitación, y ahora casi me arrepiento, porque seguro estoy de desilusionaros, a pesar de que he de poner todo mi esfuerzo para que así no sea.

Han acudido a inscribirse, un considerable número de oyentes de las más variadas profesiones. A todos les une el mismo noble deseo: el ansia de saber, pero sinceramente he de confesar, aunque tenga que decepcionaros, que muchos de vosotros, pocas cosas oireis que no sepáis ya. Son estas unas charlas de vulgarización, en las que voy a empezar por el abecedario.

He creído necesario describir el cuerpo humano y sus funciones, si bien sea tan someramente que lo que en la Facultad de Medicina se considera como objeto de estudio de dos cursos completos, aquí lo resumiré en seis temas. Figuraos así, lo superficialmente que habrán de ser tratados.

Más adelante, hablaremos de las obligaciones y condiciones físicas y morales que ha de reunir toda enfermera, luego describiremos el instrumental de uso más corriente en Cirugía, daremos un vistazo a la higiene y a las enfermedades infecciosas, estudiaremos brevemente y con toda claridad el modo de curar heridas y quemaduras, los vendajes, antisépticos etc.. De todo ello se hablará poco — porque en quince o veinte temas de una hora aproximada no se puede profundizar mucho — pero sí lo bastante para que todos los oyentes puedan, si les interesa aumentar un poco su cultura general, con algunos conocimientos de medicina útiles a todo el mundo.

Algunos días, la enfermera titulada, señorita Gertrudis Ramón, alternará conmigo la misión que nos hemos trazado. Ella contribuirá a

dar amenidad a estas lecciones, puesto que en la variación está el gusto, y hay temas que son más apropiados para ella que para mí.

Ya sé que ha habido quien ha dicho que íbamos a dar clase para hacer enfermeras. Me interesa hacer constar lo contrario. Sería absurdo pretender hacer enfermeras en quince lecciones, siendo así que estos estudios requieren dos años de teoría, y sobre todo de práctica hospitalaria que aquí nos es imposible realizar.

Menos cabe pensar todavía, que la asistencia en este cursillo pueda entrañar compromiso alguno para nadie. Creo que todos sabreis entender lo que quiero decir.

Aquí se darán unas lecciones para todo aquel que quiera oírlas, y al final de este cursillo, cada uno irá a su casa, con unos nuevos conocimientos adquiridos, para utilizarlos exclusivamente cuando a cada cual le interese. Ni más, ni menos.

Hemos conseguido un aparato de proyecciones para poder ilustrar nuestras charlas, y para comprender con mayor claridad los temas que se desarrollarán.

Mis explicaciones, estarán al alcance de todo el mudo, ya que no pretendo, al darlas, mi lucimiento personal, cosa bien fácil por cierto ante un auditorio profano, sino que todos mis oyentes puedan obtener fruto provechoso, aumentando el caudal de sus conocimientos, con algunas nociones sanitarias, procurando a la vez desechar algunos errores que corren de boca en boca desde tiempo inmemorial, y que solamente sirven para perjudicar a la ciencia y sobre todo a los que los practican.

Como quiera que en el curso de mis explicaciones han de salir a relucir buen número de nombres difíciles de recordar para quienes no estan familiarizados con ellos, yo os aconsejo vengaís provistos de unas cuartillas y un lápiz o una pluma para tomar algunas notas, si de veras se quiere obtener algun provecho de las lecciones que explicaré.

Un ruego que voy a haceros también es el de la puntualidad y el de la asiduidad. Ambas advertencias las doy porque en las ciencias médicas—como en todas las ciencias por supuesto—están las cosas tan ligadas, que sus conocimientos se imposibilitan si existe en ellos una laguna. La puntualidad es precisa, además, porque el conferenciante, y más si este está poco acostumbrado como me pasa a mí, se distrae inoportunamente, y ello redundo en perjuicio de la charla y de sus oyentes.

Paradójicamente os ruego en cambio perdón, si algún día yo no fuera tan puntual como quisiera. Ya sabéis, supongo, que mi profesión es la de esclavo. El médico propone y los enfermos disponen. La vida del médico es de continuo sacrificio y requiere un temple especial para habituarse a ver aguada una fiesta que uno venía preparando con cariño quizás desde hacía varias semanas, a suspender un viaje, a interrumpir el sueño o la vida tranquila del hogar.

Quizás pues algún día, hayáis de haceros partícipe de este temple, y

habréis de disculparme una tardanza, tal vez una ausencia, o posiblemente una interrupción.

Otro ruego me queda por haceros, y es el de que perdonéis mi torpeza de expresión. Forzosamente me veo obligado a usar de un tópico. Es este el de que soy un pésimo orador. Buena prueba de ello es esta: Que para dirigiros unas palabras, he tenido que trazar estas cuartillas. Naturalmente esto lo hago hoy.

En días sucesivos, cuando entremos en materia, cuando en realidad andemos para demostrar el movimiento, no precisaré trazar unas líneas porque ya me será más fácil charlar sin perder el hilo. Si ahora lo hubiera hecho, además de haberos aburrido más que así, posiblemente me hubiera olvidado de alguna advertencia de las que os he hecho.

Quisiera hermanar las explicaciones que aquí voy a dar, con algo anecdótico para con ello conseguir captarme vuestro interés, y por el convencimiento que tengo de que la anécdota se recuerda mejor que una descripción larga e ingrata. Lo intentaré en cuántas ocasiones me sea posible para evitar la aridez de lo material.

El médico, no es tan solo un obrero de la Medicina, vital. Al médico se acude contándole confidencias e intimidades, que jamás deben salir de nuestra boca. Es el llamado Secreto profesional el que obliga al médico, al silencio absoluto de todo lo que a él se confía. No obstante estas confesiones, influyen de tal modo en la vida y el modo de ser y pensar del médico, que este difícilmente puede sustraerse a recordar en sus circunstancias privadas los sucesos que ha oído en su consultorio; los secretos que a él le han sido confiados, le autorizan para creerse, quizás con un poco de vanidad—pecado este del que todos andamos sobrados—algo superior al resto de sus conciudadanos, para suponerse más enterado que otros de la constitución no sólo del cuerpo humano, sino también del alma humana, y por ello más de una vez actúa como buen consejero, y quijotescaamente *desface entuertos* y remedia dolencias espirituales.

Recuerdo que una vez un compañero, me refirió lo siguiente:

Cierta ilustre dama, de continuo acongojada porque durante su matrimonio solamente había logrado fracasos en su maternidad. Todos los hijos que tenía, morían a los pocos días de nacer. Alguna alma mal intencionada—que no han escaseado nunca en ningún tiempo ni en ninguna latitud estos seres despreciables—llegó hasta ella para decirle que aquello era un castigo por pecados antiguos de su esposo.

Un día fueron a consultar con uno de nuestros más atamados especialistas. Este, con su cara de bondad y sonrisa amable, dispuso un plan a la enferma, y convenció a la madre dolorida de que las causas de su maternidad fracasada eran muy distintas; hilvanó unas cuantas mentiras piadosas, y aquel matrimonio que hoy tiene varios hijos, volvió a ser feliz.

He aquí como una mentira de un médico, logró la ventura de dos seres que vivían en el infierno.

Yo quisiera que comprendiérais la grandeza que encierra mi profesión, y desearía también que os diérais cuenta de mi noble intención al

organizar estas charlas a ruegos del NOSTRE IDEAL CLUB, agrupación a la que ya hace tiempo pertenezco.

Soy del parecer que al público no se debe dar a conocer sino aquellas verdades fundamentales necesarias para el sostén de una buena cultura general, pues lo contrario supone el iniciarle en cuestiones puramente técnicas que por no estar en condiciones de comprenderlas—como muy acertadamente dice el Dr. Alvarez Sierra—las interpretaría casi siempre de un modo erróneo. Y añade: una cultura superficial, solo puede dar la ciencia a raedias, y la ciencia a medias es la peor de las ciencias.

Procuraré pues esquivar estos peligrosos escollos, y para evitar suspicacias, de antemano os aviso que nunca puede servirme de reclamo ni tener un fin tristemente comercial el describir e ilustrar sobre cosas que otros han dicho, ya que en mis charlas, no he de poner nada de mi cosecha, pues las cosas que ella estudie, serán tan fundamentales, tan probadamente ciertas, que, consagradas por la práctica, cualquier doctor podría explicarlas como yo o mejor que yo que—en esto, me siento socialista—quisiera eliminar por completo mi personalidad para ser un modesto exponente de la verdad y para lograr que vosotros aprovecharais estas horas que robáis al asueto obteniendo nuevas enseñanzas, que a fin de cuentas ha sido el único propósito que guió al Club para organizar estas charlas.

Campo tenemos los médicos en revistas profesionales y academias científicas para exponer nuestras doctrinas y mantener nuestros puntos de vista personales. Acudan a él los que quieran defenderlos.

Lo contrario es a mi juicio prostituir a una profesión, que si debe ser respetada por todos, será sagrada para sus ejercientes, y enaltecerla a ella es la mejor manera de enaltecernos a nosotros mismos.

Pero, en fin, me estoy saliendo del propósito que me había trazado. Quise hacer en esta charla preliminar un somero exponente del programa que íbamos a desarrollar. Ya creo que lo he hecho. Del objeto de estas charlas y el alcance de las mismas. Quise también antes de entrar en materia, lanzar una mirada, un vistazo general a mi auditorio, verdaderamente satisfecho del número de inscripciones, y agradeciendo sobre todo a las muchachitas el interés que demuestran acudiendo a estas charlas.

Pero no quisiera terminar estas palabras de hoy sin aprovechar la ocasión de hacer un merecido elogio de los sanitarios que en estos momentos exponen su vida por salvar la de sus semejantes.

Médicos, practicantes, enfermeras, sanitarios todos, no vacilan en abandonar, las comodidades de su hogar, los cariños familiares, incluso su porvenir y el bienestar de sus hijos, para entregarse en cuerpo y alma a la humanitaria labor de curar algunas veces, aliviar muchas otras y consolar siempre, que es la misión trazada por sí mismos desde que decidieron la elección de su profesión.

Precisamente la misión de enfermera, se presta todavía más que la de médico, por su trato más continuo con los enfermos y lesionados, para

sustituir con sus cuidados bienhechores, ese cariño familiar que los combatientes ha de ser—estoy seguro de ello—lo que más echen en falta, realizando una continuación de su hogar, siendo algo así como novias y madres espirituales en momentos de angustia, cuando la fiebre encoja el ánimo del infeccioso, cuando el agudo dolor desespere al herido, cuando en fin uno y otro tanto necesitan de los solícitos cuidados que tan solo unas manos femeninas pueden prodigar.

Conviene que os fijéis en esto. Que veáis la sublimidad de esta misión, los sacrificios que encierra, que meditéis los peligros y privaciones que ellos sufren, por si un día animados del mayor deseo de cooperación a la humanitaria labor que desarrollan estos seres, quisieráis engrosar la legión sanitaria, para no sentirnos defraudados cuando sea tarde, y una vacilación puede ser un peligro para el herido o enfermo que os confía su vida.

Los médicos y enfermeras son en la guerra no solo unos combatientes contra el germen morboso, si no que sin más armas que sus instrumentos y sus fórmulas, han de situarse ante la metralla del campo opuesto, corriendo el riesgo del bombardeo, del hundimiento del hospital, y sufriendo quizás la pena de ver extinguirse en breves momentos, centenares de vidas de las que ellos han sido humanos recuperadores, y perecer en unión de los hospitalizados, sin pensar en ellos mismos, si no en los seres que tienen a su cuidado.

El sacrificio ha sido, es y será, en la paz como en la guerra el compendio de la vida de todo sanitario, que hizo de su profesión un santuario que está por encima de toda pasión política, de toda conveniencia personal, pues son innumerables los casos en que ha de cuidar a su enemigo, porque en él no vé sino una vida a salvar, cifrando su mayor orgullo en rescatar a la muerte, que es su verdadero enemigo, un ser humano.

¿Cabe mayor nobleza de miras? ¿Cabe una misión más espiritual y simpática?

Honremos pues la memoria de los que perecieron en la lucha persiguiendo tan solo el ideal de asestar un golpe mortal a la misma muerte, fijando sus ojos en la Cruz de Malta, emblema de la Sanidad y neutralizando con sus cuidados, los horrores del mortífero plomo.

Termino por hoy, agradeciendo a todos la atención con que me habéis escuchado.

Preguem l'intercanvi del portantveu

Afavoriu els nostres anunciants, ja que ells ajuden la nostra obra social

HOMES IL·LUSTRES DEL PASSAT SEGLE

MANUEL KANT

PER ARCADI BACH

Manuel Kant és un dels filòsofs moderns més grans. Va néixer a Koenigsberg (Prússia) el 22 d'abril del 1724. Era el quart dels nou fills d'una família que es suposa d'origen escocès. El seu Pare era guarnicioner i la seva Mare, es distingí pel seu fervor religiós.

Als deu anys va ésser enviat al col·legi de Federico, on els seus professors volien que seguís la carrera eclesiàstica. El nen, però, demostrà bones disposicions pels estudis clàssics i poca per la Teologia i matemàtiques. En 1740 va entrar a la Universitat, i allí s'orientà vers nous camins. Es va dedicar a l'estudi de la Teologia i fins arribà a oficiar en algunes esglésies de la comarca. Les seves aficions, però, a la filosofia a les matemàtiques l'apartaren del ministeri eclesiàstic. Les dificultats sorgides a la mort del seu Pare, junt amb d'altres sorgides en voler aconseguir una plaça en Koenigsberg, serviren per entregar-se de ple a l'estudi i a l'ensenyança.

Amb Kant, arriba realment la filosofia alemanya, en el seu període d'esplendor. Kant començà per analitzar la raó humana, l'instrument de la nostra ànima i va tractar de fixar el límit del nostre saber en la seva obra "LA RAZÓN PURA". En aquesta obra exposa com a fonament, que tot el que percebim i comprenem, és el resultat de les excitacions que rebem de fora o en el nostre interior, i la nostra capacitat de comprensió; però que cada individu pot sentir i comprendre aquestes excitacions a la seva manera: un veu un objecte blau, però ningú no sap si un altre individu el veu del mateix color, per més que l'anomeni blau també. Convindria doncs, saber fins a quin grau, la nostra organització influeix en la nostra comprensió, essent molt possible que el que veiem i observem, no sigui sempre l'imatge exacta de la cosa observada. Cada individu veu el món pels seus sentits. Quina és doncs, la relació entre les coses i la concepció que tenim d'elles? Sabem el que les nostres facultats concebeixen, però no podem dir que coneixem les coses en sí ni el que són ni com són. Totes les nostres concepcions, filles de la nostra intel·ligència, solament son aparences si no tenen per base l'experiència; de manera que el que no alcança aquesta, és a dir, els nostres sentits, és un món tancat per a nosaltres. L'organisme humà i les lleis de la nostra intel·ligència, encloïen tota possibilitat de comprendre el que està fora dels nostres sentits; resumint: les idees poden ésser o no resultat d'experiències dels nostres sentits.

Basat en aquests principis, publicà Kant una infinitat d'obres, destacant entre elles "ESTUDIO CRÍTICO DE LA RAZÓN PRÁCTICA" que es una de les obres més grans que ha produït el geni alemany.

Manuel Kant, morí en la seva ciutat natal el 12 de febrer del 1804.

VALORS

Per *L'Espigoiaire*

V

En endinsar-se en el sector cultural de l'art i de la sensació estètica—part de la Filosofia que és coneguda amb el nom d'Estètica—cal advertir, però, que el «valor estètic» no es dona solament en l'art, sinó també en la Natura. I aquesta emoció que ens causa el món que ens envolta és la que commovia pregonament al nostre contertuli, al qual ens referíem dies enrera.

Però, el copsar les bel·leses del món al qual estem submergits, no és pas sempre fàcil; cal estar-hi educats, habituats; cal que una segona mà ens guiï. Així com una obra plàstica d'art captiva a l'esperit menys il·lustrat amb les tècniques pròpies de l'art, en canvi, en posar-se en contacte amb les bel·leses de la Natura, l'emoció estètica està en raó directa amb la cultura general de l'espectador. I per cultura general cal entendre, sobre tot, la puresa de sensibilitat, la sublimació dels instints, la pulcritud dels sentiments i afectes. I ací, se'ns planteja un problema molt general, però també molt nostre, molt espanyol. Un porcentatge insignificant, encara, representa la massa del poble que s'allunya de les urbs per tal de gaudir de les bel·leses del camp: el crescut saldo acreedor del compte de pèrdues i ganàncies de les empreses d'espectacles ho demostra palesament. En canvi, els estrangers, de les nacions nòrdiques especialment, ens donen un bell exemple: imitem-los. Fem com aquell anglès que trobant-se allunyat de la seva pàtria tastà l'aigua de la mar i digué: «És salada, és nostra, ens pertany».

I tal vegada la manca d'aquesta cultura estètica de la Natura, és la causa de què els nostres pobladors del camp sospiren constantment per la capital. Cal reconèixer que el problema de «l'èxode rural» és de caire marcadament educatiu; no sempre és una qüestió d'ordre econòmic, exclusivament; té una fonamentació filosòfica: la falla de sensibilitat estètica i d'una orientació racional de la vida camperola.

Cal remarcar, però, amb orgull, que els iniciadors d'aquesta cultura estètica envers la Natura foren els prohoms espanyols Giner de los Rios i Cossio, els fundadors de la «Institució Lliure d'Ensenyança».

Després de la Guerra, algunes nacions han assajat el mode de combatre sense violència el problema social de «l'èxode rural» i, a l'ensem, el mitjà d'atreure la gent de la ciutat vers la vida del camp. I així Alemanya, per exemple, té establert en el seu reglament escolar ço que anomenen «l'Any prussià». I en virtut de l'organització que comporta l'esmentada denominació, tots els escolars vénen obligats a romandre l'últim any d'escolaritat al camp, per tal d'ésser educats en les tasques de la pa-

Esportiva

ESPORT I SENTIMENTALISME

PER JOSEP PACREU

Quantes vegades m'he preguntat jo mateix o bé he dissentit amb altres companys la causa de què no existeixin com en els anys llunyans dels nostres avantpassats, idíl·lis sentimentals.

La causa, crec jo, és l'esport; un home dedicat de plè a la pràctica d'un l'esport determinat, té tot el seu enteniment concentrat en allò que es proposa, ja sia en superar-se a si mateix, en competicions, en preparar-se per a torneigs, etc., i per tant, no li resta temps ni energies per dedicar al sentimentalisme i conviu entre les dones sense pensar en l'atracció sexual; sols desitja la seva amistat i com a tal les considera companyes d'excursió, de platja, de l'esport que sigui, sense sentir-se atret particularment per la bellesa d'una o altre, i tenint per totes el mateix afecte.

La dona també esportiva pensa d'una forma bastant aproximada amb la sola diferència de què a més de l'esport, al trobar-se en companyia dels

gesia. No és veritat que és una bella orientació?... Imitem a l'anglès abans esmentat... I ço que esmentem de la nació germànica podríem dir-ho de Mèxic.

Un altre problema relacionat amb la cultura artística està representat per l'anomenat «art decoratiu». L'artista, no sempre aspira a la «pura sensació», no sempre és transportat o es transporta del conjunt de la realitat a «l'altre món», per dir ho així. Aquesta modalitat de l'art procura embellir les coses mirant al conjunt de totes elles. Així, per exemple, una cambra bellament empaperada a l'estil cubista, fóra un desacert decorar-la amb mobles i atuellis a l'estil del segle XVIII.

Qui no ha vist col·locats a les parets de moltes vivendes modestes un sens fi de quadres, retrats i calendaris de tots colors?...

L'art decoratiu no pot subsistir, per dir-ho així, per «ell sol»; ha d'estar d'acord amb tot el conjunt. I, així, els mobles han d'estar relacionats amb la cambra; la cambra, amb la casa; la casa, amb el carrer o la plaça i la plaça o el carrer ha d'estar relacionada amb el conjunt de la vida o de la ciutat.

Cal remarcar, però, que l'art decoratiu no és ni s'ha d'entendre com un luxe: és més bé una necessitat de la vida, de la vida que cerca sempre fruir de la bellesa en totes les seves manifestacions.

(continuarà)

Í N D E X

MARIA ALBERT:

Recordant	14
Pinzellades	99

ERNEST ARTIGAS:

Somni?	9
Una excursió a Romanya	43
Alfred Maier ha estat nomenat soci honorari	63

ARCADI BACH:

Lliure com les flors boscanes	28
Parlament	61
El Festival Escolar	85
Als nostres consocis	98
Manuel Kant.	127

JAUME BANYERES:

Perquè hi ha pocs melòmans	104
--------------------------------------	-----

AIGUA MINERAL DE **PANEDES**

IMMILLORABLE PER L'ESTÓMAC

LA MÉS ECONÓMICA

homes i encara que els considera també com a companys, sol practicar¹ apart algunes excepcions, un altre art, esport podriem dir-ne, que és el flirt, sense altra intenció, crec jo, que la de posar a prova fins on arriba el seu poder de seducció.

Quan un individu es troba en període d'atur forçós en la pràctica dels esports, com és l'actual moment que vivim, sent en son interior la nostàlgia, el desig de quelcom que no sap precisament el que pot ésser; es el sentimentalisme que tot individu porta en el seu més quiet recó de l'esperit, que desperta i llavors es manifesta en una mateixa persona abans escèptica l'interès per el romàntic: aprecia, si és home les qualitats de les dones, que l'envolten (o al contrari si és dona) i inconscientment sent preferència per la que més s'adapta a la seva manera d'ésser i pensar i pot acabar en idil·li.

Per tant, i perquè quan es reëmprenquin normalment o amb major intensitat les pràctiques esportives, no es trobin molts dels que fören fins ara fervents esportistes, lligats per el sentimentalisme, és de desitjar sigui ben aviat.

LLUÍS BARCELÓ BOU :

La Costa Brava	67
Del Palamós antic	98

MARIA DE LA CONCEPCIÓ BECH :

Visions emocionals de Palamós	26
La societat actual i l'obra del NOSTRE IDEAL CLUB	76

JOSEP CALVET :

Muntanyenca	45
-----------------------	----

CINTA CARRERAS :

Del meu bloc de recopilacions	109
---	-----

JOSEP CONDOM :

Els eriçons del mar	116
-------------------------------	-----

FELIU CUCURULL :

Nits de soledat	68
---------------------------	----

«EDITORIAL»	1 - 13 - 25 - 73 - 85
-----------------------	-----------------------

L'«ESPIGOLAIRE»:

Conducta errada	19
Valors I	78
» II	92
» III	106
» IV	117
» V	128

«ESPORTIVA»	22 - 57
-----------------------	---------

MARIA DOLORS FONT :

L'esperit femení davant del Club	7
La vetllada musical del 2 d'Abril	52
Siluetes femenines	87

FRANCESC GARRELL :

L'Atlàntida	56
El Camping	93

PILAR GURNÉS :

Saludant la festa del llibre	40
--	----

FRANCESC JUANALS i DAGUES :

Record d'una excursió	81
---------------------------------	----

ESTEVE JUNCÀ :

Orientacions de Cultura Física	34
--	----

«J. V.» :

La Infermera	80
------------------------	----

«LITERÀRIA»	110 - 121
-----------------------	-----------

ADOLF LOZANO :

Parlament 123

ESTANISLAU MACOWIECKI :

Seamos humanos 15

LLUÍS MARGARIT :

El premi Nobel i la literatura a l'any 1935 6

Béquer.—En el primer centenari del seu naixement. 30

In Memoriam. 41

Parlament 49

El ball del «Maig Florit» 74

Perquè és tan blau el nostre mar? 90

Els homes de lletres en la intimitat 100

Parlem de la dansa? 112

«MARGARIDA SAINZ»:

La festa del llibre. 65

JOAN MAS:

Finalitat que perseguim 21

»NOTICIARI»: 11-23-35-46-59-71-82-95-108-120

M. OLIVER ALBERTÍ :

La joventut ardida 8

JOSEP PACREU:

Excursió i acampada a les Guílleries 69

Acampada de platja 102

L'esport i la dona 119

Esport i sentimentalisme 129

JOSEP PARALS :

Orígen i desenvolupament del llenguatge en relació
amb l'evolució de la humanitat 114

DOLORS PUIG :

Excursionisme 53

JOAN PUIG I FERRETER :

A l'hort de les monges. 2

MARTÍ VALERO :

La conducta com a norma d'actuació. 37

Calats i brodats mecànics.
Especialitat en treballs
per a modisteria.

Consol Torró

Venda exclusiva
de les renombrades
llanes «La Balanguera»

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

CALÇATS SALA

LA CASA ON HI TROBAREU
ELS MILLORS MODELS

PREU FIX
Palamós

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADÍSSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 55
PALAMÓS

ALBERT NOGUER

NOVETATS
CONFECCIONS
GÈNERES DE PUNT

CARRER MAJOR
PALAMOS

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE
PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERON, 7
TELÉFON 14
PALAMÓS

S. PLAJA VILLENA

Centre de Subscripcions
de periòdics i revistes

Pagès Ortiz, 49
PALAMÓS

DEMANEU

GASOSES BATET

REPRESENTANT:

JOSEP POMÉS
Major, 49 - PALAMÓS

HOTEL I BAR
TRIAS

TOT CONFORT
GARATGE

Telefon 35
PALAMÓS

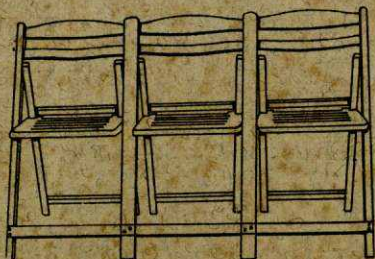
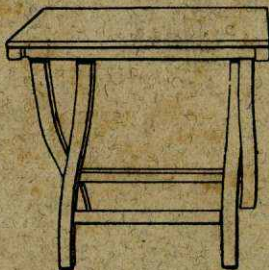
Disponible

Fusteria Mecànica - JOSEP JUBERT

FÁBRICA DE CADIRES

St. Joan de Palamós - G. Hernández, 21 i 23

**Construcció d'Obres
de totes classes**

Cadires per arrendar per tempora-
da i Festa Major, als envelats,
cafès i bars; pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport

A preus reduïts

Impremta J. JOVÉS ~ Pi i Margall, 20 La Bisbal

Primer trimestre del 1937

Consignes

EL parèntesi obligat, que les circumstàncies dels moments en què vivim imposen, fa que la nostra tasca hagi quedat en part paralitzada i que la que continua encara, agrupació endins, estigui completament exempta de tota espectacularitat. No obstant, per acord, del Consell Directiu, continuarem la publicació del nostre BUTLLETÍ d'una manera trimestral per tal de contribuir, dins del nostre camp, a mantenir la normalitat.

* * *

En el mes de Gener propassat es compliren el tercer aniversari de la fundació del NOSTRE IDEAL CLUB i el primer de l'aparició del seu portantveu, efemèrides que per nosaltres tenen una valor inigualable ja que representen dues fites triomfals en el camí que ens proposarem seguir fins assolir el nostre lema de Cultura i Esport.

Al fer constar aquests aniversaris en el nostre BUTLLETÍ no ens empeny l'afany de recordar-ho als nostres socis, doncs estem segurs que tots hi pensaren, en aquell dia, ans al contrari perquè quedí com a penyora d'homenatge senzill, però eloqüent tal com correspon actualment i fem constar en la primera d'aquestes consignes.

Per la Redacció del "Butlletí"

LLUIS MARGARIT

ANY II - 1.er trimestre 1937 - N. 12

COBERTA
DIBUIX DE
LL. MARGARIT

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

HIMNE AL CLUB

PER MARIA D. FONT

Amb fe i valor, ardidament,
amb il·lusió mirem la vida,
ple nostre cor d'amor fervent,
amb un esguard noble i valent,
amb l'Ideal que ardent ens crida.

Volem pel cos la fortitud,
la gràcia plena, l'harmonia,
i amb un impuls mai abatut
fem a l'esport joliu tribut
ple d'entusiasme i d'alegria.

Per l'esperit volem cultura,
volem esplai i serenor,
també inquietud, també fretura,
el mal sublim que mai es cura
i ens fa anhelar un demà millor

De juvenesa somniosa
és nostre Club un dolç recés,
de perfums bells, talment de rosa,
de vibracions de flor desclosa,
resplendors vius, horitzó encès.

Oh, Nostre Ideal Club preuat!
Plens de daler volem cantar-te
un himne d'alabança al vent llançat
i sempre més volem aimar-te
amb un fervor eternitzat.

Desencís

per **Cinta Carreras**

A la meva bona amiga
Cèlia Esteva

Es desinflen el núvols grisos
pels vidres llisos
del meu finestral.
La claror entra tan somorta,
que em porta
l'ensomni vespral.

En la mitja llum boirosa
s'és fosa
ma inquietut.
S'ha dissolt com per encant,
a l'instant de solitud.

Va invadint mon pensament,
lentament,
aquest to gris.
I el camí, feixuc, adés,
em sembla més
planer i llis.

La vida perd la seva aspror,
un món millor
fins s'endevina.
Un zig-zag de foc creua l'espai,
i el lleu esglai
em desanima.

Al retruny paorós del tro,
tot el meu jo
s'ha estemordit.
De la pau dolça del moment,
barroerament,
m'ha deixondit.

Ja ho envaeix tot la foscor.
Torno amb por
a la realitat.
I ha fugit de mi l'encís
que el to gris m'havia portat.

PALAMÓS

per J. Mir

Besat per les onades de la mar
i gronxat pel vent tramuntanós
naixé un poble dins la costa
i que l'anomenaren Palamós.

Ets Palamós un poble franc
treballador i a l'ensem noble
que aculls amb goig al foraster
i el converteixes en fill del poble.

Dins el teu poble s'hi respira
un aire fresc de marinada
sembla que infiltres anhels de vida
a vells, a joves i a la mainada.

Ets tu, fina i gentil palamosina
de seguida qui ofereixes amistat
alegre, franca i enllaçada
per varis llaços de lleialtat.

Oh, Palamós jo no t'enganyo!
tindrè de tu un infinit record
puix ton caràcter tan franc i noble
el tinc gravat dins de mon cor.

Si algun dia de tu em separo
el teu record en mi tindrè
com un fill teu, et tinc apreci
i com a fill teu, t'enyoraré!

ELS AVENTURERS

per Martí Valero

Estava llegint una de les moltes meravelloses biografies de Stefan Zweig: la de Casanova el galant aventurer... A mida que m'endinsava per les belles pàgines, s'anava completant també l'imatge de l'home, no en quant a galania, sinó en el que hi ha d'aventurer en el seu jo complexe. En això darrer, és on rau tota l'importància excepcional d'aquest home. És tan prodigiosa l'aventura que corre, tan fantàstica, que ha fet creure a molts, que és Casanova una creació popular, un heroi de llegenda. El fantàstic no és el lluíssor de la seva vida, és a dir, el que puguí haver-hi de semblant en les creacions dels contes de les mil-i una nits, sinó en la seva inaudita audàcia. Zweig ens el presenta a tothora com el rodamón que camina entregat a l'atzar, a la fortuna; unes vegades enlairat per l'or guanyat en una taula de joc amb cops d'audàcia i altres—males passades de la fortuna—convivint amb rufians i prostitutes per aixecar-se del llot pocs moments després, no es sap com, convertit en un gentilhome ple d'anells, bordats i perruques empolvades. Ara és hoste d'honor dels grans reis i senyors europeus, més tard pres en els humits calabossos de Toledo, Venècia o Portugal. Per llarg temps és el caprici de grans senyores que se'l disputen; i ell hi juga, les desprecia i les persegueix alhora; i les venç. Després, però, ja avorrit, no despreciat, dels salons esplendorosos de riqueses, bellesa, or i llum, descendeix als més despreciables recons de prostíbul, compendi de les deixalles de la societat de tots els temps. I apareix, altra vegada radiant, a les petites corts renaixentistes, a la de l'atzar, a la del rei espanyol o a la viciosa Versailles, per jugar novament no amb el vici de baix preu, sinó amb dames perfumades, de cognom il·lustre que havien guanyat uns senyors coberts de ferro en cent baralles històriques. A cada ratlla, a cada mot, es va perfilant aquest monument de força suggestiva que es digué Casanova: més audàcia que galania, més desig d'esclavitzar voluntats per plaer, i riure's dels dòcils, febles i ignorants.

Fou el tipus de aventurer pur; morí en la més negra misèria. Tingué deixebles posseïts d'un tèrbol egoïsme, mixtura de covardia i baixesa, que escolliren de la seva ruta, el moment a propòsit per encallar-se en qualsevol empleu servil una mica prometedor, deixant vora del camí el fardell ple d'aspiracions il·lusives, i posant-se com una careta la serietat greu d'un d'aquells burgesos que comerciaven en les cases comunals flamenques. Aquests, tenien l'aventura com a preludi al materialisme. Casanova tenia per vida l'aventura, i l'aventura constituïa l'essència de la seva vida.

La cinta dels seus anys s'escurça. Ja no és el jove que burla marits aristòcrates. Ni el que desbanca en els salons de joc, grocs de llum de

cera. Ni l'intrèpid que es fuga dels paorosos Ploms Venecians. Ara, per catifes molsudes té la terra pestilent i humida dels suburbis, per damiselles delicades—però fàcils—tipus estrafalaris, deixalles de carn venuda al coure de gent d'hampa. La xurma comparteix les hores que abans passava amb els magnats, i l'artesonat preciós dels artístics trons europeus és la crosta de sutja que cobreix la volta baixa i llòbrega de qualsevol taberna d'infima categoria. Però si bé es cert que aquella configuració elegant s'ha mort, no ha mort el seu vigor, que el fa capaç de reproduir les aventures galants dels seus 20 anys, ara que llinda amb els 63. Li dura el romanticisme: més la presència captivadora de l'home de món. s'ha convertit en una grotesca caricatura del passat. L'esperit és viu, però aquell cos corbat tanca les deixalles d'una vida que visqué, molt temps, una situació que socialment no li corresponia. L'encantament per art del qual visqué aquella glòria, el feu caure sorollosament una vegada s'esvairen els falsos motius pels quals alcançà el prestigi. De què li serví eixir del fang, viure uns moments de grandesa oriental si havia de retornar al fang?

Acostumats a veure aventurers com aquell de que parlàvem darrerament, pels quals l'aventura és un mitjà, no podem comprendre el per què d'aquesta vida qua té un traçat de marcat romanticisme... I la raó està en què el materialisme dominant no admet com a bona una cosa que no té immediata i duradera utilitat. Clar que lògicament el mortal que puja sobtadament, sense prous mèrits, a un nivell que no li correspon, ve un moment en que la crua realitat de la vida mateixa el torna al quasi primitiu i l'esfonsament de tot aquest castell de cartes és més estrepitos, quan més gran és l'alçada aconseguida. Si la majoria de les vegades els genis, aquests esperits intel·ligents i fins, els que atrauen major quantitat de voluntats per la força immensa del seu caràcter ple d'aventura, si aquests, doncs, tenen sempre un Waterloo, què voleu que no passi amb els imitadors i caricaturistes que solament porten un vernís autoritari de ex-sergents o cara terriblement ferrenya de conquistador negrer? Tota la tendència d'aquests últims anys sembla favorable al sorgiment d'aquests aventurers de via estreta.

o o o

Doncs, com deia, anava llegint aquesta meravellosa biografia de Casanova, i quan girava els darrers fulls, jo no sé per quina associació d'idees va venir a la meua memòria el colofó d'un magnífic comentari a la llegenda de la fundació de Roma, que feia pocs dies m'havia vingut a les mans. Resava així, lacònicament: «Fou un mal començament». I anava lligant els caps dels pensaments, tot estranys, sobre aquestes coses, volia entreveure si era possible l'aplicació d'aquell adagi que fa referència als homes (qui mal comença...) a la vida de les nacions.

VALORS

Per l'*Espigolaire*

VI

El tercer contertuli de la conversa, a la qual ens referíem el primer dia, donava importància sobretot, a allò que dona lloc a esbrinar el perquè de totes les coses que veu; ell deixa de bon grat el seu seient mentre pugui obtenir i assolir la comprensió de la «realitat del món», de la vida, la causa de les accions humanes, dels fenòmens que l'envolten. Amb altres paraules: vol submergir-se en els problemes de la metafísica. Heus ací un nou «valor espiritual»: la Veritat. Aquest «pionnier» analitza el que veu, raona les seves impressions, afirma, rectifica, dubta, nega... És clar que potser no arribarà a resoldre les incògnites dels problemes que es planteja, puix malgrat l'avenç de les ciències els crítics encara no s'han pogut posar d'acord amb molts punts que semblen fàcils i axiomàtics. Demés, què seria del món si tothom pensés igual?... Les divergències i varietats en el pensar, però, poden ésser utilitzades—deuen ésser-ho—com a normes profitoses que sempre esperonen el raciocini. No, com a motiu que degenera en grollera disputa. I, referent a aquesta normalitat de conversa tant «nostra», meditem la pregona afirmació que fa un prohoms contemporani: «L'espanyol, o calla, o disputa: no raona».

Bé, doncs, qui es proposi reflexionar sobre les qüestions esmentades cal que es preguntí: «Existeix realment un coneixement del món»?... El sentit de la vista, les sensacions acústiques, les impressions aspres o suaus, fredes o calentes del tacte ens donen peu per afirmar que les coses del món són «en sí» i existeixen perquè transcendeixen a la consciència. Ara bé, cal tenir en compte que les nostres afirmacions deduïdes de les «percepcions» constitueixen un acte purament subjectiu. I aleshores, ço que per a nosaltres mereix una valuosa apreciació fins tinguda com a veritadera, per altres persones pot ésser dubtosa i fins tinguda com a errònia. I gràcies a aquestes opinions oposades i sobrevalorades de la forma ingènua, del «realisme del món», ha estat possible el progrés, especialment en ordre a les ciències experimentals.

Així, per exemple, fins que el geni de Servet dubtà dels òrgans de la circulació de la sang, totes les apreciacions sensorials i subjectives dels homes consideraven erròniament a les artèries i a les venes com a òrgans del sistema respiratori. I la història de la Filosofia ens ofrenaria abundós

material que palesa com les sensacions no són suficients per a donar-nos un coneixement de les coses, és a dir, que la «teoria sensualista» considerada com a font única de tot coneixement és del tot insuficient. Però, tal volta l'error del «sensualisme» neix d'un principi erroni de considerar el «sentir» i el «conèixer» com a sinònims. Sense donar-nos-en compte, el pensament (fruit de les sensacions) s'esforça en fusionar ambdós termes. I nosaltres, instintivament, ens adaptem fidelment a ells sense tractar de valorar-los o de modificar-los. És, podríem dir, un procés purament passiu, receptiu de la intel·ligència. El pensament com a producte de les sensacions cal considerar-lo doncs, solament com un «mitjà» per a conèixer «la realitat del món».

Quan nosaltres pensem, però, i esbrinem la realitat i veritat de les coses del món, realitzem una labor pròpia, personal, del nostre «jo», que pensa i valora. Ordinàriament, en quasi tots els actes de nostra vida, no fem altra cosa que auxiliar-nos de les nostres vivències per a deduir afirmacions o negacions. I la majoria dels testimonis estan quasi sempre d'acord amb les valoracions genuïnament nostres, purament «subjectives», i mantes vegades—per instint—deixem llur l'egoisme. I ací, per exemple, quan hem d'actuar de jutges (sense toga) per a valorar la conducta aliena... quantes misèries! Molt sovint és «el ser implume y bipedo» (com diu Unamuno) que valora. És, aleshores, la psicologia de cadascú matitzada pels afectes ordenats o desorganitzats que eclipsa i afebleix la personalitat que pensa fredament i objectivament.

Més, si quan enraonem o analitzem els pensaments d'altri els considerem independents de nosaltres, és a dir, d'un mode «objectiu», fent abstracció de la consciència, aleshores fugim del camp de la psicologia i entrem en el terreny de la lògica. En aquest cas ja no ens interessa ço que puguin dir de nosaltres d'allò que tractem d'averiguar: la nostra norma serà pensar rectament, d'una faisó ideal. L'home que raona lògicament només fa això: pensar independentment de la «nostra conformitat o disconformitat».

És clar, però, que una exageració del pensar lògic pot ésser exagerat. Així, per exemple, si un hom ha comès una falta greu, el fiscal que ha de jutjar-lo amb el seu pensament fred, lògic i objectiu li demanarà el càstig assenyalat pel codi. I és molt humà que el defensor cerqui raonaments fonamentals en la psicologia, o millor dit, en la psicopatologia per a posar els fets en el terreny de la veritat: de la «veritat del món intern». Tasca cabdal que recomanava el filòsof proletari Sòcrates als seus deixebles: «Noscete ipsum».

(Continuarà)

DEL TEMPS PASSAT

PER LLUÍS BARCELÓ I BOU

Regirant documents antics de l'Arxiu de Palamós, n'havem trobat un que fa referència a la Riera i, com que és una qüestió que ens interessa a tots desgraciadament d'alguns anys a aquesta part, havem procurat recollir els trets principals del de l'any 1767. La disposició diu així:

«Se mana a tots los afrontadissos de la Riera de la part de sol ixent, des del pas del Mas Gorgoll fins arribar a la Resclosa nova que ha fet lo Sr. Domingo Carles, que quiscun en sa afrontació hage de fer de tot género de plantas, tant de part de dintre de dita riera, ço és, dintre de dita riera al peu del cordó, ben arrimat, hagen de plantar albers blancs, o polls, saulas, de sis en sis palms quiscun; y sálích de palm en palm, y a las espalllas de dit cordó hagen de plantar tamarius, alcohcs, romagueras, magraners y arns.

Així mateix se mana a tothom generalment, que persona alguna no puga anar amb vestiar a la Riera a pasturar».

Segueix després:

«Copia del plan que se deu observar en la recomposició de la Riera de Palamós presentat per los subjectes, als quals ha nombrat lo Insfrascrit Tinent Corregidor per a la direcció y cuidado de la maniobra que se ha de fer.

1.er Que se haja de fer un rech al mitg de dita Riera desde lo pas del Mas Gorgoll fins arribar allí ahont compregan los Comissionaris sia necessari, y con los aparega.

2.on Que en lo passatge del Mas Gallardó se haja de comensar un cordó de 12 palms d'ample fins a encontrar lo altre, que se feu en lo any 1763, fent la cara de dita riera amb pradoras, y que el pas ques vaja fent dit cordó que se hajan de enterrar romagueras, y quan sia a la reravera quiscun individu o afrontadís de dit cordó tinga obligació de plantar d'una y altra part de dit cordó les plantas apareixerá y diran los Comissaris, y que en ningun temps los afrontadissos del cordó pugan cultivar lo camp de quatre palms lluny de dit cordó.

3.er Que lo dueño del terreno ahon se fará lo cordó tinga obligació, durant la obra de aquell en son terreno, de contribuir amb una junta de

carreta diariament, y que las otras carretas que comprenyan dits Comissaris hajan de treballar pagant.

4.*rt* Que los Comissaris hajan de fer un nou repartiment sobre las terras vehinas, seguint las mateixas reglas del Repartiment se feu lo any 1763.

5.*nt* Que després de ser fet dit cordó y rech en dita Riera estigan obligats en mantenir un y altre, tots vehins afrontadissos en ella, cada un respectivament; y si de aquí al davant se seguirá algun rompiment, estiga obligat qualsevol vehí de aquella pagarho, y ferho a sas costas, y de la omissió de qualsevol puga lo Batlle, junt amb los Regidors de ditas parroquias, ferho tapar y compondrer a gastos y despeses del vehí ahont romprá dita Riera.

6.*è* Que en lo restant de dita Riera tingan de cuidar dits Comissaris de ferho adobar per los particulars vehins».

«Se encarrega la direcció y cuidado de tota la expressada maniobra a Francisco Vidal, de Savall Batlle, Dr. Antoni Cadanet, Regidor decano, y a Josep Carreras, Sindich, tots de Palamós; a Josep, i Joan, Regidor, a Baldiri Costa, Sindich, i a Domingo Carles i Lleonsi, de St. Joan de Palamós.

En 1843 i 1844 altra vegada tornà la Riera a preocupar als Ajuntaments de Palamós i St. Joan, els quals dictaren ordres d'eixamplar els marges i llaurar-la dos cops cada any; però hi hagué qui s'empenyà en posar obstacles a les ordres que es dictaven. Principalment el Procurador de la casa Maranges, a qui acusaven d'ésser el principal causant dels desbordaments, per haver eixamplat massa el camp i desfet els marges de la riera en el lloc on ara hi ha el pou de les Aigües Potables de Palamós.

Prequem L'INTERCANVI del PORTANTVEU

Afavoriu els nostres anunciants, ja que ells ajuden la nostra obra social

Esportiva

BASKET - BALL

per Pere Lloret

Formant part dels diferents actes celebrats en aquesta població el dia 1.er d'aquest any, a benefici de la «diada del combatent», va tenir lloc en el passeig 14 d'Abril, un partit de Basket-Ball organitzat per la nostra entitat, entre l'equip de la mateixa i un de format per ex-jugadors del «Mongat», desplaçats actualment a Palamós.

Aquest partit de Basket-Ball, a més d'ésser el «debut» del nostre equip, servia de presentació d'aquest interessant i noble esport al públic de Palamós, doncs era el primer que ací s'hi jugava, motiu pel qual era esperat amb molta curiositat i expectació per la nombrosa concurrència que acudí a presenciar-lo.

Precedit dels himnes adients als moments que viu la nostra terra, va començar el partit, no trigant molt a veure's la superioritat tècnica dels nostres contrincants, els quals amb una sèrie de jugades de gran mèrit per la seva precisió i a l'ensem amb uns quans «basquets» obtinguts amb molta facilitat, feren que els nostres «equipers» es quedessin un poc desmoralitzats, no donant tot el rendiment en ells habitual en els partits d'entrenament «inter-club», tot el qual quedà reflexat en el no gaire, per nosaltres, falaguer resultat de 17-5 en que finalitzà el primer temps. Després del descans reglamentari, es reprengué el joc, continuant amb les mateixes característiques que en el primer temps, fins que quan el «score» estava 21-5, es produí una gran reacció del nostre equip, el qual amb molt d'encert i entusiasme marcà 13 punts contra 2 solament el seu adversari, finalitzant, doncs, el partit amb el resultat de 23-18, a favor dels visitants.

Tant pels aplaudiments com per l'atenció en què fou seguit el desenvolupament del partit, poguerem donar-nos compte del molt ben impressionat que havia quedat d'aquest Esport el públic palamosí, el que farà que tan prompte hagi passat l'actual situació anormal, procurem popularitzar el Basket-Ball a la nostra vila.

Durant el partit, unes quantes senyoretes sòcies i altres de simpatitzants del N. I. C., varen recaudar a favor de la «diada del combatent» la quantitat de pessetes 272, que foren lliurades a la comissió organitzadora.

Noticiari

—En el lamentable accident d'aviació ocorregut fa unes setmanes prop de les nostres costes, a un bimotor de les forces aèries de la República, va perdre la vida el malaguanyat Josep Ramon i Bosch, germà dels nostres consocis Gentrudis i Alexandre.

Testimoniem als familiars del finat el nostre més sentit condol.

—En la reunió del Consell Directiu celebrada el dia 9 de Gener del 1937, va acordar-se anul·lar l'acord pres el dia 29 d'Agost del 1936 referent a la no admissió de nous socis, quedant, per consegüent, sense efecte la nota publicada en el «Butlletí» del mes d'Agost del 1936.

Remarquem, però, que en aquest cas, deurà complir-se estrictament el que senyalen els Estatuts.

—En compliment del decret de mobilització de les lleves corresponents als anys 1934, 1935 i 1936, es troben incorporats a Girona els nostres consocis Francesc Ponsatí, Pere Caparrós, Josep Ferriol i Joan Jofra; i a Barcelona, en Pere Mallol.

Els desitgem una absència ben sortosa, i un proper retorn.

—Tenim la satisfacció de comunicar als nostres llegidors que en les diferents vetllades celebrades al «Teatre Carme» d'aquesta localitat, a profit de la Sanitat de Guerra, del Socors Roig Internacional, etc. etc. van col·laborar als seus èxits els nostres consocis Pilar Fernández, Cèlia Es-

teve, Cinta Carreras, Santiago Quintana, Trini Rodriguez, Joan Condom Martí Ferrer i Antoni Company.

—Després de la formació del nou Consell Directiu, que donàvem compte en el nostre «Butlletí» del mes d'Octubre i Novembre, han quedat formades les Comissions corresponents, com segueix: CULTURA: President, Lluís Margarit. Vocals, Conxa Bech i Josep Condom. ESPORT: President, Lluís Cantó. Vocals, Francesc Roure i Joan Rosselló.

El càrrec de Bibliotecari correspon al company Josep Pacreu.

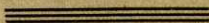
—La Comissió d'Ajut ens comunica que ha estat fet el segon enviamment de paquets als consocis que es troben als diferents fronts de guerra.

—Tenim el goig de poder tornar a comunicar que tots els companys que lluiten en els diferents fronts es troben perfectament, i sense cap novetat. Darrerament, i aprofitant uns curts permisos, ens han visitat alguns dels esmentats companys.

—Esperem que en el «Butlletí» corresponent al pròxim trimestre podrem publicar els assumptes d'ordre interior, com són moviment de socis, biblioteca circulant etc., etc., no fent-ho en aquest per manca de les dades necessàries.

VISAT PER LA CENSURA

Calats i brodats mecànics.
Especialitat en treballs
per a modisteria.

Consol Torró

Venda exclusiva
de les renombrades
llanes «La Balanguera»

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

CALÇATS SALA

LA CASA ON HI TROBAREU
ELS MILLORS MODELS

PREU FIX
Palamós

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADÍSSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 35
PALAMÓS

ALBERT NOGUER

NOVETATS
CONFECCIONS
GÉNERES DE PUNT

CARRER MAJOR
PALAMOS

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE
PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERON, 7
TELÉFON 14
PALAMÓS

S PLAJA VILLENA

Centre de Subscripcions
de periòdics i revistes

Pagès Ortiz, 49
PALAMÓS

DEMANEU

GASOSES BATET

REPRESENTANT:

JOSEP POMÉS
Major, 49 - PALAMÓS

HOTEL I BAR
TRIAS

TOT CONFORT
GARATGE

Telèfon 35
PALAMÓS

LES MILLORS MARQUES
DE PERFUMERIA

I C A R T

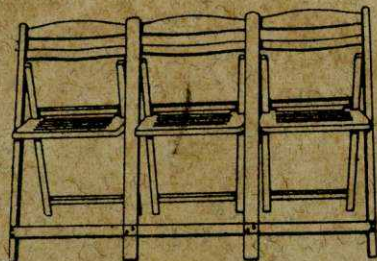
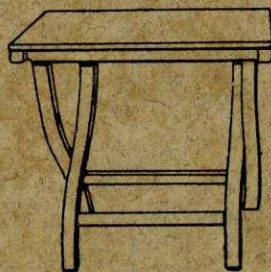
BARCELONA

Fusteria Mecánica - JOSEP JUBERT

FÁBRICA DE CADIRES

VILARROMÀ - G. Hernández, 21 i 23

**Construcció d'Obres
de totes classes**

Cadires per arrendar per tempora-
da i Festa Major, als envelats,
cafès i bars; pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport

A preus reduïts

Impremta J. JOVÉS - Pi i Margall, 20 La Bisbal

JULIOL 1936

CAMPANAR DE CAN A POST

DIBUIX DE F. VIDAL

Preguem l'intercanvi de Portantveu.

Solicitamos el intercambio con las entidades afines.

Reciprocité désirée.

Reciprocation wanted.

Pregghiamo contraccambio.

Austausch gewünscht.

Oni deziras intersangon.

ANY I

*

JULIOL 1936

*

N.º 7

COBERTA
DIBUIX DE
LL. MARGARIT

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

Editorial

DIES enrera esmentàvem des d'aquest mateix lloc, les *qualitats* indispensables que al nostre juí, ha de reunir tot individu d'una Societat, per a fer que aquesta es mantingui en una constant puixança.

Aquell «article» era escrit recordant el passat i amb mires a l'esdevenidor.

Dèiem que ha de tenir *voluntat* per a crear o sia per al treball; *companyerisme* per a tractar, i *desinterès* a l'actuar.

Si tornem amb aquest tema és perquè esdeveniments recents el posen en primer pla d'actualitat, i corroboren les nostres afirmacions.

Ens referim, (a part d'altres activitats) a la vetllada musical del 2 d'abril, a la celebració de la «Diada del Llibre», a l'acte d'homenatge al nostre consoci senyor Alfred Maier, i al festival social «Maig Florit», del dia 27, en l'èxit dels quals actes hi veiem sintetitzades aquestes *qualitats*. Tant en els períodes d'organització, com ja en els de plena celebració, es posà de manifest que *aquestes*, les posseeixen la majoria dels nostres consocis. Es amb una gran alegria que les constatem, i és amb interès que les remaquem.

En el nostre Club, s'és creat gràcies a aquesta predisposició de llurs associats aquest ambient acollidor que ens agermana i serveix per a establir aquesta corrent de simpatia, entre nosaltres, que amb els forts lligams d'una amistat pura, ens uneixen per a treballar amb entusiasme i fe, per a la consecució dels nostres ideals.

Es des d'aquestes pàgines del Portantveu, receptor i emissor dels nostres pensaments i de les nostres activitats, que volem demostrar la doble satisfacció que ens envaeix per l'èxit assolit en aquests actes; perquè a més de la satisfacció que tot èxit produeix, sentim joia en el nostre esperit al recordar les *causes* que els feren factibles.

No oblidem doncs, jamai, aquesta voluntat que ens domina, aquest companyerisme que ens agermana, aquest desinterès amb què actuem, per a així fer que el nostre volgut Club, continuï per aquest camí sempre ascendent, els ulls fets vers el somniat ideal.

El ball del "Maig Florit"

PER LLUIS MARGARIT

Ball del Maig Florit. Festa de primavera, de flors, de joventut.

Festa dedicada a enlairar tot lo bell. La bellesa de la dona i de les flors.

Festa de primavera, joventut de la natura. Epoca de l'any curulla de prodigis i meravelles que es realitzen onsevolga que hi hagi una humil flor que, al mostrar-nos tota la gama dels vius i esclatants colors de que està formada, ens fa creure que, el secret alquímic d'aigua, terra i llum de què es componen, el coneixen millor els gnoms que els filòsofs.

La primavera d'enguany, plena d'olor de roses, de flors d'acàcia i de taronger, brodada amb colors de papellones novelles, acariciava la terra amb eterniment de dona enamorada. Era talment com si tota la poesia de maig estés plasmada en la paradisiaca bonança d'aquell jorn lluminós i somniador en què el cor es sentia captivat en el dolcíssim encís contemplatiu de la grandiositat i bellesa de la vida, i el cel puríssim semblava convidar-nos a pujar-hi per així fondre l'esperit amb tot lo creat i despertar ànima endins una alegria suau i serena, un goig desbordant que condueixi a aquestes expansions internes i profundes en la contemplació de la bellesa.

Festa de flors, de roses, de clavells, de geranis, de ginesta, de margarides... Festa de poesia viva, sota la llum de maig, i que eds ofereix un conjunt de dones-roses, de dones-ginesta, de dones-margarides, en aquest jardí de fades on la dona és la flor més preuada, ja que la seva gràcil figura ens evoca la blavor incomparable de la nostra Mediterrània, en els seus bells ulls; la intensitat i grandesa del nostre ample horitzó, en el seu clar front; tota la simpatia tradicional de catalanes, en el seu somriure evocador de mils felicitats; tota la perfecció i bellesa de l'arquitectura hel·lènica, plasmada en la sumptuositat i puresa de línies de la columna, compendi de senzillesa, estètica i art dels grecs, mestres indiscutibles i devots fervents d'aquell bell art, en el seu cos esplendent, musa de totes les belles arts i inspiració de tot el que de grandíols han produït els genis de tots els temps.

Festa de joventut, primavera de la vida, d'aquesta joventut dels nostres dies, d'aquests temps moderns que escriptors de renom universal el denominen «temps de desil·lusió».

Es necessari evitar la desil·lusió, que mata les ganes de viure, que entristeix sense solució. Davant dels problemes vitals del món que sembla talment que està al llindar d'un paorós abisme, nosaltres ens rebel·lem i oferim a la nostra ment torturada uns moments d'esplai i de repòs. Inconscients? No. Sabem el que la nostra condició d'actors del drama de la vida ens obliga. Lluitarem al costat dels nostres iguals. La nostra joventut aplegada sabrà fer-se mereixedora del lloc que les circumstàncies li marquin. La joventut té això: a voltes alegria i espiritualitat, a voltes consciència i realitat de la vida; les presents ratlles ho palesen pregonament, però sempre ofereix una actuació serena digna de la confiança que ens han dipositat els que fa més de quinze anys vénen adulant-nos. El que es necessita—deien—és trobar homes joves amb esperit modern, amb idees noves i amb forces suficients per reformar tot el passat. Ja som ací. Ja som ací, disposats a implantar *les nostres idees renovadores*, el nostre esperit accelerat semblant al ritme de jazz.

Heus ací el que se m'acudeix per explicar els motius de la nostra festa. Un vulgar flirt? No. Un idil·li continu sense deixar de banda les preocupacions del moment actual.

Una exaltació de la dona i de les flors.

* * *

Ball del «Maig Florit», compendi d'esperances, il·lusions, que vàrem veure realitzades al contemplar ja finit el magnífic treball de decoració del saló on anava a celebrar-se la festa, que sota la intel·ligent direcció dels nostres volguts amics Ramon Jimènez i Gaspar Viader, realitzàrem tots els socis de «Nostre Ideal Club».

En començar la festa el saló ofereix un aspecte de solemnitat i alegria que li donen les distingides persones que ens han honorat amb la seva presència, particularment les senyoretes que al seu entorn serà on girarà aquesta nit, tot l'interès de la festa.

La nostra secció musical ens ha delectat amb un bell i ben escollit programa de ballables interpretats amb gran encert demostratiu de què dominen a la perfecció a més de la música clàssica i sel·lecta, les estridències i el ritme exòtic del jazz.

La festa finí amb un deliciós vals que el ballàrem entregant-nos al plaer de la dansa, llençant-nos en el remolí de voltes i revoltes del vals desitjosos d'interpretar el millor possible els ràpids canvis dels compassos de la música. Anàvem a la una amb els violins i cantàvem amb ells una d'aquelles melodies dolces i suaus que és el patrimoni de la joventut en l'època més crítica de la vida.

L'ombra d'Alfred de Musset, el poeta de la *Nuit de Mai* ha estat un jorn entre nosaltres.

La societat actual i l'obra del "Nostre Ideal Club"

PER LA SENYORETA MARIA DE LA CONCEPCIÓ BECH

Tal com es troba actualment la Societat, és beneficiosa l'influència d'agrupacions de joventut sota ideals d'esport i cultura com la de «Nostre Ideal Club»?

Tots els filòsofs observadors dels moviments bruscs o lents que experimenta periòdicament la Humanitat, (Keyserling, Trotski, Bergson, Ortega y Gasset ...) estan d'acord a afirmar que la Civilització, la manera d'ésser, de sentir i d'obrar dels homes, està en una fase de girada, en un període de transició entre la modalitat de l'home d'avant guerra i la modalitat de l'home del segle XX que és un enigma encara. I aquest període inestable és el que ocasiona aquesta inquietud, aquest dubte, aquest malestar que no se sap encara en què acabarà.

L'home, tal com pensava, creia i sentia en el segle XIX ha gairebé desaparegut. Els últims homes vuitcentistes varen veure com les seves teories i les seves creences i costums heretats en estat decadent dels seus pares fracassaven estrepitosament en la gran sangria de 1914-1918. Després de la Guerra, ningú vol creure en res, ningú vol sentir per a res, ningú vol saber res de res. La immoralitat, la despreocupació científica la frivolitat artística, constitueixen l'ídiocràcia de la societat que ja estava corcada abans d'estallar el conflicte.

Peró aquest estat no podia durar. Ben aviat l'Home sent la set de creure de tenir una fe que doni sentit al seu viure; de descobrir la veritat meravellosa que tanca la Ciència, de gaudir el plaer vívid que palpita en les arts. I l'Home vol regenerar-se, i fuig de l'aire impur en què el tancava la despreocupació i l'efeminament, cercant en l'esport la fortalesa dels seus músculs i en l'estudi corrents intel·lectuals purs que espargixin les boires tòxiques que embrutaven la seva raó i els seus sentiments.

Aquest moviment de rebel·lió contra allò vell i dolent, d'ànsia per tot el que sigui renovació sana, és la joventut que puja, que treballa i espera cridant d'impaciència qui el produeix.

Mireu tots els països i totes les races. No hi ha nació que no presenti atletes imitats com a models de tipus racial, no hi ha lluita intel·lectual en la que no militin joves d'ambdós sexes disposats a sobreixir

o caure sacrificats, no vibra inspiració que no trobi ressó en els cors juvenívols.

Entre les agrupacions d'idiosincràsies que a Europa es podrien fer, el grup format per una part de Catalunya es troba entre els més inquiets. No és una inquietud cridanera i espectacular com la que presenten alguns països; és una inquietud fonda i segura, però viva, ansiosa d'arribar alt; plena de seny i evolutiva, però de vibració intensa, d'assimilació gran.

Tots els moviments intel·lectuals troben aquí el seu ressó que no és tornat com un eco, sinó assimilat i modificat i transformat en una creació nova, distinta i pròpia que respon a la idiosincràsia catalana.

Són molts els savis que han constatat aquest afany que porta als obrers més humils a escoltar les paraules dels filòsofs que ens visiten i a organitzar exposicions d'art i potser Keyserling fou el més expressiu al veure's en petites ciutats i poblacions fabrils, rodejat de poble. El comte filòsof tingué paraules de coratge i elogi per a aquesta joventut que treballa i és l'esperança del demà, i les seves paraules haurien d'estar en la boca de tots els que volen gran el poble on van néixer.

No és formós veure la joventut com menyspreant les vanes frivoltats millora la seva salut per a millorar la raça, i enlaira la seva espiritualitat treballant en revistes culturals i en pràctiques artístiques sense més esperó que la seva il·lusió i entusiasme?

Doncs és a Palamós, en aquesta dolça vila que vora el blau Mare Nostrum no dorm, sinó que es sent sismoguda per totes les corrents innovadores, on es pot veure aquest moviment de cultura que es símbol del valer d'un poble i esperança de la Pàtria.

I és «N. I. C.», aquesta agrupació de joventut unida i agrupada pels més nobles ideals i les més grans aspiracions qui dona el crit d'«Avant!», qui recull totes les vibracions que la cultura i l'esport mundials presenten com a millora. Mireu la Festa del Llibre: ¿qui la va celebrar a Palamós? Mireu el centenari de Bécquer. l'homenatge a Unamuno... com a exemples. ¿Qui va rebre aquestes palpitations en la Vila Blanca?

Aquest recés espiritual que és «N. I. C.», reb totes les ones radiades pels corrents culturals moderns, les assimila i converteix en cultura pròpia, cultura palamosina que el dia de demà ha d'ésser orgull del bell poble de la Costa Brava i joia de Catalunya la gran.

VISAT PER LA CENSURA

VALORS

PER l'*Espigolaire*

I

El caminar, la natació, l'esport en general em plau, és el meu ideal. Així s'expressava un jove en l'escalf d'una conversa. Però un interlocutor troba més plaer en les excursions que s'orienten vers un lloc des d'on pot albirar-se un bell paisatge, quan un home pot admirar un monument, una façana històrica, un quadre, un objecte. I, finalment, un tercer, un escalfa-cadires, aspira de bon gust a moure's del seu seient sempre que pogués esbrinar tot allò que visita: el per què de tot.

Heu's ací tres modes de pensar, tres valoracions, tres apreciacions nascudes del fons de la consciència, de les vivències del «jo». Tres valors.

Tot ciutadà, tota ciutadana, tothom en general, és portador d'un tresor de valors ben diferents de qualsevol altre. I tal volta l'afinitat o semblança que hi ha entre les valoracions de dues persones o d'un grup social fa que brolli aquesta força interna misteriosa i que la lògica no ens ajuda a expressar; però, que sentim en la pregona intimitat, i que anomenem «simpatia». I aquesta simpatia és l'origen—sens dubte—de la futura societat familiar, del cercle polític, de la comunitat confessional, etc. etc. Efectivament. Per què, per exemple, tal persona ens atreu?... Segurament perquè mesurem, per dir-ho així, les seves valoracions i les nostres amb la mateixa rasadora. I, per què un conveï o una conveïna, posem per cas, ens inspira una repulsió instintiva?... Perquè entre el seu mode d'ésser i el nostre, entre els seus valors i les nostres valoracions no és possible estendre-hi un paral·lel, una passera que agermani els dos caps que ens separen. És clar, però, que no sempre succeeix així. A voltes, la manca d'un valor fa que ens empenyi com una mena de força envers la persona posseïdora d'aquest valor. O, viceversa, la manca o falla d'un valor, en nosaltres, ens mou en direcció contrària. Intentem esbrinar-ho.

Els deixebles del filòsof grec Sòcrates, reconeixien en el seu mestre els valors de la veritat, de la ciència, del bé, de la bellesa. I no la bellesa física, puix que les escultures i gravats que coneix el nostre segle d'aquell home excepcional, delaten, més aviat, la seva lletgesa; però els deixebles admiraven la bel·leza d'ànima, aquest valor sublim que posseeix el do de guanyar altres cors. Heus ací, doncs, persones mancades

d'algun d'aquests valors que eren atretes pels «valors», és a dir, «no valors» que convergeixen cap als «valors». Amb altres paraules: deixebles que a gambades van cap al mestre. I el que diem de Sòcrates, podríem dir-ho d'altres prohoms nacionals i estrangers: Balmes, Kant, Cossio, Hegel, Ortega i Gasset, Unamuno, Nietzsche, Tolstoi, etc.

Però, també moltes vegades, la reconeixença de valors mouen al món sentimental de l'home en direcció oposada o contrària, com dèiem abans. I això succeí a aquells éssers excepcionals que foren combatuts inhumanament pels seus adversaris. I no és necessari insistir-hi perquè està en la consciència de tothom. I aquesta visió del nostre «jo» és més valuosa perquè és més pura, més lliure de tota influència exterior: Col·lon morí en la misèria, entre les quatre parets d'una presó; Jesús de Nazareth fou condemnat, ultratjat i mort; Sòcrates fou condemnat a beure la cicuta... I molts d'altres que cadascun nomenatà en el silenci de la seva vida interna. I tot això, per què?... Ah!, per l'eterna lluita dels «no valors» amb els «valors»; lluita del món, de les societats, que ha estat, i estarà mentre els éssers humans no aprenguin a ésser més comprensius, més lliberals (i emprant un terme avui molt en ús), més «democràtics». Quin mot, democràcia! Llegeixo el diccionari i veig que diu: «Forma de govern en la qual el poble exerceix la sobirania». I lluitar per aquest ideal, del poble que vol ésser dirigit per ell mateix, no representa altra cosa —al nostre entendre— que anar a la recerca de «valors personals», de prohoms que s'esforcen en estendre el regne dels «valors»: Veritat, Bé, Bellesa. Heus ací el resum de totes les valoracions.

(Continuarà)

CALÇATS SALA

LA CASA ON TROBAREU
ELS MILLORS MODELS

PREU FIX

PALAMÓS

Impremta Grassot

*Impresos comercials de
totes classes*

BLASCO IBÁÑEZ, 42

TELÈFON 112

— **PALAMÓS** —

LA INFERMERA

*A la nostra distingida consoci,
senyoreta Gertrudis Ramon*

PER J. V.

Es una dona jove, fresca i bella
que porta en el seu rostre d'àngel bo
aquell somriure etern que meravella,
estampa d'una joventut en flor.
D'aquella joventut que sacrifica
tota en ares del pobre malalt;
el sacrifici a gust no mortifica
la infermera tindrà al cel ben guanyat.
Va vestida de blanc, com la gavina
amable, carinyosa i amatent,
amant, com una mare, del pacient.
Ella sap dur consol als que sofreixen
i els alenta, incansable, en son patir
ella es plau i es commou quan sent que es queixen,
arreu ella s'emporta un goig diví.
Es bella vocació, tan encisera
com els raigs torbadors del seu mirar
és bella vocació la d'infermera
que fins al sublim l'aixecarà.
Mes així que hi ha un contrast que embolcalla
i ens la mostra cruél, sens compassió
és el revés amarg de la medalla
és son cor d'enigmàtica fredor.
Es son cor que no sent la batzegada
d'aquell amor fervent que tan la vol
la infermera gentil és estimada
mes ella fa el distret i no veu que la ferida
que sagna en pit aimant és fonda i greu
ella en fuig com pot el sofrir meu.
Curarà molts ferits, mes, la heroïna
que acomplete fidelment sa missió
segons per qui s'ha fet com salvatgina
no ha volgut curar el foc d'una passió!

Esportiva

RECORD D'UNA EXCURSIO

PER F. JUANALS I DAGUES

Quan un fet circumstancial fa vibrar una fibra
ànímica, durant molts anys inactiva, la seva
vibració fa reviure'ns una emoció passada.

Fa alguns anys, quan encara l'excursionista portava dintre de la motxilla un retall de fe, d'aquella fe mística del culte a la naturalesa. Quan es feia excursionisme per una delectança espiritual i les pendentssuaus de les valls pirenenques no havien vist encara el quadrilàter blanc del número d'un corredor d'eski. En aquella època que encara no s'havia tascat la comoditat d'arribar fins a Núria sense esmerçar energies, en aquella època vaig fer la meva primera travessia Set Cases-Ull de Ter-Núria-Caralps.

Era a la tardor. Vàrem tenir dos dies sense un núvol. Els cimals es retallaven damunt del cel brunit, com la cresta d'un gall.

Vàrem fer un descans per a esmorzar al costat d'un torrent, un torrent que es traspassava amb un salt. Era el Ter, o, millor dit, un dels tants germans que, més avall, cap a la plana, s'anomena Ter, perquè, segons on, fa de mal dir quin és ben bé el Ter. Quan ha sortit de la deu mare, sí que pot dir-se, però quan la seva aigua d'argent líquid i gelat ha lliscat uns centenars de metres, més avall del Xalet, on la vall d'aixampla una mica, es destria en incomputables torrents que després tornen a unir-se.

Les motxilles reposaven obertes damunt d'una catifa d'un verd gras i com una mena de corn de l'abundància posat a l'abast de la mà, rient-se amb la seva bocassa, oberta de bat a bat, del pobre Tàntal. Elles ens oferien rialleres allò que les nostres dents esmolades les demanaven.

Més enllà, l'oli roent d'una paella xiulava amb aquell xiular tan alegre seu de quan abraça una llonza de porc fresc.

L'olor de porc fregit—recordo—es barrejava amb l'olor ds les fulles dels pibets, i també recordo em va fer pensar amb la descripció que de la natura canadenc fa Oliver Curwood.

El Gra de Fajol ens guaitava, des del cap-de-munt de la seva altive-

Noticiari

Necrològica. — En el lamentable accident ferroviari, ocorregut el 8 del passat Juny, en un tren dels «Ferrocarils Econòmics Espanyols, S. A.», al terme municipal de Sant Joan de Mollet, perdé la vida en Joan Sens, maquinista del comboi, pare del nostre amic i consoci Joan Sens i Mola.

— Fa pocs dies traspassà a edat avançada, l'avi dels nostres consocis germans Josep i Joan Condom.

Als nostres amics i familiars dels finats, expresseu el testimoni del nostre més sentit condol.

DEMANEU AIGUA MINERAL DE PANEDES

ES LA MILLOR AIGUA DE TAULA

ESCOLLIU SEMPRE PANEDES

sa, amb la punta de la testa rosada, com un gegant abocat damunt la Vall del Carlat.

El tronc blanc d'un arbre tocat del llamp, era una ossamenta posada a blanquejar al sol.

Però, d'aquesta excursió el que més va impressionar els meus sentits no va pas ésser la polifacètica gamma de colors de què disposa la naturalesa, no va pas ésser l'aire feréstec dels pics, ni l'abundor d'aigua, ni els arbres. El que més va impressionar-me va ésser el silenci.

Més d'una vegada he provat de descriure'l, més d'una vegada he procurat, en altres paratges, de fer-li una comparació, de reviure'l, però sempre ha estat endebades.

Era un silenci que entrava per les orelles, pels ulls, per tot, un silenci que ens feia parlar amb veu baixa, un silenci de temple.

Llavors vaig comprendre allò que diuen del temple de la naturalesa, i vaig comprendre, també, perquè els personatges bíblics que volien parlar amb les divinitats, anaven a la muntanya i fugien de les edificacions construïdes pels homes. Llavors vaig comprendre a Rudyard Kipling en el seu llibre de la Jungla.

Aquell silenci era una música sense notes que no es sentia amb l'oïda i que, per tant, no podia posar-se en cap partitura. Era una música que — si m'és permès dir-ho sense passar per visionari — provenia d'una orquestra sense instruments, de músics invisibles, i que anava directament a l'ànima.

--Pel jove Enric Raedecke ha estat demanada la mà de la senyoreta Maria Dolors Font, els dos apreciats consocis nostres.

Desitgem moltes felicitats a la nova parella.

--Es troba novament entre nosaltres el nostre volgut amic Alvar Rosselló, després d'haver obtingut un brillant resultat en els exàmens de primer any de la Facultat de Medicina de Saragossa.

--El nostre amic Joan Condom ha passat els exàmens de quart curs de Batxillerat, obtenint uns resultats completament satisfactoris.

--Hem rebut les publicacions següents: «Estímul», butlletí del Grup Excursionista Egara, de Terrassa, i «Annals», de l'Institut d'Acció Social Universitària i Escolar de Catalunya, de Barcelona; «Els bons amics», butlletí del Centre Excursionista Natura, de Barcelona.

--Hem rebut el número 3 de «Terra Nostra», butlletí del Museu «Cau de la Costa Brava», de la nostra vila.

Agraïm sincerament la delicadesa, a l'ensems que felicitem als senyors que l'editen, pel millorament que hom observa en aquest darrer número.

--Mitjançant les gestions oportunes, i gràcies a l'altruisme del senyor Ernest Barnach Calbó, hem conseguit poder establir el nostre camp d'esports en el terreny que l'esmentat senyor posseeix al carrer de Lòpez Puigcerver, número 45, que dona també al passeig del 14 d'abril.

AIGUA MINERAL DE «PANEDES»

IMMILLORABLE PER A L'ESTÓMAC

LA MÉS ECONÒMICA

Al felicitar-nos per aquesta millora, ho fem pensant en els beneficis esportius que en general reportarà la utilització de l'esmentat camp.

--El dia primer del corrent, el nostre entusiasta consoci Lluís Pagès, va començar, amb força èxit, un curset d'esperanto, amb classes diàries de 9 a 10 de la vetlla.

--A l'objecte de poder comptar amb un nombre cert i definitiu de butlletins per a l'intercanvi, assabentem als nostres consocis que el dia 20 de cada mes es cessarà en el repartiment de butlletins, prescrivint, des d'aquella data, el dret d'obtenir-ne els exemplars acostumats.

Els exemplars sobrants es destinaran al repartiment de propaganda i intercanvi.

--En el primer concurs sardanista que celebrà la nostra vila per la Festa Major, fou adjudicat el primer premi a la colla de Palamós (Agrupació Sardanista «Rosa Roja») en la que prenen part les nostres consòcies senyoretes Cèlia Esteva i Josepa Martí.

Rebin la nostra entusiasta felicitació, que fem extensiva als seus dignes companys, que tant treballen per a fer revivre la vella tradició sardanística del nostre estimat Palamós.

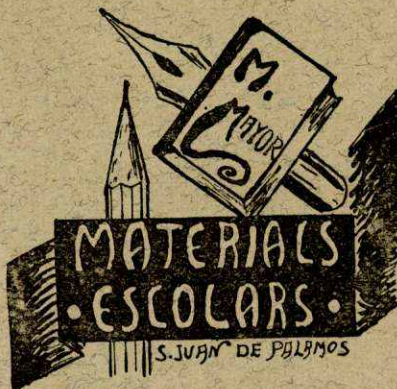
AUTOS DE LLOGUER Se us recomanen els de la casa Bañeras Major, 6 - Telèfon 22 Barberia - Palamós	<u>TAXIS FIGUERAS</u> Serietat Economia Rapidesa PALAMÓS
HOTEL I BAR <u>TRIAS</u> TOT CONFORT GARATX Telèfon 35 Palamós	S. PLAJA VILLENA Centre de Subscripcions de periòdics i revistes Pagès Ortiz, 49 Palamós
Josep Oliveras «Xiula» Casa de menjar a la carta i entaulat Vins del país de tota classe Avinguda F. Macià, 26 Palamós	DEMANEU GASOSES BATET REPRESENTANT: JOSEP POMÉS MAJOR, 49 - PALAMÓS
<u>CASA SITJAS</u> SASTRERIA I CONFECCIONS Vendes al major i detall <u>PALAFRUGELL</u> IMPORTANT: Si la compra arriba a 100 pessetes, s'obsequia- rà al comprador amb un metre de llana o un "sportman".	ALBERT NOGUER NOVETATS CONFECCIONS GÉNERES DE PUNT CARRER MAJOR PALAMÓS

IMPREMTA GRASSOT - BLASCO IBÁÑEZ, 40 - TELÉFON 112 - PALAMÓS

DIDAC GARRELL

AGENT
CÓMERCIAL
COL-LEGIAT

TELÈFON 7
PALAMÓS

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADISSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 35
PALAMÓS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

DOMENEC OLIVER

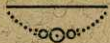
SERVEI D'ENCÀRRECS
ENTRE PALAFRUGELL, PALAMÓS
I BARCELONA

BARCELONA

Pau Iglesias, 11 (Princesa) - Telèfon 19844
Urgell, 25 - Tel. 32783 - Rec, 18 - Tel. 10302

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE

PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERÓN, 7
TELÈFON 14
PALAMÓS

La millor màquina
per a cosir i brodar

Wertheim
Ràpida, S. A.

La marca
de qualitat

Passeig Castelar, 3
Palamós

Calats i brodats mecànics
Especialitat en treballs
per a modisteria

Conçol Torró

Venda exclusiva
de les renombrades
llanes "La Balanguera"

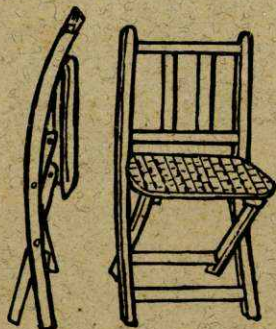
Passeig Castelar, 3
Palamós

AFAVORIU ELS NOSTRES ANUNCIANTS

Fusteria Mecànica - JOSEP JUBERT

FABRICA DE CADIRES

SANT JOAN DE PALAMÓS — GARCIA HERNÁNDEZ, 21 i 23

Tancat

Obert

Construcció d'Obres
de totes classes

Cadires per arrendar per temporada
i Festa Major, als envelats, cafés i bars;
pistes, piscines, fútbol i tota classe d'esport

A preus reduïts